

புதிய பயணம்

புலோஷியர் சூ. இரத்தன வேலோன்

முதிய பயணம்

புலோலியூர் அ. இரத்தின வேலோன்

- புதிய பயணம்
(சிறுகதைத் தொகுதி)
- புலோலியூர் ஆ.இரத்தின வேலோன்
- பதிப்புரிமை © : திருமதி இ. சாந்த குமாரி
- முதலாம் பதிப்பு : வைகாசி 1996
- அச்சுப் பதிப்பு : பிறிண்ட் கிறாபிக்ஸ்
4, நெல்சன் பிளேஸ், கொழும்பு 06
தொலைபேசி: 596312
- அட்டைப்படம் : மொறாயஸ்
- விலை : ரூபா 95/-

- Puthiya Payanam
(Collection of Short Stories)
- Pulolyoor A.Ratna Velone
- Copyright© : Mrs. R. Shantha Kumary
- First Edition : May 1996
- Printed at : Print Graphics
4, Nelson Place, Colombo 06
Telephone: 596312
- Cover Design: Morayas
- Price : Rs. 95/-

சமர்ப்பணம்

ஊயா,

வேலுப்பிள்ளை ஆறுமுகம்

(Retired Superintendent of Audit)

அம்மா,

ஆறுமுகம் பார்பதிப்பிள்ளை

மாமா,

அமரர் Dr. சங்கரப்பிள்ளை கந்தப்பிள்ளை

மாமி,

அமரர் கந்தப்பிள்ளை சிவக்கிழாந்து

ஆகியோருக்கு

இந்நூல் அன்புடன்

சமர்ப்பணம்!

புலோலியூர்

ஆ. இரத்தின வேலோன்.

உள்ளே. . . .

- முன்னுரை
- ஆசியுரை
- பயணத்தின் முன்.....
- எழுச்சி 01
(மல்லிகை)
- தானம் 13
(மல்லிகை)
- மீறல்கள் 22
(மல்லிகை)
- புத்துணர்ச்சி 31
(மல்லிகை)
- பாரதி 38
(மல்லிகை)
- புதிய பயணம் 52
(மல்லிகை)
- பிறந்த நாள் 62
(வீரகேசரி வார வெளியீடு)
- அறிமுக விழா 69
(வீரகேசரி வார வெளியீடு)
- தப்புக் கணக்கு 76
(வீரகேசரி வார வெளியீடு)
- தேன் சிந்துமோ வானம்? 83
(வீரகேசரி வார வெளியீடு)
- ஒரு விடியலுக்கு முன் 93
(வீரகேசரி வார வெளியீடு)

முன்னுரை

நெருவெல்லாம் தமிழ் முழுக்கம் என்பது போல் திரும்பிய திக்கெல்லாம் சிறுகதைகள் குவிந்து வரும் காலம் இது.

1970 களின் பின் ஆண்டுக்கு 2000த்துக்கு மேற்பட்ட கதைகள் எழுதப்பட்டதாக சிறுகதை ஆய்வாளர்கள் குறிக்கின்றனர். வாசகர் தொகை அதிகரிப்பு, பத்திரிகைப் பெருக்கம், கழிவுத்தாள் பயன்படுத்தல், பெரும் அச்சுயந்திர அறிமுகம், கம்பியூட்டர் வருகை ஆகியன சிறுகதை இலக்கியத்தின் போக்கை வெகுவாக மாற்றியுள்ளன. இவைகளில் பெரும்பாலானவற்றை சிறுகதைகள் என்பதைவிட பத்திரிகைகளின் பக்க நிரப்பிகள் என்றே அழைக்கலாம்.

பத்திரிகைக் கதைகளை விடுத்து சிறுகதைத் தொகுதிகள் என்று வந்தால் புத்தகமடிக்கக் காசும் வெளியிட்டு வைக்க ஒரு கூட்டமுமாக போட்ட காசை மீட்டுக் கொண்டு மிகுதிகள் கடைக்கேறி வாசகர்கள் கரங்களில் புருந்து. . . .

ஒரே வணிக மயமாகிவிட்டது எழுத்தாப் பூந்தோட்டம். ஆயிரம் மலர்கள் மலரட்டும் என்னும் எண்ணிக்கைக் கணிப்பு வேறு.

இத்தனைக்கும் மத்தியில் தோட்டத்துக்கு வெளியேயும் ஒரு சில பூக்கள் பூத்து விட்டதான் செய்கின்றன.

'அறிமுகவிழா' என்னும் கதையில் வரும் எழுத்தாளன் போல் "நான் எழுதிய கதையளைத் தொகுத்து புத்தகமாக வெளியிடப் போறன். அதன் வெளியீட்டு விழாவை பெரிய அறிமுக விழாவா வைக்கப் போறன். . . . அந்த விழா என் புத்தக அறிமுகத்துக்கல்ல . . . என் அறிமுகத்துக்கு . . . என் புகழுக்கு என் பேருக்கு" என்று பெயருக்கும் புகழுக்கும் பிரபல்யத்துக்கும் அலையாத, அமைதியான, அடக்கமான எழுத்தாளர் இரத்தின வேலோனின் "புதிய பயணம்" என்னும் இந்தத் தொகுதி அப்படி தோட்டத்துக்கு வெளியே பூத்து விட்ட புவாகத்தான் திகழ்கின்றது.

எழுத்தை வைத்து தனக்கு ஏதாவதொன்றைத் தேடிக்கொள்ள அவாவறாத அந்தச் சின்ன இலக்கிய வட்டத்தைச் சேர்ந்தவராக நான் இரத்தின வேலோனைக் காணுகின்றேன். அவருடைய படைப்புக்கள் கவனிப்புப் பெற்று நல்லபிப்பிராயம் கொண்டு அவை பற்றி நான் எழுதிய நீண்ட நாளின் பின் ஒரு நாள் " நான் தான் இரத்தின வேலோன்" என்ற அறிமுகத்தான் என்னைக் காண வந்தார். உடன் வந்தவர் நான் பெரிதும் விரும்பும் இன்னொரு படைப்பாளியான ரஞ்சகமாள்.

இருவரும் பருத்தித்துறை ஹாட்லிக் கல்லூரியில் ஒன்றாகப் படித்தவர்கள். எழுபதுகளின் பிற கூறில் எழுதத் தொடங்கியவர்கள். கருத்து வேறுபாடு கொண்டவர்கள் என்றாவும் இலக்கியம் என்னும் நீரோட்டத்தால் இணைந்தவர்கள்.

1977ல் தனது பத்தொன்பதாவது வயதில் அட்வான்ஸ் லெவலை முடித்துக் கொண்ட பின்னர் இந்தச் சமூகத்தின் தாக்கங்கள் தன்னில் ஏற்படுத்திய தகைப்பால் எழுதத் தொடங்கியதாக இவரே ஒருமுறை கூறியுள்ள கணக்கின் படிப் பார்த்தாவும் கிட்டத்தட்ட இருபது வருடம் இலக்கிய உலகில் இருக்கின்றார்.

இந்த இருபது வருடங்களில் நானறிந்த மட்டில் ஒரு பதினாறு அல்லது பதினேழு கதைகளையே எழுதியிருக்கின்றார் என்பதை எண்ணுகையில் 'நிறைய எழுதி. . . பேப்பர்களில் நிறைய நிறைய பெயரடி பட்டு. . . ' என்னும் அற்ப ஆசைகளுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டவராகத் தோற்றமளிக்கின்றார் இரத்தின வேலோன்.

தேசிய ஏடான வீரகேசரியைத் தவித்து இவருடைய படைப்புக்கள் மல்லிகை, சுடர், தாரகை போன்ற சிறு சஞ்சிகைகளிலேயே வெளி வந்திருப்பதுவும் குறிப்பிடத்தக்கது.

வாசகரைத் தேடிப் போதல் என்னும் நிலையிலிருந்து ஒரு படைப்பு தன்னை விடுவதற்குக் கொள்ளுதலும் ஒரு தகுதி தான்! தரநீர்ணயம் தான்! அரசியல், சமூகம், குடும்பம், போன்ற எந்தவித அமைப்பு நிலைகளுக்கும் கட்டுப்படாத, கட்டுப்பட விரும்பாத இலட்சியமோ,

தன்னம்பிக்கையோ அற்ற பாலியல் பலவீனத்துக்கு அடிமையான உதிரிகளாகப் போய்விட்ட இன்றைய பெரும் வாசகர் மட்டத்துக்கு இறங்கி வராத படைப்புக்களால் தான் படைப்பாளிகளால் தான் இலக்கியம் செழுமை கொள்கிறது என்பதை வரலாறு காட்டுகிறது.

இந்தத் தொகுதியில் இடம் பெறும் பதினொரு கதைகளிலும் கூட அறு மல்லிகையில் வெளி வந்தவை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

எண்ணிக்கையில் குறைவான படைப்புகள் என்பதற்கும் இலக்கியத்தரத்துக்கும் தொடர்பேயில்லையல்லவா!

தமிழ்ச் சிறுகதையின் தந்தை என்று இன்று வரையும் போற்றப்படும் வ.வே.சு. ஐயர் எட்டுக் கதைகள் மட்டுமே படைத்துள்ளார்.

ஈழத்துச் சிறுகதையின் பிதா மகன் என வர்ணிக்கப்படும் சி.வைத்தியலிங்கம் 21 கதைகள் மட்டுமே எழுதியுள்ளார்.

மனதை சமூகம் தன் அனுபவங்களை நினைவு கூர்தலே கதை எனப்படுகிறது! உரை நடை வலுவுடன் உருவ உள்ளடக்கம் செயற்பாட்டுத் திறத்துடன் நவீன மயப்படுத்தப் பட்டுள்ளன இன்றைய சிறுகதைகள்.

வாழ்வின் நிகழ்வுகள் சிறுகதை என்னும் வடிவத்துக்குள்ளாக வெளிவரும் போது அவை அவற்றில் எவ்வாறு இடம் பெறுகின்றன என்பது முக்கியமான தொரு அம்சம்.

ஒரு குறிப்பிட்ட நிகழ்வு சமகால இருப்பைச் சீத்திரிக்கும் ஒரு மையமாக இலக்கியத்தில் இடம்பெறுகிறதா அல்லது ஒரு இலக்கியப் படைப்புக்காக அந்த நிகழ்வு வெறுமனே பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளதா என்பதே அந்த முக்கியத்துவம்.

இந்தத் தொகுதியின் சிறுகதைகளைப் பொறுத்த மட்டில் சமகால இருப்பைச் சீத்திரிக்கும் ஒரு கருவூலமாகவே வாழ்வின் அனுபவம் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றது!

வெறுமனே ஒரு கதை எழுதுவதற்காக தன் வாழ்வின் அனுபவங்களைப் பயன்படுத்துவதென்றால் தனது 38 வயது வாழ்க்கை

அனுபவங்களைக் கொண்டு தன்னுடைய 20 வருட இலக்கிய வாழ்வில் இரத்தின வேலோன் 200 க்கு மேற்பட்ட கதைகளாவது எழுதியிருக்கலாம்.

வாழ்வின் ஜீவ அம்சமாகவும் வாழ்வுக் கோர் உந்து சக்தியாகவும் இல்லாத எந்த எழுத்தும் இலக்கிய அந்தஸ்தைப் பெற முடியாது.

இரத்தின வேலோன் இலக்கியமாக்கி நம் கையில் கொடுத்திருக்கும் இந்த வாழ்க்கை நிகழ்வுகள் எத்தனை தூரத்துக்கு ஆசீரியரின் வாழ்வுடன் ஜீவிதம் கொண்டுள்ளது—ஒன்றாகக் கலந்து விட்டிருக்கிறது, அவரைப் பாதித்திருக்கிறது என்பதை அவருடைய பாத்திர வார்ப்புக்கள் மூலமாகவே நாம் உணரலாம். பெரும்பாலான கதைகளில் அவரே தான் அந்தப் பாத்திரம். அந்த நிகழ்வின் பாதிப்பிலிருந்து—ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து அவரால் அவரை விலக்கிவிட்டு இன்னொரு நபரை பாத்திரமாக்கி உலவவிட அவராலேயே முடியாமல் போகின்றது.

ஆழ்ந்த மனக்கிளர்ச்சியுடையவர்களின் வாழ்க்கை நிகழ்வுகள் ஏதோ ஒரு கலை ரூபத்தில் தன்னை வெளிப் படுத்திக் கொள்ளும் என்பதற்க்கியைய இங்கே சிறுகதை ரூபத்தில் அவை வெளியாகி இருக்கின்றன.

ஒரு சமகால சமூக உணர்வுடன் அவை வெளியாகி இருக்கின்றன என்பதே இவற்றின் சிறப்பு.

இரத்தின வேலோனின் கதைமாந்தர்கள் அனைவருமே மத்தியதர வர்க்கம் சார்ந்தவர்கள். அலுவலகங்களில் வேலை பார்க்கும் ஆண்கள்—பெண்கள்; இந்தச் சமூகத்தின் அம்சமாகத்திகழும் தன்னையொத்தவர்கள்; தன்னுடன் பழகியவர்கள்; சக உத்தியோகத்தவர்கள்; அவர்களுடனான தனது அனுபவங்கள் முரண்பாடுகள்; ஏற்படுத்திக் கொண்ட உறவுகள் ஆகியவையே இங்கே சிறுகதைகளாக உருவம் எடுத்துள்ளன.

எழுச்சி; தப்புக்கணக்கு; மீறல்கள்; பாரதி போன்ற கதைகளில் ஆண் பெண் சம்மந்தப்பட்ட உறவுநிலைகள் வேவ்வேறு உணர்வுகளுடன் காட்டப்படுகின்றன.

குடும்பம் என்னும் பாரம்பரிய சமூகக் கட்டுக்கோப்பு குலைந்து போகாமல் இருக்க. . . சிதறிப்போகாமல் இருக்க சில கட்டுப்பாடுகள்

வேலிகள் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன. வாழ்வின் ஜீவனே குலைந்து போகும்போது. . . வாழ்வே சிதறிப் போகும் நிலை ஏற்படும்போது இந்தக் காவல் கட்டுப்பாடுகள் மீறப்படலாம் என்பதை 'மீறல்கள்' தத்ரூபமாகக் காட்டுகிறது.

மனிதர்களுக்கிடையிலான அப்பா-பிள்ளை என்னும் பாரம்பரிய உறவு முறைகள் கூட சாதி வெறியால் உடைந்து போகும் அவலத்தை ஜீவனுடன் காட்டுகிறது 'எழுச்சி'.

பொருளியல் வளர்ச்சி சார்ந்த இன்றைய பட்டணத்துச் சமூக அமைப்பில் ஆணும் பெண்ணும் நெருங்கிப் பழகுவது; உடனாமர்ந்து உத்தியோகம் பார்ப்பது போன்றவை தவிர்க்க முடியாத அம்சங்கள். அப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் நிகழும் சிறு சிறு சம்பவங்கள் சம்பாஷணைகள், மகிழ்ச்சிகள், விட்டுக்கொடுத்தல்கள், ஆகியவைகளைக் கொண்டு 'காதல்தானோ' என்று மயங்கிவிடும் நிலைகளை 'தப்புக்கணக்கு' தத்ரூபமாகக் காட்டுகிறது.

வாலிப முறுக்கில் இளமையின் இன்பத்திற்கு குறுக்குவழி வடிவால் தேடியலையும் இன்றைய இளைஞர்களின் மன உளைவை படம் பிடிக்கின்றன 'புத்துணர்ச்சி', பிறந்த நான்' ஆகிய இரு படைப்புக்களும். ஒன்றில் தீருட்டுத்தனமாக செக்ஸ் படம் காட்டும் வீடியோ வீட்டுக்குள் நுழைகின்றான் ஒருவன். மற்றதில் பஸ் பிரயாணத்தின் போது பெண்ணின்பம் தேடுகின்றான் ஒருவன்.

அங்கீகரிக்கப்பட்ட சமூக உறவுகள் மூலமாக மட்டுமே பாலியல் தேவைகள் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என்பதில் ஆசிரியருக்குள்ள அக்கறை சிறிது நேர நிகழ்ச்சிகள் மூலம் சிறப்பாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன இச் சிறுகதை இரண்டின் மூலம்.

இப்படியே ஒவ்வொரு கதைகளைப் பற்றியும் கூறிக்கொண்டே போகலாம்.

கதை மாந்தர்களின் அகஉணர்வுகளும் தாபங்களும் அழகான மொழி நடையின் மூலம் ஆசிரியர் மேற் கொண்டுள்ள முடிவு நோக்கி நகர்த்தப்படும் விதம் அருமையாக அமைந்துள்ளது.

ஓவியத்துக்கு வண்ணங்கள் போல் இலக்கியத்துக்கு மொழி தான் பிரதானம். படைப்பின் வெற்றியில் மொழி நடைக்கு ஒரு பெரும் பங்கிருக்கிறது. அதிவும் சிறப்பாகச் சிறுகதைக்கு ஒரு தனியான மொழிநடை அவசியமாகிறது. சிறுகதை ஒரு நட்புமான வடிவம் என்பதால் இறுக்கமே அதில் பிரதானம்.

இரத்தின வேலோனின் சிறுகதைகளில் இந்த மொழிநடை சிறப்பாகக் கையாளப்பட்டிருக்கிறது.

ஆசிரியர் பேசும் போதும், பாத்திரங்கள் பேசும் போதும், ஒரு குறிப்பிட்ட பிராந்தியத்தின்-பகைப்புலத்தின்- பாத்திரங்கள் பேசும் போதும் கையாளப்படும் மொழியின் லாவகம் அந்தப் பாத்திரத்துக்கும் படைப்புக்கும் ஒரு சிறப்பைக் கொடுக்கின்றது.

புற்றனை, புலோலியூர் இரத்தின வேலோனின் பிறந்த மண். யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டின் வட கிழக்குப் பிரதேசமான வடமராட்சியின் பேச்சுத்தமிழ் இந்நூலின் தலைப்புக் கதையான 'புதிய பயணத்தில்' கையாளப்பட்டுள்ள விதம் மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

"அக்கா எனக்கு முதலிலை ஒல்லுப்போலை தேத்தண்ணி போட்டுத் தா. . . "

"செல்லத்தம்பி வெள்ளைச் சொல்ல அயத்துப் போனன். . . மொண்டசொறி முண்ணை மாதிரி நெசவு சாலைக் கட்டிடத்திலை இல்லை. . . "

"என்ன மோனை வலுவா கொட்டுப் பட்டுப் போனாய். . . ."

'கொஞ்சம் போல்' என்பதை மலையகத்தில் நாங்கள் எள்ளத்தனை என்றும் இத்தினியுண்டு (இத்தினையளவு) என்றும் வழங்குவதுண்டு. அதே போல் 'நேரத்தோடு' என்பதை 'வெள்ளைவே' என்று கூறுவதுண்டு. இங்கேயும் ஒல்லுப்போலை, வெள்ளை எண்ணும் பதங்கள் பேச்சுத்தமிழாகப் பயன் படுத்தப் பட்டுள்ளன.

இக்கதைகளை ஒன்றாக, ஒட்டுமொத்தமாக வாசிக்கும் போது இரத்தின வேலோனின் மொழியின் சிறப்பு உணரக்கூடியதாக இருக்கிறது. 'இது இரத்தின வேலோனின் மொழி நடை' என்று கூறமளவிற்கு அழகாக மொழியினைப் பயன் படுத்தியுள்ளார் இவர். இவருடைய கதைகள் பற்றி கூற வந்த ஒரு சிலர் 'இரத்தின வேலோனின் கதை என்றால் இப்படித்தான் இருக்கும்' என்பதற்கான பண்பு அவருடைய படைப்புக்களில் இருப்பதாகக் கூறியுள்ளனர். இந்தத் தொகுதியில் உள்ள கதைகளை ஒன்று சேர வாசிக்கும் எவருக்கும் தெரியும் இரத்தின வேலோனின் கதைகள் ஒரே மாதிரியானவை அல்ல என்று. அறிமுக விழா, தானம், தேன் சிந்துமோ வானம், பாரதி, போன்றவைகள் வித்தியாசம் வித்தியாசமான கதைகள். ஆனால் இவருடைய கதை இப்படித்தான் இருக்கும் என்று வாசிப்பவரை எண்ணவைப்பது அவரது மொழி நடை. எஸ்.பி. என் மொழி நடைபோல்.

வடமராட்சியின் சிறப்புக் கூறுகளில் ஒன்றான இலக்கிய வளம் இரத்தின வேலோனாவும் செழுமையறுவது போலவே ஈழத்துச் சிறுகதையுலகும் இச்சிறு கதை நூலால் வளம் பெறும் என்பது நிச்சயம்.

16-2-1996

தெளிவத்தை ஐோசப்
கொழும்பு.

ஆசியுரை

எழுத்தை ஆள்பவனே எழுத்தாளன். எழுத்தினைக் கருவியாக்கி உள்மனதில் தான் கொண்ட எண்ணக் கருத்துக்களையும் உள்ளத்தில் கிளர்ந்து எழுந்த உணர்ச்சிகளையும் அவன் இலக்கியமாக்கி வெளியிடுகின்றான்.

எழுதுவதன் நோக்கம் படிப்பவன் மனதில் ஒத்த எண்ணத்தையும் உணர்ச்சி அலையையும் ஏற்படுத்துவதே ஆகும். இதில் சகலரும் வெற்றி பெறுவதில்லை. காத்திரமான சமுதாய நிகழ்வுகள் கூட சில சமயங்களில் சில எழுத்தாளர்களின் படைப்பில் உப்புச்சப்பற்றதாகி விடுகின்றன. இதற்குப் பல காரணங்கள் இருக்கலாம். ஒரு சமுதாய நிகழ்வைக் கையாளும்போது அந் நிகழ்வு எழுத்தாளனின் உள் மனதில் ஏற்படுத்திய தாக்கம், அதிலிருந்து அவன் புரிந்து கொண்ட பாடம், அதனால் ஏற்பட்ட மனத் தெளிவு ஆகியன அப்படைப்பில் இழையோட வேண்டும்.

ஒரு வாசகன் படித்து முடிந்ததும் எழுத்தாளன் கூறமுனையும் பாடத்தையே, புரிந்து கொள்கின்றான். வாசகர் மனதிலும் அதையொத்த தாக்கம் ஏற்படும்போது எழுத்தாளனின் முயற்சி பூரணத்துவமடைகின்றது. அசுர வேகத்தில் சமுதாய நிகழ்வுகளை அதி நவீன ஊடகங்கள் மூலமாக வெளிக்கொணரும் இவ்வவசர யுகத்தில் அமைதியான போக்குடனும் தெளிவான சிந்தனையுடனும் சிறுக்கதை இலக்கியமாக தன் எண்ணக் கரு வூலங்களை சமுதாயத்திற்கு அளிக்கும் புலோலியூர் இரத்தின வேலோன் அவர்களது பணி மிகச் சிறந்த முயற்சியாகும்.

அவரின் இப்பணி அவர் பிறந்த வடமராட்சி மண் செழுமையைப் பிரதிபலிப்பதுடன் ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கிய வளத்திற்கும் செழுமை சேர்க்கும் பணியாகவும் நிச்சயம் அமையும்.

வாழ்க அவரது இலக்கியப்பணி! வளர்க அவரது எதிர்கால முயற்சி!

- எஸ். பாவச்சந்திரன்

பயணத்தின் முன்

ஈற்கனவே எனது கதைகளைத் தாங்கி சிறுகதைத்தொகுப்புகள் வெளிவந்திருந்தாலும் தனியானதொரு சிறுகதைத்தொகுப்பினை வெளிக்கொணர வேண்டுமென்ற எனது நீண்டநாளைய அவா இப்போதுதான் நிறைவேறுகின்றது.

கூழல் பாதிப்புகளினால், ஆக்கிரமிப்பினால் ஏற்படும் மன எழுச்சிகளின் விளைவுகளால் அவ்வப்போது ஏற்பட்ட கலைப்பிரசவங்களின் தொகுப்பே இந்நூல். கடந்த இரு தசாப்தங்களில் தேசியப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் வெளியான எனது கதைகளில் காத்திரமானதென்ற கவனிப்பைப் பெற்ற பதினொரு சிறுகதைகள் இதில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன.

பிற பாத்திரங்களைச் சீருஷ்டித்து கதை சொல்வதை விட நான் நானாகவே நின்று கதை கூறுவதையே பெரிதும் விரும்புகின்றேன். அப்போது தான் மன எழுச்சிகளை, மனித முரண்பாடுகளை, மனக்குமுறல்களை இயல்பானதாக வெளிக்கொணர முடியும் என நான் நம்புகிறேன். சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகள், சாதி அமைப்புகள் என்பவற்றிற்கு எதிராகவும் பச்சிக்கொடுமை, அடிமைத்தனம் ஆகியவற்றிற்காகக் குரல் கொடுப்பனவாகவும் சமுதாயப் பொறுப்பு மிக்கவனாக ஒரு எழுத்தாளன் இருக்க வேண்டும் என்கின்ற கடப்பாடு எனது இந்த முயற்சியில் எந்த அளவு தூரம் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளது என்பது வாசகர்களினது மதிப்பீட்டில் தான் தங்கியுள்ளது.

'கதைக் கணிகள்' முதல் 'நான் அனாதை அல்ல' வரை எழுபத்தி ஆறு பிரசுரங்களை வீரகேசரி நிறுவனம் வெளிக்கொணர மூலவிசேஷமாக இருந்த வீரகேசரி நிறுவனத்தின் முன்னாள் முகாமைவாளரும், பிறிண்ட் கிறாபிக்ஸ்ன் நிர்வாக இயக்குனருமான திரு. எஸ்.பாலச்சந்திரன் அவர்களது ஆசியுடன் எனது புதிய பயணம் ஆரம்பிக்கப்படுவதை பெரும் பேறாகவே நான் கருதுகிறேன்.

புதிய பயணத்தில் என்னுடன் நின்று உழைத்த அனைத்து அன்பு நெஞ்சங்களுக்கும் மீண்டும் எனது நன்றியினைத் தெரிவித்து என் பயணத்தில் பங்கேற்க வாசகர்களாகிய உங்களையும் இரு கரம் நீட்டி வரவேற்கின்றேன்.

'மீரா அகம்',
புற்றாளா, புலோவீ.
27.04.1996.

புலோவீயூர் ஆ. இரத்தின வேலோவன்

✽✽

என்னுடைய பள்ளித் தோழன் வேலோவன் மிகவும் சந்தோசமானவன். எந் நேரமும் சிரித்துக் கொண்டும், உழைத்துக் கொண்டும் இருந்தவன். வாழ்க்கை பற்றிய இனிய கனவுகள் அவனிடம் நிறைய இருந்தன.

எங்களது பள்ளி வாழ்க்கை முடிவடைந்து வாழ்க்கை என்னும் மர்மக் காற்று எங்களைத் திசைக்கு ஒருவராகச் சிதறச் செய்த பின்னர், நான் கண்ட வேலோவன் வேறொரு மனிதனாக மாறி விட்டான். அவனது சிரிப்புக் குறைந்திருந்தது. பள்ளி நாட்களிலும் அவன் எழுதினான் என்றாலும் பின் நாட்களிலேயே அவன் நிறைய எழுத ஆரம்பித்திருந்தான்.

17.12.1995

-ரஞ்சகுவார்

✽✽

நன்றி!

- எனது முதல் சிறுகதையை 1977ல் தினகரனில் பிரசுரிக்க ஆவன செய்ததோடு ஆரம்ப காலங்களில் என் எழுத்திற்கு ஊக்கமளித்த புலோலியூர் க.தம்பையா அவர்களுக்கும்,
- எனது ஒவ்வொரு ஆக்கத்திற்கும் முகத்திற்கு நேரே விமர்சனம் கூறி அழகியல் அம்சங்களுடன் எனை எழுதவைத்த என் தாய்மாமன் புலோலியூர் க.சதாசிவம் அவர்களுக்கும்,
- எழுத ஆரம்பித்த நாளிலிருந்து இன்றுவரை ஆரோக்கியமான ஆலோசனைகள் தந்து வருவதோடு இந்நூலிற்கும் அருமையானதொரு முன்னுரை வழங்கிய தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்களுக்கும்,
- எழுதக் களமமைத்துத் தந்து, இலங்கையில் வெளியாகின்ற, வெளியான அனைத்து தேசிய பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளது ஆசிரியர்களுக்கும்; குறிப்பாக என் வளர்ச்சிக்கு உறுமீட்ட வீரகேசரி வார வெளியீட்டு ஆசிரியர் திரு பொன். ராஜகோபால், மல்லிகை ஆசிரியர் திரு. டொமினிக் ஜீவா, சுடர் ஆசிரியர் அரி ஆகியோருக்கும்,
- எனது 25வது வயதில் 'அறிமுக விழா' நூலினை வெளிக்கொணர இணை நின்றுதோடு, தனியான சிறுகதைத்தொகுப்பு ஒன்றினையும் நான் வெளியிடவேண்டுமென பலதரம் என்னை வற்புறுத்தி என் சிறுகதைகளைத் தரம் பிரித்துத் தந்து உதவிய அக்கா கோகிலா மகேந்திரன் அவர்களுக்கும் மற்றும் கதைகள் தரம் பிரிப்பதில் உதவிய சோ. ராமேஸ்வரன், புலோலியூர் செ.கந்தசாமி ஆகியோருக்கும்,
- பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளில் எனது ஆக்கங்களைப் படித்ததுமே கடித மூலம் அபிப்பிராயங்கள் எழுதி என்றுமே என்னை உற்சாகப்படுத்திவரும் தெணியான், டாக்டர் எம்.கே. முருகானந்தன் ஆகியோருக்கும்,
- இந்நூலின் கணனி வடிவமைப்பில் என்னுடன் உடனுழைத்த சகோதரிகள் இ.ந்சாந்தினி, க.செந்தில் குமாரி ஆகியோருக்கும்,

- அட்டைப்பட ஓவியத்தை அழகாக வரைந்து நாலிற்கு அணிசேர்த்த ஓவியர் ஓகஸ்டின் மொறாயஸ் அவர்களுக்கும்,
- நாலினை அழகாக அச்சிட்டதோடு, ஆசியுரையும் தந்துதவிய பிறண்ட் கிறாபிக்ஸ் நிர்வாக இயக்குனர் திரு. எஸ். பாலச்சந்திரன் அவர்களுக்கும்,

என் அன்பு நிறைந்த நன்றிகள்!

23.05.1996

புலோலியூர் ஆ.இரத்தின வேலோன்

❧

நூல் ஆசிரியர் பற்றி.

- பெயர் :- புலோலியூர் ஆ.இரத்தின வேலோன்
- பிறப்பிடம் :- புற்றளை, புலோலி ● பிறப்பு :- 25.12.1958
- தொழில் :- முகாமையாளர், பிறண்ட் கிறாபிக்ஸ், கொழும்பு.
- பணிபுரிந்த இடங்கள் :- போப் & கம்பனி, கே.ஜி. இண்டஸ்த்ரீஸ்
வீரகேசரி நிறுவனம்
- அஞ்சல் முகவரி :- 4, நெல்சன் பிளேஸ், கொழும்பு 06.
- எழுதியவை :- சிறுகதை, கவிதை, விமர்சனம்.
- ஆக்கங்கள் இடம் பெற்ற நூல்கள் :-
 - காலத்தின் யுத்தங்கள் ● அறிமுக விழா ● மல்லிகைக் கவிதைகள்
- வெளிவர இருக்கும் நூல் :-

புத்தொளி (சிறுகதைத் தொகுதி)

-ஈ. அனகதீஸன்.

❧

எழுச்சி

'எழுச்சி வரவேற்கிறது.'

நெஞ்சம் நிறைந்த தயரத்துடன் பஸ்ஸை விட்டிறங்கிய போது கிராமத்தின் எல்லையில் புதிதாக நாட்டப்பட்டிருந்த அந்த எல்லைப் பலகையே முதலில் என் கண்களில் திரையிட்டது.

அக்கா எனக்கு அனுப்பி வைத்த அந்தத் தந்தி ?
கண்களிலிருந்து பனித்த நீர்த்துளி கைகளில் புரண்ட அந்தத் தந்தியில் பட்டுத் தெறிப்பதை மட்டுமே என்னால் உணரமுடிகிறது.

திரும்பிப் பார்க்கிறேன்.

சதா மலர்ந்த முகத்துடன் மிளிரும் என் மனைவி, பொலிவிறந்த முகத்தால் பரிநாபமாக என்னைப் பார்க்கிறாள். அவள் கையிலே சூட்கேசைத் தூக்கிக் கொண்டு, மறுகையில் இரு பிள்ளைகளையுந் தாங்கியவாறு முன்னேறுமாறு தன் முகத்தால் சைகை தருகிறாள்.

அம்மா இறந்து விட்டா இந்தச் சேதியைக் கூட எனக்கு அறிவிக்க முடியாதவராக, ஐயா இன்னமும் அதே போலிக் கௌரவத்துடன் தான் இருக்கிறாரா?

கால்கள் முன் நோக்குகின்றன.

பத்து வருஷங்கள். நினைக்கவே நெஞ்சு நெகிழ்கிறது. பெற்ற தாயையும், பிறந்த ஊரையும் விட்டு இத்தனை காலம் எப்படித் தான் இருந்தேனோ? நேற்று நடந்த நிகழ்ச்சி போல அது இன்னமும் பசுமையாக என் நெஞ்சமெல்லாம் நிறைந்து நிற்கிறது. அதற்கிடையில்

இருபத்தைந்து வயதாகியும் வேலை வெட்டியில்லாமல் ஊரில் திரிந்த நான் 'எக்கவுண்ட் கிளாக்காக' அந்த 'இன்டஸ்ட்ரியல்' சேர்ந்த போது தான் சாந்தியைச் சந்தித்தேன். பெற்றவரை உடன் பிறந்தவர்களை விட்டுத் தனியாக வாழத் தலைப்பட்ட காலகட்டம் அது. வீட்டு நினைவுகளில் லயித்திருந்த என்னைத் தனியாக வாழத் தைரியமூட்டியதோடன்றி 'எக்கவுண்ட்' என்னவென்று புரியாத எனக்கு பக்கத்தில் நின்று, சகலதையும் புரியவைத்து புத்துணர்வுட்டினான் சாந்தி.

பக்கத் துணையாக நின்றவள் என் அந்தரங்கங்களுடனும் பகிர்ந்து கொள்ள ஆரம்பித்ததோடன்றி, பட்ட கஷ்டங்களிற்கும் தன் புரிந்துணர்வையுந் தரத் தொடங்கிய போதுதான், எங்களது பழக்கம் நட்பையும் மீறி அடுத்த 'இக்கட்டான்' கட்டத்திற்குச் செல்ல ஆரம்பித்தது.

சாந்தி துணையின்றி எதுவுமே என் வாழ்வில் இல்லை என்ற நிலையை என் அறிவுப்பூர்வமாக நான் உணர ஆரம்பித்த போது தான் சாந்தியுடன் இணைத்து என் பெயரும் பரவலாக 'ஓவ்வீஸ்', 'பக்ரஹ்' முழுவதுமே படு பயங்கரமாக அடிபட ஆரம்பித்தது!

இந்தச் சேதி 'பேசணல் மனேஜர்' வரை எட்டியதன் முடிவு..... இருவரையும் தன் முன்னழைத்து ஒரு நீண்ட 'அட்வைஸையே' தந்தார் அவர்.

அவரது 'அட்வைஸின்' விளைவு, அன்று வேலை முடிந்த பின்பு அவளுக்கு நான் சொன்னது. "சாந்தி, நானுன்னை கல்யாணம் செய்யிறதாக முடிவெடுத்திருக்கிறன்."

வேதனைச் சிரிப்புடன் அவள் சொன்னாள். யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள கிராமமொன்றிலே கீழ் சாதியிலே தான் பிறந்தவளாம். ஏழைக் குடும்பமொன்றிலே ஏழு பெண்களுக்கு மூத்தவளாம் தான். தலைப் பள்ளையாயிருந்தும் தனக்கென்று கூட வீட்டில் தர ஆன வீடுவாசல், காணி பூமி, நகை நட்டு, காசு பணம் என்று எதுவுமே இல்லையாம்.

கல்யாணப் பேச்செடுத்ததுமே சாதி, சமயம், குலம், கோத்திரம் என ஆதி அந்தங்களை ஆராய்ந்து பார்க்கிற எங்களது மண்ணின் பாரம்பரியம் சாந்தியில் குடிகொண்டிருந்ததினும், ஆச்சரியப்பட எதுவுமில்லைத்தான்.

"சாதி, சமயம், இன பேதம், இதுகளுக்கு அப்பாற்பட்டவன் நான் என்பதை இவ்வளவு 'இன்ரீமேற்றா' என்னோடை பழகின நீ கூடப் புரிந்து கொள்ளலையா சாந்தி?"

"நீங்கள் உங்களின்ரை கொள்கைகள் இதுகளை, இந்தப் போலிக் கட்டுக்களைத் தகர்த்தெறியத் தயாராயிருக்கலாம். ஆனால், நீங்கள் வாழ்ந்த சூழல், உங்களின்ரை உற்றம் சுற்றம் எல்லாவற்றையும் மீறி இந்தக் காரியத்தைச் செய்யமுடியாது, ஏனெண்டால் இன்னமும் நாங்கள் அந்தக் கட்டுக்களிற்குக் கட்டுப்பட்டுத்தான் இருக்கிறம். இந்தச் சமூகம் போட்ட வரம்புகளுள் தான் இனிபும் வாழப்போறம்".

"வசதி படைத்தவர்கள், நிலப்பிரபுக்கள் தங்கள் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யிறதக்காக ஏழை எளியதகளை அடிமைப்படுத்துறதுக்காகத்தான் இந்தக் கட்டுக்களை உருவாக்கினார்கள். இந்த வரம்புகளைப் போட்டார்கள். இப்ப நாங்கள் ஒரு புது நாற்றாண்டை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறம். சாந்தி, அடிமைத்தனை அறுத்து உயர் பதவிகளை வகிக்கிறதக்கு எல்லாருக்கும் உரிமை இருக்கைக்குள்ளே சம்பந்தம் வைச்சக் கொள்ளுறத்கிலை மட்டும் வேலி போடுறது எந்த வகையிலை நியாயம்?"

"நீங்கள் சொல்லுறது கதைகளுக்கும், நாடகங்களுக்கும் மெருகேற்றலாம். ஆனால், நடைமுறைக்கு சரி வராது. இப்படியான எழுச்சிகளை ஏற்றுக் கொள்ளுற பக்குவத்துக்கு இந்தச் சமூகம் இன்னமும் வரேலை. சரி . . . கனக்க ஏன்? இந்தக் கலப்பு மனத்தை 'அறலீஸ்தர்' உங்கடை 'பெம்லியிலையே' ஏற்றுக் கொள்ளுவினமா?"

"நல்ல கதையிது. . . . ஊரிலே சாதி குறைஞ்ச சனங்கள் பிள்ளையார் கோயிலுக்கை உள்ளட வேணு மெண்டு நாண்டு கொண்டு நிண்ட போது, அவையளுக்கு ஒத்தாசை புரிந்து, அவையனைக் கோயிலுக்கை உள்ளடுத்தினவர் என்னுடைய ஐயா. நாணுண்ணைக் கலியாணஞ் செய்யிறதை அவர் போற்றுவாரே தவிர ஒரு நாளும் ஏற்காமல் விடமாட்டார். எங்களை ஒதுக்கி வைக்கமாட்டார்." ஐயாவின் 'எழுச்சியை' நம்பி நான் தான் கதையளந்தேன். அப்படி வாய்விட்டுச் சொன்ன எனக்கா இந்தக் கதி?

முதன் முதலாக சாந்தியுடன் நான் வீட்டிற்குச் சென்ற போது புணையாயிருந்து எல்லாவற்றையும் கேட்டறிந்தவர், வேங்கையானார்.

"உமக்கென்ன நெஞ்சுழுத்தமிருந்தால் எனக்கொரு சொல்லுக் கூடச் சொல்லாமல் உவளையுங் கூட்டிக் கொண்டு இஞ்சை வந்திருப்பாய் ? போடா வெளியாலை."

"ஐயா, நான் சொல்லுறதை."

"நீர் ஒண்டும் சொல்லத் தேவையில்லை. இல்லைக் கேக்கிறன். சும்ப நிலவரமறியாமல் நீர் கண்டவளையுங் கூட்டிக் கொண்டு வர இதென்ன தங்குமடமா?"

"நடந்தது நடந்து போச்சு. அதுக்கேன் இப்ப நெருப்பெடுக்கிறியள்?" அம்மா தான் கூறினா.

"என்னடி நீ யூராயம் பிடிக்கிறாய்? அந்த நாளையிலை யூசாரியார் எண்டு எண்கை பாட்டனுக்கு ஒரு பட்டப் பேர் இருந்தது. அப்படிப்பட்ட பரம்பரையிலை பிறந்திட்டு இப்பிடிக்குலங், கோத்திரம் எண்டு ஒரு இழுவும் பாராமல் எங்கையோ இருந்து எவளையோ கூட்டிக் கொண்டு வரவோ? இல்லைத் தெரியாமல் தான் நான் கேட்கிறன் இவகளவை பல்லைக்காட்டிப் பழகினாய் போலை, நாலெழுத்துப் படிச்சாய் போலை, காவோலை கட்டி இழுத்துத் திரிஞ்சு பழசுகள் எல்லாம் மறைஞ்சு போயிடுமோ?"

"என்ன கண்டறியாத பழம் பெருமைகள் பறையிறியள்? உங்கை உதுகள் எல்லாரும் மணசர் எண்டு சொல்லித்தானே திடலிற் சனங்களை பிள்ளையார் கோயிலுக்கை உள்ளடுத்த வலு மும்முரமாக நிண்டனிங்கள். அந்த முகாந்திரங்கள், முசுப்பாத்தியள் எல்லாம் இப்ப எங்கை போட்டுது?"

"தாலியறப்பாளே, அது கோயில்".

"அப்ப உங்கடை முகாந்திரங்கள் எல்லாம் கோயில் குளத்தோடைதானோ?"

அம்மாவின் அக்குரல் ஓய முன்பே, ஓங்கி வந்த ஐயாவின் கைகள் அவவைப் பதம் பார்க்கின்றன.

முற்றத்து வேம்பில் சாத்தியிருந்த பூப்பறிக்கும் தடியை எடுத்தவாறே அவர் சத்தமிடுகிறார்: "இண்டுமேற்பட்டு நீ எனக்கு மகனாயில்லை, நாணுக்கு அப்பனாயில்லை. நான் கவுண்டாப் போலை . . ." அவரது போலிக் கௌரவங்கள் முரட்டுப் பிடிவாதங்களாகி, என்னை வெளியேற்றத் தான் வேண்டுமென்ற வைராக்கியமான பின்பு, அவருடன் நான் என்ன கதைப்பது? எதை எடுத்துரைப்பது?

பற்றை பற்றிய பனைமரங்களினூடாக பிள்ளையார் கோவில் இராஜ கோபுரம் என் கண்களில் திரையிடுகிறது. இந்தப் பத்து வருஷத்தே நிகழ்ந்த கிராமத்தின் மாறுதல்கள் ?

சிறு பராயத்தில் கூட்டாளிமாருடன் கூடி நான் கிளித்தட்டு விளையாடிய புளியடிப் பிலவில் மாபெருந் தொழிற்பேட்டை, எதிராகத் தொடரமைப்பில் மாடிவீடுகள். மாவில் வயல் மறைந்து அதில் நெசவாலை. அருகே மாதர் சங்கம். அடுத்தாற்போல் எழுச்சி சனசமூக நிலையம்.

பிள்ளையார் கோவில் கூட முழுக்கவே மாறிவிட்டது. நீல வானம் வரை நீண்டு நிமிர்ந்து காற்றில் 'சலசலத்த' மகிழ் மரங்கள் நின்ற இடத்தே சீனப் பெருஞ்சுவரை விஞ்சிய தேர்முட்டி. அதனுள்ளே அழகிய சித்திரத் தேர். கோவிலினருகே புதிய பொலிவுடன் தீர்த்தக் கேணி.

சந்தியைத் தாண்டி கல்லூரி வீதிக்கு வந்துவிட்டோம். கொட்டிலுங் குடிவமாக இருந்த அரசடிப் பள்ளி, இன்று மாட கூடங்களுடன் கூடிய இந்துக் கல்லூரி. அன்று சேறும் சகதியுமாய் இருந்த வண்ணாமூலை இன்று கல்லூரி வீதி, வடலியும் பனையுமாய் இருந்த திடல், வளமான திடலார்.

குடிமைத் தொழிலாக, அடிமைத் தொழிலாக தொழிலைக் கருதாத, தங்களைத் தேடி பிறரை வரவைக்கும் சுதந்திரத் தொழில் செய்பவர்களாக மக்கள் இயங்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள் என்பதைப் படம் பிடிக்குமாப் போல் 'லோனர்', 'சுவான்', தொடரில் பனம் பொருள் விற்பனை நிலையம்.

மொத்தத்தில் பழைய அரசடிக் கிராம நிலை கூர்ப்புற்று இப்போ, எழுச்சி மீட்க புத்தார் ஒன்று கண்களில் திரையிடுகிறது.

தூரத்தே

வீட்டு வாசலில், மதவடியில், என் 'அன்னை இல்லத்தில்' பலர் குழுமிருப்பது எனக்குத் தெளிவாகவே தெரிகிறது. என்னையே அறியாத நெஞ்சம் விம்மி கண்களில் நீர் கரைகின்றது.

'நான் கவுண்டாப்போலை கொள்ளி வைக்கிற உருத்துக்கூட உனக்கில்லை என்று உங்கடை ஐயா அண்டைக்குச் சொன்னாரே. அதை' மீதியைச் சொல்லவும் முடியாமல் மெல்லவும் முடியாத சாந்தி தவிப்பதை என்னால் நன்குணர முடிகிறது.

ஐயா ஏன் இப்படி எல்லாம் வெறுப்பைக் கொட்டி என்னுடன் நடந்து கொள்கிறார். அப்படி நான் செய்த தவறு தான் என்ன? புரியாத புதிராகவே இருக்கிறது. என்னால், என் செய்கையால் கோயில் குருக்கள் அளித்த பூசாரியார் என்ற பட்டப் பெயரும், பதவியும் பறியோயிடுமே என்றா, இவர் இப்படிக் கவலைப்படுகிறார்?

நிலப்பிரபுத்துவம் கற்பழிந்து ஓர் எழுச்சிக்கக் சமுதாயத்தைப் படம் பிடிக்கும் கிராமத்தில், இன்னமும் பழம் பெருமைகளைப் பிரதிபலிக்கின்ற இதயங்களா? காலத்தின் மாறுதல்களோடு மனிதர்களின் இயல்பும் மாறாமலா போய்விடப் போகின்றது?

அம்மாவின் இந்தச் சாவுக்கு அவ்வின் ஆஸ்மாதான் காரணமாயிருக்கும். 'அக்கை வருத்தத்தோடை கண்டபடி வேலை செய்யாதே' என்று டொக்டர் மாமா எவ்வளவு எடுத்துச் சொன்னாலும், ஒண்டையுமே கேளாமல் ஓயாத வேலை. அப்பிடி அவிச்சுக் கொட்டித்தான் என்னத்தைக் கண்டுட்டா? கடன்தனிக் கவலையள் ஒருபுறம், என்னுடைய சிந்தனையள் ஒருபுறம், எல்லாம் ஒருமிக்கச் சேர்ந்து தாரைவார்த்துப் போட்டுது.

அக்கா தனது கலியாணத்துக்குப் பிறகு வேற்றார் குடியேறிய பிறகு தங்கச்சி தானே தனிய அவ்விருத்த துணையாயிருந்தவள். அப்ப அவளுக்கு பன்னிரண்டு, பதினமூன்று வயது. இப்ப அவள் பெரிய குமராகியிருப்பள்.

வீட்டுப் படலை கிட்டிவிட்டது. ஏனோ என் சதுரம் நடுங்க ஆரம்பிக்கிறது. கால்கள் தள்ளாடுகின்றன. படலையைத் தாண்டி முற்றத்தில் காலடி வைக்கிறேன்.

"என்றை செல்லத்தம்பி, நீ வந்து சேர்ந்தியோடா. எங்களைப் பெத்த தெய்வம்" அம்மாவின் தலைமாட்டிலிருந்து அக்கா ஓடிவந்து என் காலடியில் விழுக்கின்றா. தொடர்ந்து சீரீயம்மா. பொங்கி வந்த துயரத்தை என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. என்னையே அறியாமல் நான்

அழகுரல்கள் ஓய்ந்தன.

"ஒருவரும் இஞ்சை வரத் தேவையில்லை. கொள்ளி வைக்க ஏன் நான் இருக்கிறன். நான் வடிவா வைச்சு முடிப்பன்." அப்போது தான் எங்கிருந்தோ வந்த ஐயா சற்றுச் சத்தமாக சொன்னார். அவர் பின்னால் ஆவேசத்தடன் அவரது ஒன்றுவிட்ட சகோதரீ கனகத்தின் கணவன் சந்திரசேகரர் நிற்கிறார்.

"அம்மா சொல்லைக்கை பேசாமல் நின்றட்டு இப்பென்ன சமா வைக்கிறியள்?" அழகு களைத்திருந்தாவும் அக்காவின் மூச்சுக் குறையவே இல்லை.

"என்ன என்ன சொன்னவ?"

"தான் செத்தாப் போலை தனக்கு மோன் தான் கொள்ளி வைக்க வேணு மெண்டு, சீவன் போகக்குள்ளை அந்த மனுசி மண்டாடினதெல்லே? கையெடுத்துக் கும்பிட்டதெல்லே?"

ஓப்பாரிக் குரல்கள் ஓய்கின்றன. கட்டியணைத்து அழகு பெண்கள் எட்ட விலகிக் குந்துகின்றனர்.

"சந்திரசேகரி, என்ன பார்த்துக் கொண்டு நிக்கிறாய்? ஆக்களைப் பிடிச்சு வெளியாலை அனுப்பு." சாகப்போகிற வயதிலும் தந்தையார் தன் சாகாத பிடிவாதத்தால் சத்தமிடவே, குடும்பிகார அம்மான் தன் குடும்பிய ஒருமுறை உவர்ப்பி முடிந்து கொண்டே, தன் கடமையில் ஈடுபட முனைகின்றார். அவ்வறிந்து அவ்வவடன் நின்ற கனகம் மாறியும் ஓடி வந்து வீடுப்புப் பார்க்கிறா.

"அம்மான், சும்மாயிருங்கோ. அவனை வரச்சொல்லி நான் தான் தந்தியடிச்சனான்."

"ஒகோண்டானாம். அதுவும் உம்மடை முகாந்திரமோ?"

இழவு வீட்டிற்கு வருவோரை அறிவிக்கும் பறை விட்டு விட்டு ஒலித்தது. இடையிடையே அழகுரல்கள்.....

"அம்மா! இஞ்சை என்னை நிலையைப் பாரம்மா. நீ எங்கனையெல்லாம் விட்டுவிட்டுப் போய் விட்டாய். இஞ்சை நாங்கள் படுகிற பாட்டைக் கொஞ்சம் கண்திறந்து பாரம்மா." அம்மாவின் தலைமாட்டில் நான் விழுந்து புரளுகிறேன். சாந்தியும், என் இரு பிள்ளைகளும் என்னருகே விழுந்து அழுகிறார்கள்.

அம்மா நிம்மதியாக உறங்குகின்றா. அவவிற்குத்தான் நரசுத்திலிருந்து விடுதலை கிடைத்து விட்டதே.

கொள்ளி வைப்பது யார் என்ற பிரச்சனை. குருக்கள் பகுதியிலும். "ஏன் பொடியன் வந்திட்டான் தானே? வரச் சொல்வங்கோவன்." டொக்டர் மாமா தான் சத்தமாகச் சொல்கிறார். தன் உடன் பிறந்தவளின் இறுதி எண்ணமாவது நிறைவேறட்டுமே என்ற அங்கலாய்ப்பு அவரிற்கு.

"என்ன டாக்குத்தர் புது நாணயக்கதை பறையிறியள்? அது அத்தானெல்லோ கிறத்தியத்துக்கு நிக்கிறது." சந்திரசேகர் அம்மான் அடிக்குரலெடுத்தார்.

"ம்கிறத்தியத்துக்கு நிக்கிறாள் தோஞ்சு வெள்ளை வேட்டி கட்டி வரவேணும்."

குருக்கள் இயங்க ஆரம்பித்து விட்டார். கும்பங்களைப் பரப்பி, கள்ளிகளால் சுவாலை எழுப்பி ஓமம் வளர்க்கிறார் அவர்.

ஐயாவை அழைத்துக் கொண்டு அம்மான் கிணற்றடிப் பக்கம் செல்கிறார். அப்போ "என்னக்கா செய்யுது?"

"ஒண்டுமில்லையடா. தலைக்கை ஒரே அம்மலாக் கிடக்குது. மயக்கம் வருமாப் போலக் கிடக்கு." அக்காவின் சீவந்த முகம் இருண்டு கொண்டு வந்தது. கண்கள் பிரண்டன. பக்கத்து வளவு புவனேக அக்கா கோப்பி கொண்டு வந்து சாந்தியிடம் கொடுக்கின்றா.

"புவனேசு, என்ன விசர் வேலை பார்க்கிறாய்? அவளுக்கு கோப்பியை நீ பருக்கு." அவசர அவசரமாக ஓடிவந்த கனகம் மாமியின் குரல்து. எதுவுமே வேண்டாமென அக்கா சாந்தியிடம் சைகை காட்டுகிறா.

"தங்கைச்சி எங்கை?" அருகிலிருந்த சீனியம்மாவிடம் கேட்கிறேன்.

"அவள் கலியாணங் கட்டி புருஷனோடை கிளிநொச்சி யிலையடா. தந்தியடிச்சனாங்கள். இன்னும் காணேல்லை." கண்கள் கலங்க சீனியம்மா புலம்பினா.

"குளிப்பாட்டுற பெண்டுகள் குடமெடுக்க வாருங்கோ." அம்மான் என்னருகே வந்து நின்று கூறுகிறார்.

இரத்த உருத்துக்கள், மாமி, மச்சாள் முறைதலைகள் அலசப்படுகின்றன. முதலில் கனகம் மாமியின் பெயர் பிரேரீக்கப்படுகிறது. மேலும் ஒன்றுவிட்ட சில உறவு முறைகள், இருவர் தேர்வாகின்றனர்.

"என்ன இதெல்லாம் இரத்த உருத்தாக் கிடக்கு? சம்பந்த வழியிலையும் ஓராள் தேவையெல்லே?" கோணியக்கையின் குரல்து.

"அந்தச் சீரழிவுகளையும், சீத்துவக் கேடுகளையும் ஏன் கோணி இப்ப கேட்டு பரிசுகேடு படுத்தறாய்?" வேட்டியை மடித்துக் கட்டியவாறே அம்மான் என்னைப் பார்த்துக் கறுவிவிட்டு பின் நகருகிறார்.

"கட்டாடி எங்கை? எட என்ன வலு எட்டத்தை நிக்கிறாய்? உனக்கு உதலை கிடக்கிற வண்ணா மூலையிலையிருந்து வர இவ்வளவு நேரமே? சரி... சரி... போய்க் குளிப்பாட்டுற இடத்துக்கு வெள்ளை கட்டிவிடு. ம். . . ம். . . . விலத்துங்கோ, குளிப்பாட்ட சவத்தைத் தூக்கப் போறம்." தனக்கு அளிக்கப்பட்ட கௌரவம் காரணமாக கனகம் மாமி பம்பரமாகிவிட்டா.

நான் விலகுகிறேன்.

அருகிலிருந்த சாந்தியைக் கைத்தாங்கலாக்கி அக்கா குளிப்பாட்டுறிடம் செல்கிறா.

"ழுப்பன், என்ன நீ வந்த நேரந் தொடக்கம் பறையோடையே மெனெக்கெடுகிறாய். ஒல்வப்போலை உதிலே பொடியனை விட்டுட்டு இஞ்சை பசுவதிக்கு பாடை கட்டுறுதுக்கு கொஞ்சம் வந்து உதவி செய். கோணி. . . கதைக்குள்ளை கதை உங்கடை பகுதியிலை நாவு பொடியங்களைப் பாத்து ஆயத்தப்படுத்து பாடை தூக்க. ம். . . என்ன கந்தன் அத்தான்ரை அவ்வல் முடிஞ்சுதே? இஞ்சை வா. உண்ணாணை உன்ரை கத்தியாலை என்ரை முகத்தையும் ஒருக்கால் தட்டிவிடு." அம்மாணக்கோ வலு உசார்.

"பந்தம் பிடிக்கப் பேரப் பிள்ளையள் எல்லாரையும் கூப்பிடுங்கோ." கோணியக்கை சத்தமாகச் சொல்லிய போது, அக்காவின் ழுன்று பிள்ளைகளையும் அழைத்தவாறே கனகம் மாமி வருகிறா. மேலும் இரு பந்தங்களைக் காவிக் கொண்டு சீனியம்மா என் பிள்ளைகட்கருகில் வரும் போது, "மச்சாள என்ன வேலை பாக்கிறாய்?" என மாமி கேட்கிறா.

பலாத்தாரமாகப் பந்தங்கள் பறிக்கப்படுகின்றன.

பந்தங்கள் பறிக்கப்பட்டாலும், விடாப்பிடியாக சீனியம்மா என் பிள்ளைகளை அம்மாவின் தலைமாட்டில் வைத்திருக்கின்றா.

"ம். . . இன்னும் என்ன அவ்வல்?" ஒரு நிலையில் நல்லாத பந்தலில் ஆடிய தோரணங்களை விஸத்தியவாறே ஐயா என்னருகே.

"சவத்தைத் தூக்கப் போறம். வாய்க்கரிசி போடுற பெண்டுகள் ஒல்வப்போலை எழும்புங்கோவன். அது சரி மெய்யேப்பா? உவன் சரவணை சுடலைக்குப் போட்டானோ? பாத்து ஆளை அணுப்பு. போன கிழமை பெய்த அடை மழையாலை விறகுகளும் ஒரே பச்சையாயிருக்கப் போகுது. உவன் போய் அதுகளைப் பாத்து ஒழுங்கு பண்ணாட்டி. நாங்கள் தான் போய் நிண்டு மாரடிக்க வேணும். திடலாருக்குமெல்லே இப்ப கண்டறியாத வால் முளைச்சீட்டுது கண்டியோ? அவயளுக்கு ஒரு கிழிஞ்ச திடவார்? எங்கடை பகுதிக்கை சீத்துவக்கேடுகள் இருக்கைக்குள்ளே, ஏன்?" அம்மான் புதுக்கோலம் பூண்டு விட்டார்.

மாமனாரின் மரத்துவிட்ட வார்த்தைகளால் மெளனீயான சாந்தி, மெனனம் கலைந்து ஏதோ மெல்ல 'முணு முணு'க்கிறாள்.

"பொறப்பா, சுடலைக்காவது போட்டுப் போவம்." நான் சற்று அந்வேசத்துடன் கூறுகின்றேன்.

"ஏன் சுடலைக்கு, என்னையும் உடன் கட்டை ஏத்தவோ?" அழகுரல்கட்கு மேலாக இன்னமும் அதே அழுத்தமான குரல்.

"இப்ப நான் போறன். பிறகு ஒரு நாளைக்கு இங்கை வரத்தான் போறன்."

"ஓ! வருவாயாக்கும். அது நான் கவுண்டாப்போலை."

'நீங்கள் கவுண்டாப் போலையிஸ்லை. உங்களோடையாட்டிய இந்தப் போலிக் கெளரவங்கள், பழம் பெருமைகள், சயநலங்கள் கழண்டாப் போலை.' எனக்குள் நான் கூறுகிறேன்.

"தம்பி, என்ரை செல்லத் தம்பி. . . ." அழகுரல்கட்கு மேலாக அதே அழுத்தமான குரல்.

என் காதுகளைச் செவிடாக்குகிறேன். இதயம் தான் கல்லாகி விட்டதே. கால்களை இயந்திரமாக்கி. . . .

என் பின் தொடரும் ழுன்று ஜீவன்களிடையே விம்மலும் விசும்பலும்.

"என்ன மாதிரியிருந்த பூசாரியார் வளவிற்கு எப்பிடி வாழ்மானம் வந்தது பாத்தியளே? பொடியரும் அப்பிடி. இனி இளையவளும் படிப்பிச்ச இடத்திலே எளிய சாதிக்கை. அது தான் அவன் தீடலில் வாத்திப் பொடியனோடை ஓடினாவும் ஓடினான். பெத்த தாய் செத்ததுக்கே வரேல்லைப் பாத்தியளே." படலையடியில் யாரோ ஒருவர் கூறிக்கொள்கிறார்.

பார்வைக்கும், பெயருக்கும் மட்டுமே எழுச்சி காட்டி, அடிமைத் தனத்திலும் குடிமைத்தொழிலிலும் இன்னமும் அதே அரசடியாகவே விளங்குகின்ற இந்தக் கிராமத்திலே. . . . தங்கச்சி வாழ்க்கை முறையாலை அதை நீ மாற்ற முயன்றிருக்கின்றாயே ?

அலயப் பிரவேசம் எண்டு பத்து வருடங்களுக்கு முந்தி அப்பருந்தான் 'எழுச்சி' செய்தார். அதை நம்பி கலப்பு மணம் எண்டு சொல்லி நான் கூடத்தான் 'புரட்சி' செய்தேன். அப்படிச் செய்த எனக்கு இந்த ஊர் இதே எழுச்சிக் கிராமம், தந்த வசைமாரிகளை, வரவேற்புகளை நேரில் கண்ட நீயே இப்படியொரு புதுமையைச் செய்யத் துணிந்தாயே. தங்கைச்சி உண்மையிலை நீ தானம்மா ஒரு எழுச்சி.

சடங்குகளீவும், சம்பிரதாயங்களீவும் பிறரைக் குடிமைத் தொழில்களுக்குப் பயன்படுத்தாது தாமே அதையேற்று எப்போது அரசடி இயங்க ஆரம்பிக்கின்றதோ. . . . அதுவரையில் தங்கச்சி உனது செய்கையும், சிந்தனையும் எழுச்சியாகவே இந்த அரசடிக் கிராமத்தில் . . . அர்த்தப் பட்டுக் கொண்டிருக்கும்.

அந்த இந்துக் கல்வாரி, பிள்ளையார் கோவில், எழுச்சி சனசமூக நிலையம், மாதர் சங்கம், தொடர் மாடி வீடு, தொழிற்பேட்டை யாவற்றையும் விட நாம் முன்னேறி விட்டோம்.

இதோ, இப்போ கிராமத்தின் எல்லையில் நாட்டப்பட்டிருக்கும் அந்த எல்லைப் பலகை வாசகங்கள் கலங்கிய கண்களுக்கும் மிகத் தெளிவாகவே எமக்குத் தெரிகிறது.

'நன்றி மீண்டும் வருக.'

(மல்லிகை)

தானம்

"எல்லாம் அமைதியாய் இரு. பந்தியைக் குழப்பாமல் எல்லாம் அமைதியாய் இரு." - ஆர்ப்பரிக்கின்ற ஆலய மணிகளிற்கு மேலாக அருணாசலத்தாரின் குரல் ஆவேசமாக ஒலித்தது.

"மூடல் இல்லாதவைக்குத்தான் இலை." - தேக்கமிலை தேகம் நிறைந்திருக்க ஒரு கையால் இலைகளைப் பிடித்தவாறே வரிசையில் அமர்ந்திருப்பவர்களுக்குக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார் அவர்.

"பொடியள் புறம்பான பந்தியிலை இருங்கோ. ஆறும் அங்கையிங்கை கள்ளப்பந்தி மாறினது கண்டனோ கம்பாலைதான் விழும். சொல்லிப் போட்டன்." - அடிக்குரலில் அவர் கூறுகிறார்.

அப்போது தான் கோவிலடிக்கு வந்த செல்லன் மூடலைக் கமக்கட்டிற்குள் வைத்துக்கொண்டே தனது மூன்று பிள்ளைகளுடனே அவசர அவசரமாக ஆலய முன்றிலுக்கு ஓடிவந்தான்.

"செல்லன் உங்கடை பந்தி தேக்கமரத்துக்குக் கீழையெல்லே? பந்தியைக் குழப்பாமல் அங்கை போயிரு!"

"அங்கைதானாக்கும் போறன் ஒரு இலை தரவாக்கும்!"

"மூடல் இல்லாதவைக்குத்தான் இலை. ம். . . . விலகு. நிண்டு மெனக்கெடுத்தாதை."

அந்த ஆலயத்தில் எவரது அன்னதானம் நடந்தாவும், முன்னின்று உழைக்கும் அருணாசலத்தார், இன்று தனது மைத்துனர் முருசேசரின் தானம் ஆகையால் சற்று உற்சாகமாகவே இயங்குகிறார். .

கேட்டது கிடைக்காது போகவே, அரையிலிருந்த சால்வைத் துண்டால் ழுடலைத் துடைத்துத் தட்டிக் கொட்டியவாறே, தேக்க மரத்தடிக்குச் செல்கிறான் செல்லன்.

'மா மணல் ஒண்டுமில்லை. கையிலையும் ஒரு சதத்துக் காசமில்லை. இண்டைக்கு இரவைக்குப் பொடியளுக்கு என்னத்தைத் தேடுறது?' என்று துறையால் திரும்பும் போது ஆழ்ந்த சிந்தனையில் வந்தவனுக்கு, கந்தமுருகேசனார் சிலையடியில் வரும்போது, "இண்டைக்கு பிள்ளையார் கோயிலை முருகேசற்றை தானாமாம்" என்று யாரோ கதைத்துக் கொண்டது தேனாகக் காதுகளில் பாய்கிறது. மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றுக் கொடுத்து விட்டு மாரடைப்பால் அவனது மனைவி மூன்று வருஷங்கட்கு முன்பு மாண்டதன் பிறகு மாடாயுழைப்பதுடன் நித்தமும் மாஸையில் தீன் தேடுவதும் அவனது தலையில் வீழ்ந்துவிட்டது. பத்து வயதும் நிரம்பாத மூத்த அவனது மகள், அடுத்தடுத்த வருடங்களில் பிறந்த இரண்டு மகன்கள் அவர்களால் தான் என்ன செய்ய முடியும்?

காலையில் உண்ட பழஞ்சோறு போக, ஆனைப் பசியுடன் அவனைக் காத்திருந்த பிள்ளைகள், அவன் வருவதைக் கண்டதும் காணாததுமாக "ஐயா கோயிலை பூசையாம். வா போவாம்" என்று சொன்ன போதே அவர்களது அகோரப் பசியை அவனால் உணர முடிந்தது. வெளுத்து வந்த உடுப்புக்களைத் திண்ணையில் போட்டவன், ழுடலை எடுத்துக்கொண்டே பெருமூச்சுடன்

"பிள்ளையாரே."- பூசை முடிந்து ஆலய வாசலில் அடியவர்கள் கைதட்டும் ஒலி பஞ்சடைந்த செல்லனின் காதுகட்கும் பசுமையாகவே கேட்கிறது.

வெற்றிலைத் தாம்பாளத்துடன் குருக்கள் வெளியேறிய போது குறிப்புணர்ந்து, தீர்த்த மடத்தில் 'காட்ஸ்' விளையாடிக் கொண்டிருந்த இளைஞர்களும், வடக்கு வீதியில் கிளித்தட்டாடிய பிள்ளைகளும் ஆட்டங்களை இடைநிறுத்திவிட்டே ஆலயத்தை நோக்கி ஓடி வருகின்றனர்.

காதுகளிரண்டினையும் செவ்வரத்தம் பூ அலங்கரிக்க, மாப்பில் சந்தனம் பரிணமிக்க கோயிலுக்கு வெளியே வந்த முருகேசர், ஆலய

முன்றலில் பந்திகளாகப் பரந்திருக்கும் சனங்களை ஒரு கணம் பார்த்து விட்டு, வரிசையில் நின்ற ஐந்தாறு இளைஞர்களை அழைக்கிறார். "தம்பியவை சோத்துப்பெட்டி பிடிக்க ஆள் தேவை. ஒலுவப் போலை வாருங்கோடி."

சேட்டுடன் நின்ற இளைஞர்களில் சீலர் சேட்டைக் கழற்றி நண்பர்களிடம் கொடுத்துவிட்டு, சாரத்தை மடித்துக் கட்டியவாறே கோயிலுக்குள் நுழைகின்றனர்.

எழுந்து நின்று கூத்தடிக்கும் சிறுவர்களைக் கம்பு கொண்டு கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு நின்ற அருணாசலத்தாரை அழைத்த முருகேசர், ஆலய முன்றலில் பரந்திருக்கும் சனங்களைக் காட்டி காதில் எதையோ கூறுகிறார். அதைக் கேட்டு அருணாசலத்தாரும் தலை ஆட்டிவிட்டு நீண்டும் தனது கடமையில் ஈடுபடுகிறார்.

பந்திக்குள் புகுந்து வந்த அருணாசலத்தார் சோற்றுப் பெட்டிகளுடன் மூன்று இளைஞர்கள் வெளிவருவதைக் கண்டதும் ஆலய வாசலிற்கு ஓடுகிறார். "தம்பியவை! சனம் எக்கச்சக்கமாக வந்திருக்கு! சோத்தை அளந்து போடவேண்டி ம்" என்று கூறியவாறே சோற்றுப் பெட்டிக்குள் தன்கையை வைத்து அளவு காட்டுகிறார்.

"மண்டலாய், நீ வடக்கை போ. சண்முகம், நீ பொடியளின்ரை பக்கம் போ. எட தம்பி வேலோன், நீ இங்காலை தேர்முட்டியடிக்குப் போ." - சோற்றுப் பெட்டிகளுடன் வந்த இளைஞர்களைப் பிரித்துவிடுகிறார் அவர். யாவற்றையும் மேற்பார்வை செய்து கொண்டு முருகேசர் உண்டியல் பெட்டிக்கருகில் கை கட்டியவாறே நிற்கிறார். அடிக்கொருதரம் அவரது கண்கள் தெற்கு வீதியில் 'எதையோ' எதிர்பார்க்கின்றன.

சகலதையும் கவனித்தவாறே தேக்க மரத்திற்குக் கீழே இருந்த செல்லனின் மகன் "ஐயா. எங்கடை பந்திக்கு ஏன் ஒருதரையும் விடேலை?" என்று ஏக்கத்துடன் கேட்டார்.

"கடைசியாகத் தான் மோனை விடுவீனம்."

அப்போ பெரிய கைப்பெட்டி நிறையச் சோறு, காய் கொண்டு வெள்ளை வேட்டியுடன் ஒருவர் கோயிலை விட்டு வெளியேறுகிறார்.

"அவையளுக்கு அவளவு சோறோ ஐயா?"

"ஓம் மோனை. அது படையல் சோறு. பரம்பரை பரம்பரையாக அவையளுக்குத் தான் முதல் சோறு குடுக்கிறது."

"அவை உவ்வளவு சோத்தையும் வைச்சிருந்து நாளை, நாளைண்டைக்கும் தின்னுவினம் என்னையா?" - ஊரில் ஏங்காவது சடங்குகள் நடந்தால் வரும் குடிமைச் சோற்றை வைத்து 'தண்ணீர் ஊற்றி' நாலைந்து நாட்களுக்குத் தாம் வயிறாறுவதை மனதிகுத்தி செல்லனின் இளையது வினவியது.

"பேக்கதை பறையிறாய். அவை வளவுக்கை நெல்லு மூட்டை மூட்டையாக் கிடக்கு. உதுகள் ஏன் அவைக்கு?" - செல்லனின் 'நடுவில்' இது.

"அப்ப என்ன செய்வினம்?"

"ஆடு, மாட்டுக்கு வைப்பினம்."

"உவ்வளவு சோத்தையுமோ?"

"சோறு . . . சோறு.....!" - வடக்குப் பந்திக்கு சோறு கொடுத்துக் கொண்டிருந்த மண்டலாயர் சோறு அடிப்பெட்டிக்குள் போகவே அடிக்குரலெடுத்தார். அருணாசலத்தார் பெட்டி நிறைய சோறு கொண்டு வந்து மண்டலாய் வைத்திருந்த பெட்டியை நிரப்புகிறார். "தம்பி மண்டலாய், நீ கூடப் போடுறாய். . . . அளந்து போடு. சோறு மட்டுமட்டு."

"சரியண்ணை சமாளிக்கிறன்."

சற்றுத் தூரம் சென்று வந்த அருணாசலத்தார் திரும்பவும் மண்டலாயின் அருகில் வந்து மெல்லிய குரலில் கூறுகிறார். "தம்பி. . . .

பக்கத்திலை என்றை மருமோள் பொடிச்சியிருக்கிறாள். பாத்து என்றை பங்கையும் அந்த மூடலுக்கை போட்டுவிடு."

"ஓமண்ணை. போட்டுவிடுறன்."

"அரோகரா, அரோகரா."- கோபுரத்தில் பட்டு குரல்கள் எதிரொலித்தன. இளைஞர் பந்திப் பக்கமாகச் சென்ற சண்முகம் வெற்றுப் பெட்டியை இரு கைகளாலும் தன் தலைக்கு மேல் உயர்த்தியவாறே கோவிலுக்குள் நுழைகிறார்.

இளைஞர் பந்தி சிதறுகிறது.

"சனியனுகள், பந்தியணைக் குழப்புதுகள். இஞ்சை எங்கடை பந்திக்கு. . . ." -செல்லனின் அருகில் நின்ற கதிரன் இது.

"அதுகளுக்கென்ன? வீட்டிலை வேளா வேளைக்குச் சோறு கிடைக்கும். போதாக் குறைக்கு பூசைச் சோத்தையும் திண்டுட்டு நிண்டு குதியன் குத்துதுகள்." -செல்லன் அவத்துக் கொள்கிறான்.

"அங்கையென்ன குழப்பம்?" வடக்குப் பந்தியைச் சிதறவிடாது அருணாசலத்தார் மண்டலாயின் பக்கத்தில் நிற்கிறார்.

"அண்ணை இந்த மூடலுக்கை மூண்டுபேருக்கு."

"ஆரடா மூண்டு பேர்? ஆக்களைக் காட்டு."

"எனக்கும், இவனுக்கும், தம்பிக்கும். . . ."

"எங்கையடா மற்றவன்?"

"வீட்டை நிக்கிறான்."

"வீட்டையோ? ஏன் கொப்பு, கோத்தைக்குமா சேத்துத் தாறம். கொண்டு போவன். . . ." ஏதோ பகடி விட்ட நினைப்பில் அருணாசலத்தார் நிமிருகிறார். சற்று நேரத்தில் மண்டலாயர் சோற்றுப் பெட்டியைத் தன் தலைக்கு மேல் உயர்த்துகிறார்.

"அரோகரா, அரோகரா."- வடக்குப் பந்தியும் சீதறுகிறது.

"மண்டலாய், பெட்டியை உள்ளை கொண்டு போ."- தேக்க மரத்தடியில் மட்டும் இன்னும் தேங்கி நிற்கும் சனக்கூட்டம் பக்கமாக மண்டலாயின் பார்வை திரும்பிய போது அருணாசலத்தாரின் குரல் ஒலிக்கவே, அவர் பெட்டிப் பாம்பாகி கோவிலுக்குள் நடையைக் கட்டுகிறார்.

தேர் முட்டியடிப் பந்திப் பக்கம் சென்ற வேலோன் நிமிர்ந்த போது அருணாசலத்தார் அருகிலேயே வந்து விட்டார்.

"அரோகரா, பிள்ளையாருக்கு அரோகரா."

"பொறண்ணை. மரத்தடிப் பந்திக்கு இன்னும் சோறு வைக்கேல்லை."

"வேலோன், பெட்டியை இஞ்சை கொண்டா."- அருணாசலத்தார் அவசரம் காட்டினார்.

"தேக்க மரத்தடியிலையும் ஒரு பந்தியெல்லே அண்ணை இருக்கு?"

"சோறு மட்டுமட்டா தம்பி. பிறகென்ன. . . மச்சான் வெறுங்கையோடையே வீட்டை போறது?"

"அப்ப . . . அதுகள் சோறு வாங்காமலே போறது?"

"அதுகள். . . அதுகள் எண்டு எளிய சாதியளுக்காக நீ ஏன் வக்காலத்து வாங்கிறாய்?"

"அத்தான், உங்கை என்ன சச்சரவு?. . . பெட்டியை உள்ளை கொண்டு போங்கோ. தம்பிமார் உங்களைத் தான் உள்ளை போங்கோடியவை."-தெற்கு வீதியில் 'எதையோ' எதிர்பார்த்துக் கொண்டு நின்ற முருகேசர் விடயமறிந்து தேர்முட்டியடிக்கு ஓடி வந்து விட்டார்.

"அண்ணை, மரத்தடிப் பந்திக்கு இன்னும் சோறு வைச்சேல்லை."

"தம்பி. . . சோறு மட்டுமட்டடி. அதுதான். . . . அதுகளை விட்டுட்டு பெட்டியைக் கொண்டு உள்ளை வா மோனை."

"அண்ணை, தானமெண்டால் தானமாயிருக்க வேணும். எல்லா குக்கும் குடுத்திட்டு அதுகளுக்கு."

"தம்பி, நிலவரமறியாமல் பறையிறாய். சோறு மட்டுமட்டு. பந்திக்கு சோறு வைச்ச பொடியளுக்கும், இனிக் காத்தாலை தொடக்கம் பூசைக் காய்களரிஞ்சு பாடுபட்டவைக்கும் புறிக்கவேயடா சோறு மட்டுமட்டு."

"தானம் எண்டால் அதுதான். பாடுபட்டவைக்கு சோறு போட வேணு மெண்டால், நீங்களெல்லாரும் வீட்டை கூடியிருந்து ஒரு பெரிய பாட்டி வைச்சிருக்கலாமே."

"அத்தான், அவன்ரை விசர் ஞாயங்களை விட்டிட்டு பெட்டியை வேண்டிக் கொண்டு நீங்கள் உள்ளே வாங்கோ."

"இதுகளைப் போல ஒரு வேளை சோத்துக்காக அவலப்படுகிற சனங்களுக்கு ஒரு நேரமாவது வயிறாறச் சோறு போடுறதுக்குத்தான் தானம், அண்டை அயலார் கூடி வந்து அவிச்சுப் போட்டு புறிச்ச வீட்டை கொண்டு போறதுக்கில்லைத் தானங்கள். வீட்டிலை பண்டங்கள் நிரம்பியிருக்கிறவைக்குப் பெட்டி பெட்டியாச் சோறு அனுப்புறியளே. . . . பசிக்காகப் போராடுற இதுகளுக்கு ஒரு வேளையாவது வயிறாறச் சோறு போடுறதுக்குத் தான் தானங்கள்."

"அத்தான், பெட்டியை வாங்கிக் கொண்டு நீங்கள் உள்ளை வாங்கோ. அவன்ரை வியாக்கியானங்களைக் கேட்டுக் கொண்டு நிக்க எங்களுக்கு நேரமில்லை. அவ்வவர்கள் கனக்கக் கிடக்கு." - குட்டிபோட்ட நாயானார் முருகேசர்.

"தானம் குடுக்கினமாம் கண்டறியாத தானம். . ." - பெட்டியை விட்டாலும் வேலோன் பேச்சை விடுவதாக இல்லை.

தெற்கு வீதியால் வந்த முருகேசரின் கார் மடைப்பள்ளி வாசலில் வந்து நின்றது. இப்போதுதான் முருகேசர் உசாரானார். கார் 'டிக்கி' திறக்கப்பட்டது.

"ஐயா, பசிக்குது. . . . சோறு." - பொறுமையின் எல்லையைத் தாண்டிச் செல்லனின் இளையது அழ ஆரம்பித்து விட்டது.

தேக்க மரத்தின் கீழ் இருந்த ஐம்பது, அறபது சனங்களும்.. . . . சீதற ஆரம்பித்தனர். மூடலைத் தட்டிக் கொட்டியவாறே மடைப்பள்ளிப் பக்கம் செல்கிறான் கதிரன்.

"கதிரன் தீல். எங்கை போறாய்? உனக்கு வெட்கமாயில்லையே? நடந்ததைப் பார்த்த பிறகும் பிச்சை கேட்கப் போறியே? உன்னைப் போலக் குனியிறவங்களும் இருக்கிறதாலை தான் அவங்களும் குட்டிக் கொண்டிருக்கிறாங்கள். என்ன பெரிய பட்டினி? இவ்வளவு நாளுந் இருக்காததே? உதை விட ஈரத்துணியா ஒண்டை எடுத்து வயித்தை இறுக்கிக் கட்டிப் போட்டுக் கிடந்தீடலாம்." - எழுந்து நின்று செல்லன் கூறுகிறான்.

"ஐயா சோறு. . . ."

கார் 'டிக்கியும்,' 'கரியும்' சோற்றுப் பெட்டிகளால் நிரம்பின. கார் புறப்பட்டு விட்டது. இப்போது முருகேசர் வெளியேறுகிறார். பின்னே தலையில் பெட்டிகளுடன் அருணாசலத்தார் வெளிப்பட்டார்.

ஏதோ நப்பாசையில் மரத்தடியில் இன்னும் சிலர் சீதறியபடியே நிற்கிறார்கள். ஆனால், கதிரன் அப்போதே சென்றுவிட்டான்.

பொழுதும். . . . மைமலாகி விட்டது.

வெளியே வந்த முருகேசர் வாசலில் நின்றவாறே மூன்றதரம் தோப்புக்கரணம் போடுகிறார்.

"பிள்ளையாரே." - கைகளைத் தட்டி விட்டு நடையைக் கட்டுகிறார் அவர்.

தேக்க மரத்தடியில் சனங்கள் மெல்ல, மெல்லக்
கலைய ஆரம்பிக்கின்றனர்.

நடந்து கொண்டிருக்கும் முருகேசரைச் செல்லன் வெறித்துப்
பார்த்தவாறே நிற்கிறான். வர. . . வர. . . முருகேசரின் உருவம் செல்லனின்
கண்களில் குறுகிக் கொண்டே செல்கிறது!

(மல்லிகை)

மீறல்கள்

இப்போ நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டேன். இந்த முடிவுக்கு வந்த பிறகு, என் மீது சீல நாட்களாக நான் கொண்டிருந்த வெறுப்பும், என்னில் ஏதோ ஒன்று தொலைந்து விட்டதான என் உணர்வும் மறைந்தே விட்டது.

வங்கியில் இருந்து கொண்டு வந்த வைப்புப் பத்திரங்களை வகைப்படுத்தி, உரிய கோவைகளுக்குள் சேர்த்துக் கொள்கிறேன். காலை பத்து மணி தொடர் ஒரு மணி வரை கோட்டையில் உள்ள எல்லா வங்கிக் கிளைகளுக்கும் 'பாண்ட்கேசை'யும் திறந்து காட்டி, ஏறி இறங்கி அலைந்த போது எர்ச்சலாகவே இருந்தது. இன்று காலை காரியாலயம் வந்ததும் நேற்றைய காசோலைகளை வைப்பிலீடுவதற்கான பத்திரங்களை நிரப்பும் போது உண்மையில் நான் நானாக இருக்கவில்லை. ஆயிரத்தெட்டு வெட்டுக் கொத்துகளுடன் ஏதோ கிறக்கித்தள்ளி எல்லாக் காசோலைகளையும் வைப்பிலீட்டு விட்டு இங்கு வந்திருக்கிறேன்.

கடந்த இராத்திரி நடைபெற்ற சம்பவங்களின் பின்னால், தூக்கமே இல்லாத நான் கட்டிலில் புரண்டதும், காலையில் எழுந்து கடன்களை முடித்துவிட்டு ஆனந்திக்கு ஒரு வார்த்தை கூட சொல்லாத காரியாலயம் வந்ததும். . . . அந்த நேரம் தொடர் வங்கிகள் வழியே அலைந்த நேரம் உட்பட இப்போ வரை என் தீர்மானங்களை அட்டவணைப்படுத்தி, இப்போ நான் இந்த முடிவுக்கு வந்திருக்கிறேன்.

என் "கவுண்டரில்" இருந்தபடியே கந்தோரை ஒரு முறை கண்களால் வலம் வருகிறேன். 'எக்கவுண்டன்' கயல்விறியையும், 'டைப்பிஸ்ட்' பல்லவியையும் தவிர, மற்ற எல்லா இருக்கைகளுமே காலியாக இருந்தன. எல்லோருமே மதிய போசனத்துக்குச் சென்று விட்டார்கள்.

சுழுவும் மின் விசிறிக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாது என் மேசையில் இருந்த வங்கிக் கோவை ஒன்று தன் பக்கங்களைப் பின் நோக்கிப் புரள விடுகின்றது.

1983 அடிக்க கலவரத்தின் பின்னதாக கொழும்புக்கு மீண்டும் வேலைக்குத் திரும்பிய போது தான் எனக்கு பல்லவியின் அறிமுகம் கிடைத்தது. எந்தவித அயத்தங்களுமே இல்லாது ஒரு சில உட்புக்களுடன் மட்டுமே கொழும்பு திரும்பிய நான் சில நாட்கள் 'கம்பனியிலேயே' தங்க வேண்டி நேர்ந்தது.

அந்தச் சமயங்களிலெல்லாம் சாப்பாட்டிற்கும், உட்புகளுக்கும் பெரிதும் கஷ்டப்பட்டு வந்தபோது, பல்லவி தான் தன் வீட்டிலிருந்து உணவுகளையும், உடுத்துணிகளையும் வரவழைத்து எனக்கு பெரிதும் உதவினாள்.

சில நாட்களின் பின் சில நண்பர்களுடன் சேர்ந்து கொள்ளப்பிட்டியில் ஒரு வீட்டில் தங்க வசதி ஏற்பட்ட பின்பும் கூட, பல்லவி தன் உதவிகளைத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தாள். அந்தச் சந்தர்ப்பங்களில் தான் அவளின் பெருந்தன்மையையும், உயர்ந்த பண்பையும் நான் இனம் கண்டு கொண்டேன். விளைவு நாமிருவரும் நெருங்கிய நண்பர்களாகப் பழக ஆரம்பித்தோம்.

1985ம் ஆண்டு பிறந்தது. புத்தாண்டில் பல்லவியின் போக்கில் ஒரு புது மாற்றத்தை நான் உணர ஆரம்பித்தேன். என் நட்பை நாடியவள், அதற்கு மேலாக... என்னுடையே வாழ்வும் ஆசைப்படுகிறாள் என்ற சங்கதி ஆரம்பத்தில் எனக்கு உணர்வதற்குச் சற்றுச் சங்கடமாகவே இருந்தது.

விடயத்தை நண்பர்களின் காதில் போட்டு வைத்தேன். கிண்டல்கள், பாராட்டுக்கள், 'அடவைஸ்கள்'..... இப்படிப் பல ரகங்களில் விமர்சனங்கள் வெளிவந்தன.

இறுதியாக கயல்விழி அக்காவை நாடி இது பற்றி அபிப்பிராயம் கேட்டேன். புற்றனை இந்துக்கல்வாரியில் நான் இரண்டாம்தரம் பயின்ற போது கயல்விழி அக்கா 'எஸ்.எஸ்.ஸி.' படித்த அந்த நாளையிலிருந்தே

அவ்வை எனக்கு நன்றாகவே தெரியும். 'அட்வான்ஸ் லெவலில்' மூன்று முறையும் மட்டையடித்து விட்டு, எண்பதாம் ஆண்டு வேலை தேடி கொழும்புக்கு வந்த போது இந்தக் 'கம்பனியில்' காசாளராக நான் வேலையில் சேர்ந்து கொள்ள சிபாரிசு செய்தது மட்டுமன்றி 'யேஸ்', 'நோ' தவிர ஆங்கிலத்தின் வாசனையே அற்ற எனக்கு, பயிற்சி தந்து, இந்தளவிற்கு நான் முன்னேற பக்கத்துணை நின்றவர் தான் இந்த கயல்விழி அக்கா.

பல்கலைக்கழகம் சென்று, பயின்று, பின் என்னதான் 'எக்கவுண்ட்னாகி' பிறகுக்கெல்லாம் மதிப்பிற்குரியவராக இருந்தாலும், என்னைப் பொறுத்தவரை, கயல்விழி எனக்கு அதே அக்கா தான்.

எனது இந்த விடயம் பற்றி அக்காவின் அபிப்பிராயம் சற்று வித்தியாசமாகவே இருந்தது. பல்லவியின் நலவுற்ற பொருளாதாரப் பின்னணி பற்றி நன்றாகவே அறிந்த அக்கா, வெற்றிகர எதிர்நீச்சல் மணங்கள் பல வற்றைப் பட்டியலிட்டிருக்காட்டி, தன்னம்பிக்கையையும், தளராத மனவுறுதியுமே வாழ்க்கையின் முதலீடுகள் என வலியுறுத்திக் கூறினா. இலட்சாதிபதியாவதை விட, இலட்சியவாதியாக இறுதி வரை வாழ்வதே, இனிய வாழ்க்கை என இரத்தினச் சருக்கமாகத் தன் அபிப்பிராயத்தைத் தந்தா.

இந்த விடயம் புயலாக எனது பெற்றோருக்கும் எட்டியது. என் திருமணத்தைப் பற்றி அதுவரை எதுவுமே சிந்தித்திராத என் பெற்றோர், இதைக் கேள்விப்பட்டதும் விழுந்தடித்து பல சம்பந்தங்களை வலிந்து வரவழைத்தனர். இந்த வரிசையில் இறுதியாக வந்தது தான் ஆனந்தியின் இந்த ஏழு இலட்ச சம்பந்தம்.

ஆனந்தியின் சம்பந்தப் பேச்சு வார்த்தைகள் முளைவிட்ட சமயத்திலேயே சீத்திரை வகுடப் பிறப்பிற்கென ஊழிற்குச் சென்றிருந்த போது பல்லவியின் விடயமாகப் பெற்றோருடன் கதை தொடுத்தேன். என்னை நம்பியவளை ஏற்காது, உங்கள் விருப்பப் படி நடப்பது எப்படி நியாயம் ஆகும் என்றேன். நலிந்த பொருளாதாரப் பின்னணியில் நிறைவான வாழ்வமைக்க முடியாதென்ப பெற்றோர் விவாதித்தார்கள். பெற்றவர்களின் பிடிவாதங்கள், பேரவாக்கள், அபிலாசைகள் முன் என் நியாயங்களும், தேவைகளும், எதிர்பார்ப்புக்களும் நிராகரிக்கப்பட்டன. பெற்றோரை வெறுக்கவோ, எதிர்க்கவோ

திராணியற்றவனாகவும், நம்பியவளை மோசஞ் செய்ய முடியாதவனாகவும் நான் தத்தளித்து, முடிவில் கொழும்பு திரும்பியதும், பல்லவிக்கு என் நிலவரத்தை எடுத்து முன்வைத்தேன். அவன் அதிர்ச்சியடைந்தான். என் அஞ்ஞமை பற்றிய தன் அபிப்பிராயமே அட்டங் கண்டு விட்டது என்றான். ஆனாலும், என் மீது அத்தீரப்படவோ, அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளவோ இல்லை. தன் போக்குகளை, பழக்கங்களை மாற்றி என்னை விட்டு விலகத் தொடங்கினான்.

"பல்லவியிடம் பசை இல்லை என்றதுமே பாவி மாறிவிட்டான். காதலிக்கிறது, காசில்லை என்றதும் கைவிடுகிறது. இவங்களெல்லாம் கதையள் சொல்லவும், சமூகத்தைத் திருத்தவுமெண்டு வெளிக்கீட்டுவாங்கள்." அன்னியோன்னியமாகப் பழகிய நண்பர்களது நாவே என்னை நெருப்பாகச் சுட்டது.

நாட்கள் செல்லச் செல்ல, ஆனந்தியின் சம்மந்தம் சரி வருவதாக நான் உணரவைக்கப்படும் போது. . . கொஞ்சம் கொஞ்சமாக என்னில் ஏதோ தொலைவதைப் போன்ற உணர்வு. எதிவமே பிடிப்பில்லாத ஒரு பிரமை. . . . வாழ்க்கையே வெறுத்ததைப் போன்ற ஒரு தன்மை . . . முடிவில் ஒரு வெறுமை.

வெறுமையாயிருந்த காரியாலயம் மீண்டும் களைகட்டத் தொடங்கியது. மதிய உணவிற்கு சென்றிருந்த ஊழியர்கள் யாவரும் இப்போது இருக்கைகளில் அமர்ந்திருந்தனர். ஆனால், இப்போ கயல்விழி அக்காவும், பல்லவியும் தமது கதிரைகளை காலியாக்கியிருந்தார்கள்.

கொம்பனி வீதியில் நண்பர் வீடொன்றின் 'அனெகஸ்' இல் ஆனந்தியுடன் என் வாழ்வின் முதல் அத்தியாயத்தை ஆரம்பித்தேன்.

இளமைக் காலங்களில் எப்படி எப்படியோ வாழ்க்கையை கற்பனை பண்ணிப் பார்த்த எனக்கு, நான் ஆரம்பித்த வாழ்க்கை எந்த விதத்திலும் ஒத்துப் போனதாக அமைந்திருக்கவில்லை. ஆனந்தியின் விரக்தியான போக்கும், ஒத்துழைக்காமையும், பாராமுகமும் என்னை மிகவும் வாட்டி வதை செய்தது.

காணி நிலங்களையும், காசு பணங்களையும் என் பெற்றோர் ஏறக் கேட்டதால், இது அவளுக்கு ஏற்பட்ட விரக்தி நிலையாகலாம் போகப் போகச் சரியாகிவிடலாம் என்றெல்லாம் எண்ணி கடந்த நான்கைந்து கீழமைகளாக நான் அனுபவித்த வேதனைக்கு நானே சமாதானம் சொல்லி வந்தேன். வெளியில் இதுபற்றி எவரிடமும் அபிப்பிராயம் கேட்க என் மனம் ஏனோ இடம் தரவில்லை. ஆனால், நான் எண்ணியவற்றிற்கு மாறாக, இவளின் மரத்த நிலைக்கு உண்மையான காரணத்தை நேற்று நான் உணர்ந்த போது. . . .

'சோட் லீவில்' நேற்று நான் சற்று முன்னராகவே வீடு திரும்பிய போது தான் அந்த அதிர்ச்சியான உண்மை எனக்குப் புலனாகியது.

முன்பின் எனக்கு அறிமுகமே அற்ற அந்நவன் ஒருவனுடன் ஆனந்தி வீட்டில் மிக அன்னியோன்னியமாக இருந்ததும். . . என் திடீர் வரவால் இருவர் முகமும் விகாரமானதும், என்னுடன் எதுவுமே கதைக்காத உடனேயே அவன் நழுவினதும், ஆனந்தி கூட ஒன்றும் சொல்லாத கட்டிலில் போய் குப்புற விழுந்ததும் சட்டையை பிடித்தெறிந்துவிட்டு கொம்பனிவீதி நெடுஞ்சாலை நடுவே ஓடவேண்டும் போல் இருந்தது எனக்கு.

சிறிது நேரத்தின் பின். . . . ஆனந்தியிடம் நானாகவே பேச்சை ஆரம்பித்தேன். மனநோயாளியைப்போல் கொஞ்சநேரம் என்னையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவள், பின்னர் பார்வையைத் திருப்பி அறைக் கூரையைப் பார்த்தவாறே, கதை சொல்ல ஆரம்பித்தாள்!.

இந்தக் கல்யாணத்திற்கு என்னைப் போல் ஆனந்தியும் பலாத்காரப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறாள்.

ஆனந்திக்கும், வந்து சென்ற அன்ரளிிற்கும் கடந்த ஆறு வருடங்களுக்கு மேலாகவே பழக்கம் இருந்திருக்கிறது. ஆனந்தியின் அண்ணன் ராஜனுடன் அன்ரன் 'அட்வான்ஸ் லெவல்' பயின்ற காலங்களில், அவர்கள் வீட்டிற்கு அடிக்கடி சென்றிருக்கிறான். அந்தப் பழக்கம் நடப்பாகி பின் ஒரு நெருக்கத்தை இவர்களுக்குள் ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. விடயத்தை ராஜன் உணர ஆரம்பித்ததும், அன்ரனை வீட்டுப் பக்கமே வரவிடாது தடுத்திருக்கிறான். தன் நடபையும் முறித்திருக்கிறான். 'அவன்ரை சாதியென்ன, சமயமென்ன?

உனக்கென்ன கூட்டு' என ஆனந்தியை ராஜன் கண்டித்திருக்கிறான். சில நாட்களின் பின்னர் ராஜன் உழைப்பதற்கென கப்பலிற்கு சென்றாவிட்டான்.

படிப்பை முடித்த அன்ரன் வெளிநாடு செல்ல ஆயத்தங்கள் மேற்கொண்டு வந்த போது, ஆனந்தி 'ரவுணில் கம்பனி' ஒன்றில் வேலைக்குச் சேர்ந்திருந்தாள். எவருக்கும் தெரியாது, இவர்களின் தொடர்பு வெளியிடங்களிலுந்து தொடர்ந்திருக்கிறது.

வெளிநாடு சென்ற பின்பும் 'கம்பனி' விலாசத்திற்கு அன்ரன் தவறாது கடிதத் தொடர்பு கொண்டிருக்கிறான். இந்த நிலையில் ஐந்து வருடங்கள் கழிந்த பின்னர் கப்பலில் இருந்து திரும்பிய ராஜனுக்கு இந்த விடயம் அம்பலமாகியிருக்கிறது. சினங் கொண்ட ராஜன் ஆனந்தியை கட்டிவைத்து அடித்திருக்கிறான். பல நாட்கள் அறையில் பூட்டிவைத்து, பிற இடங்களில் கல்யாணப் பேச்சுவார்த்தையை ஆரம்பித்திருக்கிறான்.

பல நாட்கள் தொடர்புகள் இல்லாததால், கல்யாண விடயம் எனையும் அன்ரன் அறிந்திருக்கவில்லை. பின்னர் கொழும்புக்கு வந்த பின்னர் அன்ரனுக்கு விரிவாக சகலதையுமே எழுதியிருக்கிறாள். அக்கடிதம் கிடைத்ததமே . . . அன்ரன் கனடாவில் இருந்து விலாசந் தேடி இங்கு வந்திருக்கிறான்.

ஐரே புழுக்கமாக இருந்தது எனக்கு. மின்வீற்றியின் வேகத்தைச் சற்றே கூட்டிவிட்டு நிரிந்து கயல்விழி அக்கா பக்கம் கண்களைத் திருப்புகிறேன். அப்போ தான் மதிய போசனத்தை முடித்துவிட்டு அவ தன் இருக்கையை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தா.

என் 'கவுண்டரை' இழுத்து முடிவிட்டு, அக்காவின் முன்னால் போடப்பட்டிருந்த கதிரையில் சென்றமர்கிறேன். என்னையே அறியாமல் என் கண்கள் கலங்க ஆரம்பித்தன.

"என்ன தம்பி இது? 'லைக் ஏ சைல்ட்'. . . என்ன நடந்தது உனக்கு?" மேசைமீது பரந்திருந்த பத்திரங்களை ஒதுக்கி விட்டு, அணிந்திருந்த கண்ணாடியைக் கழற்றி மேசைமீது வைத்தவாறே அக்கா கேட்டா.

சிறிது நேர மெளனத்தின் பின் ராத்திரி நான் கேட்டவற்றை அக்காவிற்கு ஒன்றுமே விடாது கூறி முடித்தேன். மோசை மீது வைக்கப்பட்டிருந்த 'கிளாஸ்' நீரை முழுக்கக் குடித்து முடித்துவிட்டு அக்கா கேட்டா. . . "இப்ப என்ன செய்கிறதா உத்தேசம்?" அவரின் முகம் சற்று இறுகியிருந்தது.

"அக்கா நான் ஆனந்திக்கு அவள் விரும்பின வாழ்க்கையை அமைச்சுக் குடுக்கப் போறன். பலாக்காரப்படுத்தப்பட்ட நிலையிலேயே அவள் எனக்கு கழுத்தை நீட்டியிருக்கிறாள். ஆனாவும் . . . இன்னமும் அவள் நினைவுகள் எல்லாம் அன்றனைச் சுற்றினதாகவே இருக்கிறது. சீல மணித்தியாலங்கள் அவனோட இருந்தாவும், சந்தோஷமாக தான் இருப்பதாக சொல்கிறாள். சதா அன்றனையே உலகமாக எண்ணி இருக்கிறவளை, தாலி கட்டின ஒரு குற்றத்துக்காக மேவும் நான் சிறைப்படுத்த வேணு மெண்டு என்ன நியதி?"

"தம்மி, நீ குழந்தைப் பிள்ளைத்தனமாய் கதைக்கிறாய். இத்தனை நாளாக உன்னோட வாழ்ந்தவளை, இனியும் அன்றன் ஏற்கத் தயாராக இருப்பான் என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம்?"

"இன்னமும் தன்னை அன்றன் அதே ஆழமாக, ஆத்மார்த்தமாகவே நேசிப்பதாக ஆனந்தி சொல்கிறாள். எந்த நிலையிலும் தன்னை அவன் ஏற்பான் என்பதை எனக்குணர்த்த, இதைவிட சுருக்கமான வார்த்தை வேறே தேவையில்லை என்று அவள் நினைத்திருக்கிறாள். எனக்கு ஒண்டுமே சொல்லாமலும், அவள் அவனோடு ஓடிப்போயிருக்கலாம். ஏதோ ஒரு மதிப்பு வைத்து எனக்கு இதைச் சொல்லியிருக்கிறாள். அக்கா, அவள் நிம்மதியாக வாழ வேண்டுமெண்டால், அவளையும், அவளது சொத்துக்களையும் துறப்பதைத் தவிர வேறெந்த வழியும் நியாயபூர்வமானதாக எனக்குத் தெரியவில்லை."

"இந்தத் தொடர்புகள் பற்றி முன்னரே உன்னுடைய வீட்டுக் காரருக்கு ஒண்டுமே தெரியாதா?"

"எல்லாமே தெரியுமாம். வெறும் காகிதக் காதல் தானே, அதிலை பாதக மில்லை என்று சொல்லிப் பணத்தைக் கறப்பதிலையே என்றை பகுதி குறியாக இருந்ததாக இவள் குற்றஞ் சொல்கிறாள். இலட்சங்களைக்

கூட்டுறதிலை இருந்த அக்கறை பெயம்பிணையின்ரை நடத்தை இலட்சணத்தைப் பாக்கிறதில இருக்கேல்லையாம்."

"உன் பெற்றோரால் உனக்கு வசதியைத் தேடித்தர முடிந்ததே தவிர, நல்ல ஒரு வாழ்க்கையை அமைத்துத் தர அவர்களால் முடியவில்லை. ஓகே. ஆனந்தியை அன்ரனோட கனடாவுக்கு அனுப்பிப் போட்டு, நீ பிறகென்ன செய்யப் போகிறாய்?"

"பழைய பிரம்மச்சரிய வாழ்க்கை தான். பணத்தை எதிர் பார்த்து தம் பிள்ளைகளது மணத்தை நிர்ணயிக்கின்ற பெற்றோருக்கு என்ரை வாழ்க்கை ஒரு படிப்பினையாக அமையட்டும். இதை நான் பிரச்சாரமாகச் சொல்லேல்லை. பிரச்சினைகளை விடுகின்ற பிழைகளை அவரவர் உணரவேண்டும் எண்டுறுதுக்காகத் தான் சொல்லுறன்."

"உனக்கு வாழ்க்கைப்பட்டவளுக்கு அவள் விரும்பிய வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொடுக்க நினைக்கிறாயே தவிர . . . இன்னமும் உனக்கொரு வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்ளவோ, அல்லது உன்னை நம்பியிருந்த பல்லவிக்கு ஒரு வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளவோ விரும்புகிறாய் இல்லையே தம்பி."

"இனியும் பல்லவியை நான் கைபிடிக்க நினைக்கிறதாக்கும், இன்னமும் அவளிடடை அன்பை எதிர்பார்க்கிறதாக்கும் அருகதையற்றவன் அக்கா நான். அவளைப் பொறுத்தமட்டிலை என்ஹுடைய நிலை காலாவதியான காசோலை தான்."

"வட் டு யு மீன். . ? நீ என்ன சொல்லுறாய்?"

"தலைக்கு மேல வெள்ளம் வந்த பிறகு தான் எங்களையே நாங்கள் உணரத் தலைப்படுறம். பெற்றோரது அபிலாசைகளுக்காக என்ரை கொள்கை இலட்சியங்களை இரண்டாந்தரமாகக் கணித்ததாலை தான் என்னாலை ஒரு முன்மாதிரியான வாழ்க்கையை முன்னரே அமைத்துக் காட்ட முடியாது, இப்ப செல்லாக் காசாகி இருக்கிறன். இன்னமும் பழமைகள், பாரம்பரியங்கள், மதங்களை மதித்ததாலை தான், ராஜன் ஆனந்தியை அன்ரனுக்குக் கட்டிக் கொடுக்கேல்லை. ஆக, தனித்தனி மனிதன் தங்கடை சொந்தங்களை, கௌரவங்களைத் தியாகம் செய்யத் துணியாததாலை தான் எங்கடை சமுதாயத்துக்கு இன்னமும் ஒரு விடிவு கிடைக்காமல் இருக்கு.

புதிய சமுதாயம் காணத்துணியும் இளைஞர்கள், பழைய எல்லைகளை மீறிச் செல்ல வேண்டும். அப்போதுதான் புதிய யுகம் ஒன்றைப் பிரசுரிக்க முடியும்."

"பல்லவியை நிராகரித்து, நீ ஆனந்தியை 'மரீ' பண்ணினை போது முதன்முதலாக உன்மீது எனக்கொரு வெறுப்பு ஏற்பட்டது. ஆனால், இப்போ உன்னுடைய நிலைமையைப் பார்க்கக்க இந்த 'கம்புனிற்றியிலை' தான் எனக்கு ஆத்திரமா இருக்கு. தாங்க முடியாத ஒரு வெறுப்பாயிருக்கு."

"நான் எடுத்த முடிவு பற்றி நீங்கள் என்ன சொல்லுறியள்?"

"நீ கொண்டு வாற 'வவுச்சர்களை' 'அப்புறாவ்' பண்ண வேண்டியது என்னுடைய கடமை. ஏனென்றால் அதுக்கு எனக்கு அதிகாரமிருக்கு. ஆனால், இது உன்னுடைய சொந்த விஷயம். இதை ஆதரிக்கலாமே தவிர, அனுமதிக்க எனக்கு அதிகாரமில்லை. ஆனாலும், உன்னுடைய நிலவரத்தை நன்றாகப் புரிந்த என்னாலை இந்த முடிவை ஆமோதிக்க முடிகிறதே தவிர, மாற்று வழி சொல்ல எனக்கென்றால் எதுவும் தெரியேல்லை. ஆனால், உனக்கு நல்ல வழி காட்டுகிற உரிமை எனக்கிருக்கு அதையும் மறந்திடாதே."

மேசை மேல் இருந்த கண்ணாடியை அக்கா மாட்டிக்கொள்கிறா.

தன் இருக்கையை விட்டெழுந்து 'ரைப்' செய்த பத்திரங்களோடு பல்லவி, அக்காவை நோக்கி வருவதையும், வெறுமையாயிருந்த என் 'கவுண்டர்' 'கம்பனி' வாடிக்கையாளர்களால் நிரம்பி வழிவதையும் . . . அக்காவின் அந்த மங்கிய நிறக் கண்ணாடியூடாக முன்னால் இருக்கும் என்னால் இப்போது மிகத் தெளிவாகவே பார்க்க முடிகிறது.

இப்போ அக்காவிடமிருந்து விடைபெற்று என் 'கவுண்டரை' நோக்கி நான் வேகமாக முன்னேறுகிறேன்.

(மல்லிகை)

புத்துணர்ச்சி

கால மாற்றம் அந்த வீதியை வலுவாகக் கற்பழித்திருந்தது. இவனையுந் தான். நகருக்கு வந்த புதிதில் ஒவ்வொரு மணியும் புதிதாக ஏதாவது ஒன்றைத் தேடிய இவன் இன்று தன் நோக்கிழந்து, போக்கு மாறி 'வீடியோக் கிளப்பினைத்' தேடி வருமளவிற்கு, இளமை, முறுக்கு இவனை முற்றாகவே அதிகக்கப்படுத்தி விட்டது.

'தியேட்டர்' யுகம் சிதறி 'வீடியோ' யுகம் உதயமான கடந்த ஐந்தாறு வருடங்களுள், ஆரம்ப காலம் இவனை அதிகம் பாதிக்கவில்லை. ஆலயம் அமைந்த வழிகளில் சில வீடுகளின் முன்னால் சுவரெழுப்பியிருக்கும் சுவரொட்டிகள், காலப்போக்கில் அவ்வீதியின் ஒவ்வொரு வீடுகளிலும் தொற்றிக் கொண்ட வேண்டுகளில் தான் விசுவாமித்திர முனிவனாக இவனது மனமும் தருமாறத் தொடங்கியது.

ஆலயத்தைத் தாண்டி வேகமாக நடந்து சந்திக்கு வந்தவன் மேலும் முண்டியடித்துக்கொண்டு முன்னேறிச் செல்கிறான். வீதியில் நிறைந்து நின்று சனக்கூட்டம் அன்றைய வீடுமுறைத் திணத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டியது. அந்த மாலைக் காட்சி பாவமகேந்திராவின் கைவண்ணத்திற்கு உயிர்க்களை கொடுத்தது.

தேநீர் கடைப் பக்கமாக அமைந்திருந்த பெட்டிக்கடைக்கு அருகிலிருந்த போஸ்டரில் பார்வையைச் செலுத்துகிறான். தமிழகத்து இன்றைய 'சுப்பர் ஸ்டார்' ஒருவரின் அண்மைக் காலத்துப் படம். கண்கவர் கவர்ச்சி நடனங்களுடன் பிரமாண்டமான தயாரிப்பாக வெளியாகியிருந்தது. இவனது மனம் அதில் லயிக்கவில்லை.

தனது நீண்ட கால்களை முன் வைத்துச் செல்கிறான். அடுத்தடுத்து விளம்பரமாகியிருந்தவை யாவும் இன்றைய முன்னணி நாயகர்களாத படங்களாகவே இருந்தன. ஒரு மாற்றத்திற்காக பழைய காலத்து சிவாஜி கணேசனது படங்கள் எதுவும் காட்சி தருகிறதா என ஒரு கணம் நோட்டம் விட்டான். இவனது எதிர்பார்ப்பிற்கு ஏற்றவனாக எதுவும் இருக்கவில்லை.

சென்ற பாதை வழியாக மீண்டும் வலம் வருகிறான். "சேர் வாங்க டிஸ்கோ சாந்தியின்ரை 'டான்ஸ்' இருக்கு நல்ல சண்டைப் படம் சேர் வாங்க." வழியில், நடுத்தெருவில் நின்றவாறே ஒரு பையன் இவனைப் பார்த்து அடிக்குரலில் கூறுகிறான். யாவற்றையும் விலகி மீண்டும் சந்திக்கு வந்தான்.

சந்தியில் ஓர் கணம் நின்றவன், ஏதோ ஒரு உந்தலால் வலது பக்கமாகப் பாதை மாறிச் செல்கிறான். ஒரு பக்கம் உடைந்த ஓட்டுக் குவியல்கள், மறுபக்கம் குப்பை கூழங்கள் அடங்கிய கறப்பு நிற 'பொலீதீன்' மூடைகள். குப்பைக் குவியலில் இருந்து வந்த சிறுநீர் நாற்றம் இவனது மூக்கைக் குடையவே தன் வழமையான நடையை மீறி அவ்வழியே மிக வேகமாக முன்னேறிச் செல்கிறான்.

எத்தனையோ படங்கள் கண்களில் திரையிட்டிருந்தும், எதிவழி மனது லயிக்காது, இவனை வழிநடாத்திச் செல்லும் இவனது அடிமனத்து ஆசை? இவனின் மனதில் அழுக்காகத் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் அந்த விருப்பு? 'இன்று ஒரு புளுபிலிம் பார்த்தால் என்ன?'

'புளுபிலிம் போஸ்டர்கள்' எப்படியாகக் காட்சிக்குத் தொங்கும் என்று நண்பர்கள் வாயிலாக நன்றாகவே இவன் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான். அதனால் அந்த இடங்களை இனங் காண்பதில் இவனுக்கு சிரத்தை ஏதும் இருக்கவில்லை. வேகமாக வந்தவனது கண்களில் அப்படியான ஒரு 'போஸ்டர்' தென்படவே, வீதியின் முன்னும், பின்னும் ஓர் தடவை பார்த்துக் கொண்டான். முற்புறமாகத் தெரிந்த முகங்கள் ஏதும் தென்படவில்லை. சற்று முன் சென்று திரும்பி வந்தான். மறுபக்கமும் இவனை அடையாளம் காணும் முகங்கள் இல்லாத போகவே, திடீரென அந்தப் 'போஸ்டர்' தொங்கிய வீட்டினுள் நுழைந்து கொண்டான்.

வாசலில் நின்ற பையன் வழி மறித்துக் கையை நீட்ட 'பொக்கெட்டிற்சூள்' தயாராக இருந்த ஐந்து ரூபாக் குற்றியை எடுத்துக் கொடுக்கிறான். "சேர் இது செக்ஸ் படம். பத்து ரூபா" என்று சிறுவன் கூறவே, ஆபாசப் படங்களுக்கு இரு மடங்கு காசு என நண்பர்கள் சொன்னது நினைவுக்கு வரவே, இருந்த இன்னொரு நாணயத்தையும் நீட்டிவிட்டு உள்ளே செல்கிறான்.

வேறொரு பையன் மாப்பிள்ளை போல் இவனை அழைத்து மாடிக்குக் கூட்டிச் செல்கிறான். பலகைப் படிசூளால் பக்குவமாக ஏறி, உள்ளே நுழைகிறான். ஒரே புகைமண்டலமாக அந்த அறை காட்சி கொடுத்தது. சற்று நின்றவன் கண்மணிகளுக்கு இருளில் பார்க்கும் சக்தி வந்ததும், ஒரு வாங்கினில் சென்று அமர்ந்து கொள்கிறான்.

'வீடியோ'வில் ஓர் ஆங்கிலப் படம் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. அருகிலிருந்தவரை மெல்லிய குரலில் வினவுகிறான், 'கமிங்' காட்டுகிறார்களாம், அந்தப் படம் இன்னும் ஆரம்பமாகவில்லையாம். கையை உயர்த்தி அந்த வீடியோ வெளிச்சத்தில் நேரத்தைப் பார்க்கிறான். மணி ஆறு ஐம்பது.

அந்த அறையை நோட்டம் விடுகிறான். 'வீடியோ'வுக்கு மேலே சுவரில் புத்தர், ஜேசு, பிள்ளையார் படங்கள் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. ஒரு சிறிய மின் குமிழ் படங்களுக்கு முன்பாக விட்டு விட்டு ஒளிரந்து கொண்டிருந்தது. பக்கச் சுவர்களில் இன்றைய முன்னணி நடிகைகளின் கவர்ச்சி அபிநயங்கள், படு ஆபாசமான கோணங்களில் ஓட்டப்பட்டிருந்தன. படம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்களை முன்னிருந்து பின்வரை நோட்டம் விடுகிறான். ஏறத்தாழ சகலருமே வயதில் குறைந்தவர்கள். சரியாக மீசைகூட இன்னமும் அரும்பாதவர்கள். நரைத்த தலைக்காரர் சிலரும் இவனது கண்களில் அகப்படாமல் இல்லை. குறைந்தது ஒன்றை விட்டு ஒருவரது வாய்களிவம் சீகரட்டுகள், பீடிகள் என்று ஏதோ ஒளிரந்து கொண்டிருந்தன. மூலையில் ஒரு சிலர் கசிப்பு அடித்தவரைப் போன்ற மயக்கத்தில் ஏதேதோ பிணாத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். இவனுக்கு வந்த இடம் இசைவானதாக இருக்கவில்லை. தனது ஆளுமைக்கே இது இழுக்கு என்ற நினைப்பு வேறு வந்து தொலைத்தது.

வீடியோவில் போய்க்கொண்டிருக்கும் படத்தில் சற்று மனதை லயிக்க முற்படுகிறான். அது ஒரு வீராங்கனையின் வரலாறு கூறும் படம். தனியாக களத்தில் நின்று பெரிய பெரிய ஆணைக்காரர் எல்லோரையுமே அவள் பந்தாடிக் கொண்டிருந்தாள். இடையிடையே அவள் பட்ட கஷ்டங்களையும், ஒரு கொள்ளைக் கூட்டம் அவளது குடும்பத்தைக் கொன்று குவித்த நிகழ்ச்சிகளையும் 'வீனாஷ் பாக்' கில் காட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். எல்லா துறையைப் போலவும் வீரத்திலும் பெண்கள் முன்னுக்கு வந்திருப்பதை அப்படம் சித்தரிக்க முனைந்திருக்கிறது.

"ஓய், படத்தைப் போடுங்க. மணி ஏழேகால் அர்ச்சு." - பல குரல்கள் ஒருமித்து ஒலித்தன. விசில் சத்தம் காத்தைப் பிளந்தது.

கீழிருந்து கையில் ஒரு 'கசற்றடன்' ஒரு பையன் ஓடிவருகிறான். மின் குமிழ்கள் ஒளிர விடப்படுகின்றன. எல்லாரது முகமும் வெளிச்சத்துக்கு வருகிறது. ஒரே வியர்வையில் மூழ்கிய முகங்கள். நல்ல வேளை இவனை இனங்காணும் கண்கள் எதுவுமே இல்லாதது இவனுக்கு நிம்மதியைத் தந்தது.

ஏதோ ஒரு கருத்தைச் சொல்ல முற்பட்டு கலைநயத்துடன், நல்ல அம்சங்களுக்கு உட்பட்டு நிற்கும் இப்பேர்ப்பட்ட படைப்புகளை எங்கே இவர்களால் ரசிக்க முடிகிறது? மீண்டும் இருள் அறையை அக்கிரமிக்க அந்தப் படம் ஆரம்பமாகிறது.

நான்கு சுவர்களுக்கு மத்தியில் நடைபெறும் அந்தரங்கமான உறவு அநாகரிகமாக, படு ஆபாசமாக அரங்கேறிக் கொண்டிருந்தது. இவனுக்கு இந்த 25 வயதிலும் இவைகள் எல்லாம் புதுமையாகவே இருந்தன. அந்த அம்மண உருவங்கள், உச்சக்கட்ட சீலிப்புகள், காட்சிகள் யாவும் கண்களை உரசிக் கொண்டிருந்தன. உடலில் வெப்ப அலை பரவிக் கொண்டிருந்தது.

பலகைப் படிகளில் 'தடார் தடார்' என்ற ஓசைகள். பலர் ஓடிவருவதைப் போன்ற ஒரு பிரமை. ஆபாசப் படங்கள் பார்த்த பலர் பொலிசாரால் கைது செய்யப்பட்டு, அவர்கள் பெயர்கள் எல்லாம் பத்திரிகையில்

பிரசுரமாகியிருந்த செய்தி ஒன்று ஞாபகத்திற்கு வரவே, இவனது இதயம் மிகவும் வேகமாக அடிக்க ஆரம்பித்தது. கதவு தட்டப்படும் சத்தம் வேறு பயமுட்டியது. சகலருமே கலவரம் நிறைந்து காண்ப்புருவர்களைப் போல இவனுக்குத் தென்பட்டார்கள். படம் போட்ட பையன் சென்று கதவைத் திறக்கிறான். யாரோ சிலர் படம் பார்க்கத்தான் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். 'அப்பாடா!' இவன் அமைதியடைந்தான். மீண்டும் 'வீடியோ'வைச் சகல கண்களும் மொய்க்கின்றன.

ஆனால், இப்போ இவனது மனம் படத்தில் லயிக்கவில்லை. ஏனோ ரசிக்க முடியவில்லை. ஏதோ ஒரு குற்ற உணர்வு நெஞ்சை உறுத்திக்கொண்டிருக்கிறது. 'நான் செய்வது தவறா?'-தன்னை ஓர் தடவை கேட்டுக் கொண்டான்.

சட்ட விரோதமாகக் கருதப்படும் எந்தச் செயலை மிற்பவர்களும் தவறிழைப்பவர்கள் தான். அப்படியானால், அந்நாசப் படம் பார்ப்பது? 'புலப்லிம்' பார்ப்பது தவறானது அல்ல. ஏதோ ஒரு நாட்டில் ஓரிரு வருடங்களுக்கு முன்னதாக யாரோ ஒரு நீதவான் தீர்ப்பளித்திருந்ததையும் இவன் அறியாதவனல்ல. மேனாட்டைப் பொறுத்தவரை, அவர்களது பண்பாடு, பாரம்பரியங்களைப் பொறுத்தமட்டில், அவ்விடத்து கலை கலாச்சாரங்களின் அடிப்படையில் இது தவறற்றதாக இருக்கலாம். ஆனால், புராணங்களையும் இதிகாசங்களையும் இன்னமும் உசாத்துணை காட்டும் 'இந்த மண்ணின்' பாரம்பரியங்களைப் பொறுத்தவரை, இது தவறான வழி நடத்தல் தான்.

படம் ஓடிக்கொண்டு தான் இருக்கிறது. ஆனால், இவனது மனம் அதில் நாட்டங் கொள்ளவில்லை. பக்கத்துக் கோவிலின் மணியோசை கூரையைப் பியத்துக் கொண்டு இவன் காதுகளில் வந்து ஒலிக்கிறது. கோவிலில் பாடப்படும் சீவபூரணம் இவனுக்கும் கேட்கிறது. மனித அவதாரத்தின் முன்னதாக பூழுவாகவும் அவன் வடிவெடுத்திருக்கிறான் என்கிறது பூரணம். ஆனால், இங்கோ மனிதனாகப் பிறந்தவனே, அநாகரிகமாக, அசிங்கமாக உருவெடுத்தப் பூழுவாக நொளிகிறான். கூர்ப்பால் ஆற்றிய பெற்று உயர்ந்தவன் இன்று அலங்கோலமாக அறிவிழந்து, மோகத்தில் மூழ்கி, தனது பெயரைத் தொலைய விட்டு நிற்கும் இந்தச் சீதறிவிட்ட பண்பாடு எமது சமுதாயத்தையுந் தொற்றிக்கொண்டால்?

குடிப்பழக்கம், புகைப் பழக்கம், போதைவஸ்து பாவனை போல இந்தப்பண்பு கெட்ட பழக்கமும் நம்மவரைப் பாதித்து வினைவாக மேகநோய், 'எயிட்ஸ்' போன்ற கொல்லும் விபாதிகள் எமது நாட்டையும் பற்றிக் கொண்டால்? இந்தப் பழக்கமும், அதன் விளைவுகளும் எமது இளைய சந்ததிகளையும், எதிர்காலப் பிரஜைகளையும் அடிமையாக்கிக் கொண்டால் முடிவு எந்தளவு பாரதாரமாக அமையும்? இவனுக்கு உலகமே, வாழும் வாழ்க்கையே அந்நியமாகி விட்டதைப் போன்ற ஒரு பிரமை.

இதனை ஒழிக்க சட்டமும் எவ்வளவோ திட்டங்கள் போடுகிறது. ஆனாலும் இது ஓய்ந்தபாடில்லை. ஒழிந்தபாடில்லை. பக்கத்து 'வீடியோக்கிளப்'பில் ஒலிக்கும் அந்தப் பட்டுக்கோட்டையாரின் பாடல் இவன் செவிப்பறையை அதிர வைக்கிறது. 'திருடனாய் பார்த்து திருந்தா விட்டால் திருட்டை ஒழிக்க முடியாது! திருடாதே. . . பாப்பா திருடாதே!'

மனதில் பயமும் ஓர் பக்தியும் இல்லாது போகும் போது தான் ஒரு மனிதன் கெட்டுப்போக ஆரம்பமாகிறான். கெட்டுப் போன தனிமனிதன் ஒவ்வொருதனும் தானே உணர்ந்து திருந்தும் போது தான் சமூகத்தில் ஒரு புதுக் களை ஏற்படுகிறது.

கையை உயர்த்தி நேரத்தைப் பார்க்கிறான். மணி எட்டை அண்மிக்கிறது. மேலும் இவனால் இருப்புக்கொள்ள முடியவில்லை. பொறாப்பாக நிற்கும் பையனை அழைத்து கதவைத் திறந்துவிடும் படி கேட்கிறான். "நல்ல படம் சோ. இனித்தான் நல்ல 'சீன்' இருக்கு." நாக்கைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டே பையன் கூறுகிறான். கெஞ்சும் பாவனையில் இவன் வெளியேற விரும்புவதாகச் சொன்ன போது அச்சரியத்துடன் இவனை ஆறடி உயரத்தையும் மேலிருந்து கீழ் அளந்தவாறே பையன் கதவைத் திறந்து விடுகிறான். அப்போதும் சிலர் முண்டியடித்துக் கொண்டு உள்ளே நுழைகின்றார்கள்.

படிகளால் இறங்கிக் தெருவுக்கு வருகிறான். குப்பைக் குவியலடியில் ஒரு பெரிய பொலிஸ் வாகனம் இவனை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறது. வேகமாக இவன் முன்னேறிச் செல்கிறான். வாகனம் இவனை விட்டு விலகிச் செல்கிறது. வீறநடை போட்டு இவன் முன்னேறுகிறான்.

சந்தியால் திரும்பும் போது இவனது கண்கள் வந்த பாதையை நோக்குகின்றன. சென்று கொண்டிருந்த வாகனத்தின் பின்புறம் சீகப்பாக ஒளிர்ந்தது.

கோவல் மணியோசை தெளிவாகவே இப்போ இவனுக்குக் கேட்கிறது. முன்னே தோரண வீதி நீண்டு தெரிகிறது.

(மல்லிகை)

பாரதி

தொழிற்சாலை அலுவலர்களின் வேலை நேர முடிவின்னை உணர்த்தும் சங்கொலி கேட்டுக் கொண்டிருந்த போது, பாதிப் பேருக்கு மேல் வாசல் 'கேற்'றைத் தாண்டி பஸ் தரிப்பிடத்தினை நோக்கி சாலை வழியே சென்று கொண்டிருந்தனர். இந்த வேகம் காலையில் வேலைக்கு வரும் போதே இவர்களுக்கு இருந்தால், அமெரிக்காவையோ, ஐப்பாணையோ இன்னமும் நாம் உதாரணம் காட்டிக் கொண்டிருக்கும் தர்ப்பாக்கியம் ஏற்பட்டிருக்காது என்று நினைத்தவனாக, வாசலில் இருக்கும் காவலாளர் காரியாலயத்தில் தனது இலாகாச் சாவியை ஒப்படைத்து விட்டு, இவன் வீதிக்கு வருகிறான்.

கிழக்கு மேற்காக நீண்டு செல்லும் சாலையின் இரு பக்கமாகவும் தொழிலாளர் விரைந்து கொண்டிருந்தனர். வழமையாக மேற்குத் திசை நோக்கும் இவன், மாறாக இன்று கிழக்கு நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்தான். ஐந்து மணிக்கெல்லாம் சங்கொலியுடன் போட்டியிட்டு ஒரு பாட்டம் இறைக்கும் அந்தி மழை இன்று வீடுமுறை பெற்றுக் கொண்டது கொஞ்சம் நிம்மதியாக இருந்தது. ஆட்டோக்கள், காரர்கள், பஸ்கள், லாரிகள் என இரைச்சல் சத்தத்தினால் தம்மை இனங்காட்டி வந்த வாகனங்கள் இவனை முந்தியும் நோக்கியும் சென்று கொண்டிருந்தன.

இரவிற்கு அறைக்குச் சென்று, அன்றாட அலுவல்களை யெல்லாம் முடிந்த பின்பாக அசோகமித்திரனையோ, வண்ண நிலவனையோ புரட்டுவது போக, இன்றைய முக்கிய வேலையாகச் செய்ய வேண்டியதாக, பல நாட்களாகவே திட்டமிட்டிருந்த பாரதி வீட்டு விஜயத்தினையே இப்போ இவன் நடைமுறைப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறான். இவன் தங்கும் அறையிலிருந்து பாரதி வீடு கணிசளவு தூரத்தே இருப்பதனால், சனி, சூரியர்களில் அதனை வைத்துக் கொள்வதில் மேலதிகமாக ஐந்தோ, பத்தோ பஸ்ஸிற்கு

விரையமாகுவதைத் தவிர்த்துக் கொள்வதற்காகவே, தொழிற்சாலையிலிருந்து நடைதாரம் இருக்கும் இந்த விஜயத்தினை இன்று நிறைவேற்றுவதாகத் தீர்மானித்திருந்தான்.

பாரதி இப்போ வீட்டில் என்ன செய்து கொண்டிருப்பான்? காரியாலயத்திலிருந்து திரும்பி வந்த கையோடு மாறணுக்கும் தேநீரைக் கொடுத்து விட்டுத் தானும் தேநீர் அருந்தியவாறு இன்றைய நிகழ்வுகள் பற்றிக் கதைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். அல்லது ஒரு பக்கமாக 'ரேப் ரெக்கோட்டரில்' ஏதாவது ஒரு இசைக் கச்சேரி போய்க் கொண்டிருக்க, மறுபக்கமாக அண்மையில் வெளியான ஒரு சிறுகதைத் தொகுப்பிலோ, நாவலிலோ முழுகிப்போய் இருக்கலாம். எந்த அவுவல்களையும் திட்டமிட்டுச் செய்வதும், தினமும் கொஞ்ச நேரமாவது வாசிப்பில் ஈடுபட்டு உண்மையான தேடலினை மேற்கொள்வதும் பாரதியின் பழக்கங்களில் போற்றத்தக்கது. அதுவே இவனுக்கும் அவள்பால் ஒரு ஈடுபாட்டினை ஏற்படுத்தியது!

1985 தை மாதத்தில் ஒரு திங்கட்கிழமை. தொழிற்சாலையின் கணக்குப் பகுதியில் கணக்காளராக நியமனம் பெற்று பாரதி வந்த முதல் நாள் அது. தொழிலாளரது சம்பளத் திட்டம், தொழிலாளர் திறன் சம்பந்தமாக சில தரவுகளைப் பெறுவதற்காக தொழிற்சாலையின் தலைமை மேற்பார்வையாளன் என்ற முறையில் பாரதி இவனை அழைத்திருந்தான். பரஸ்பர அறிமுகங்களின் பின் விடயங்களைப் பற்றி பேச்சுவார்த்தை நடந்து கொண்டிருந்த போது ஒவ்வொன்றையும் அவள் அணுகிய விதம் இவனை மிகவும் கவர்ந்திருந்தது. ஒரு அதிகாரி போலன்றி, விடயதானங்களை விரிவாக அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வத்துடன், தக்க மரியாதையையும் இவனுக்குத் தந்து, அவள் தரவுகளைச் சேகரித்துக் கொண்ட முறை, ஆரம்பத்திலேயே இவனுக்குப் பாரதி மீது ஒரு நல்ல அபிப்பிராயத்தை ஏற்படுத்தியது.

வேலை விடயங்களுக்காக மட்டுமன்றி தனிப்பட்ட நட்புரிதியிலும் சந்திப்புகள் தொடர்ந்தன. சில சமயங்களில் 'இன்றர் கொம்' வழியாகவும் உரையாடல்கள் நிகழ்ந்தன. இருவருக்கும் ஏதோ ஒரு விடயத்தில் அதிகளவில் ரசனை ஒத்துவரும் போது அவர்களில் ஒரு அந்நியோன்னீயம் உருவாகுவது தவிர்க்க முடியாதது தான். அந்த வகையில் இவர்கள் இருவருக்கும் இலக்கியம் ஒரு சாதனமாக அமைந்திருந்தது. சதா நாட்டு

நிகழ்வுகளையும், அரசியல் பிரச்சினைகளையும் அலகம் தொழிலாளர், இவனையும், பாரதியையும் அசாதாரணமானவர்களாக கணித்துக் கொள்ளுமளவிற்கு இலக்கியமே பேச்சாக இருவரும் ஓய்வு நேரங்களைக் கழித்தனர்.

பிரபஞ்சன், சந்திர ராமசாமி, மெளனி, அம்பை என நிறையவே படித்திருந்தாள் பாரதி, தவிரவும் டானியல், ஜீவா, நந்தி, இளங்கீரன், சி.வி. எஸ்.பொ, செ. கணேசலிங்கன், தெளிவத்தை ஜோசப், தெணியான், செங்கை ஆழியான் என்று எல்லாமே அவளுக்கு அத்துப்படி. இதனால் அவளது இலக்கிய ரசனை இவனையும் விட விரிவடைந்திருந்தது. ஒரு தரமான விமர்சகராக நின்று பாரதி இவனது படைப்புகளையும் ஆராய்ச்சி செய்தாள். அப்பிராயங்கள் சொன்னாள்.

மார்கழி மாதத்த ஒரு ஞாயிறு விடுமுறை நாளின் மாலைப் பொழுது. இவன் தனது அறையிலிருந்த போது அண்மைக் கால நூல்கள் சிலவற்றினைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக இவனது 'அடறஸ்' தேடியே பாரதி வந்து சேர்ந்திருந்தாள்.

பாரதியின் எதிர்பாராத வரவினால், உண்மையில் குழம்பிப் போய்விட்டது, இவனது 'றாம் மேற்' ரஞ்சித் தான். வந்தவளை அமரவைத்து சிறிது நேரம் உரையாடிவிட்டு, சண்முகன், சட்டநாதன், புலோலியூர் சதாசிவம், சாந்தன், மண்டுர் அசோகா, கோகிலா மகேந்திரன் என இவன் வைத்திருந்த எல்லாவற்றையுமே கொடுத்தது, அழைத்துச் சென்று பஸ் ஏற்றிவிட்டு வந்த போது, இவனைப் பார்த்து ரஞ்சித் சொன்னான். "மச்சான், உன்ரை ஊர் 'அடறஸ்' ஒருக்கா எனக்குத் தேவை."

"எதுக்கு?" 'சேட்டை' கழற்றி சுவரில் கொழுவியவாரே, இவன் கேட்டான்.

"இல்லை உன்ரை வீட்டுக்காரருக்கு ஒரு கடிதம் போடவேண்டியிருக்கு அதுதான்."

"விமாட்டியாளே . . . ! ஒரு பெண் பிரசுரகனோட கதைக்கப், பழக விமாட்டியாளே."

"தாராளமாகக் கதைக்கலாம், பழகலாம் மச்சான். எதுக்கும் 'லிமிட்' எண்டு ஒண்டு இருக்குத்தானே? இப்பிடி வீட்டு தேடி வந்து வழியிற அளவுக்கு நீ வைச்சிருக்கக் கூடாது."

"அவ இப்ப வந்தது எதுக்கு எண்டு உனக்குத் தெரியுந் தானே? அதுவுமல்லாமல் அவ என்னையும் விட மூண்டோ, நாவ வயதுக்கு மூத்தவ."

"தங்களை 'மெயின்ரெயின்' பண்ணிக் கொள்ளுறதுக்காக சில பெட்டையள் வயது குறைஞ்ச பொடியங்களிலை தான் 'இன்றறஸ்ராக' இருப்பாகளவையாம்."

"உனக்கு அக்கா, தங்கைச்சி இல்லை எண்டது எனக்குத் தெரியும் மச்சான். அதை அடிக்கடி ஏன் எனக்கு உணர்த்திக்காட்டுறாய்?"

இந்த ரகமாக இருவரது கதைகளும் உச்சத்திற்குப் போய், காத என்று ஒன்றிருந்தால், அகராதி கூடக் கிடந்து முழிக்கும் பாணைகளின் துணையுடன், இறுதியில் அன்றைய பட்டிமன்றம் வெற்றி, தோல்வியின்றி நிறைவு பெற்றது.

அநேகமாக இப்போ இவன் பாதி வழி கடந்திருப்பான். சந்திக்கு வந்துவிட்டதற்குச் சான்றாக ஒரு மூலையில் பொதுசன மலசலகூடம் கிடந்து நாறியது. வேகமாக அவ்வித்தைக் கடந்து, முன்னே வழியை இடைமறித்திருந்த படிக்கட்டுகளில் இறங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

1986 ஆனீ மாதத்தில் ஒரு வியாழன் மத்தியானப் பொழுது. சாப்பாட்டுக்குப் பின்னதாக இவன் தொழிற்சாலை சாப்பாட்டறைக் கதிரையில் மூட்டைப் பூச்சிக்கு இரத்ததானம் செய்து கொண்டிருந்த போது, அவசர அவசரமாக வந்த பாரதி, இவனருகே அமர்ந்து ஏதோ சொல்லத் தயங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

"இது என்னுடைய பேசனல் மற்றர்" என்று ஆரம்பித்து இறுதியில் "இதுக்கு உங்களினரை அப்பிராயம் என்ன?" எனக் கேட்டாள்.

"எனக்குக் கொஞ்சம் அவகாசம் வேணும் பாரதி" எனக் கூறிய இவன், தனது இலாகா சென்று ஆற, அமர இருந்து யோசித்துப் பார்த்தான்.

பாரதியோ 'குவாலிபைட் எக்கவுண்டன்.' ஆனால், அவனைக் காதலிக்கிற, கல்யாணம் செய்து கொள்ள விரும்புகிற மாறனோ ஒரு சாதாரண 'ஸ்டீரர் கீப்பர்.' இந்த ஏற்றத்தாழ்வு கல்யாணமான புதிதில், ஆரம்ப காலங்களில் ஒரு பொருட்டாகத் தெரியாவிட்டாலும், காலப்போக்கில் உள்ளக் குழறல்களை ஏற்படுத்தாதா? இப்படியான ஒரு வேறுபட்ட அமைப்பில் கூட வெற்றிகரமாக வாழும் பலரது பெயர்கள் பட்டியலாக இவன் முன் நீண்டு வந்தது. அந்த ரீதியில் இங்கும் ஒரு நல்ல வாழ்வினை அமைத்துக் கொள்ள பாரதியின் ஆளுமையால் முடியும் என்ற நம்பிக்கையே முடிவில் இவனுள் மேலிட்டது.

மேலும் இதுபற்றி அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளாது, வழிந்து கொண்டிருந்த தேநீர் குவளையினை 'பியூன்' கொண்டு வந்து வைத்துவிட்டுப் பேசை கொஞ்ச நேரத்தில் 'இன்ரர்கொம் ரிசீவரை' இவன் எடுத்தான்.

"ஹலோ."

"யேஸ் பாரதி ஹியர், என்ன முடிவுக்கு வந்திருக்கிறீங்க வேலோன்?"

"நீங்களை முடிவாச் சொன்ன பிறகு இதினை நான் சொல்ல என்ன இருக்குப் பாரதி? 'பட் வண் திங்' வசதியான வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளுறதுக்கு எவ்வளவோ 'சாண்ஸ்' இருந்தும் நீங்கள் இப்படியான ஒரு விஷயப் பரீட்சையினை இறங்கிக் கொள்ளுறது தான் எனக்கு வியப்பாக இருக்கு."

"அதைப் பற்றிய அபிப்பிராயத்தைத் தான் நான் உங்களைக் கேட்டிருந்தன். எனக்குத் தேவையானதெல்லாம் சுதந்திரமான வாழ்வு. என்னுடைய இலட்சியங்களிலையோ, இலக்குகளிலையோ தலையிடாத ஒரு கணவன். எத்தனையோ பேர் கல்யாணத்துக்கு முன்னாலை பெண் சுதந்திரம்,

சம உரிமை, பெண்விடுதலை எண்டெல்லாம் வாய்கிழியப் பேசிப்போட்டு, கழுத்திலை தாலியேறினவுடனை பெண்ணுக்கென்ற ஒரு அளவிலை ஒரு வட்டத்துக்குள்ளையே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கினம். அதைத் தான் நான் வெறுக்கிறேன். என்னுடைய ரசனையிலை, கொள்கையிலை எந்த விதத்திலையும் தலையிடாது, பாரதியைப் பாரதியாகவே வாழ வைக்கிற ஒரு கணவனைத் தான் நான் விரும்புகிறேன். அந்த வகையிலே மாறன் என்னோடை கடைசி வரை 'கோப்பேற்ற' பண்ணுவார் எண்டே நான் நினைக்கிறேன்."

"அதாவது, மகாகவி பாரதியாரின்ரை கணவை நனவாக்கப் போறீங்க பாரதி."

"ஒவ்வோர் மற்றுது இன்னொரு விசயம். ஆண்டாண்டு காலமா பெண்கள் தான் விட்டுக் கொடுத்து வாழ வேண்டுமெண்டு நியதியீ ல்லை. அப்படி வாழ ஆண்களும் பழகிக் கொள்ள வேணும். ஒவ்வொரு குடும்பத்திலையுமே இது ஒரு நடைமுறையாக மாறவேணும். இது தான் என்னுடைய பொலிசி."

"பாரதிப் பெண் போல் பலரும் பாறிலில் புகழ் கொண்டாவும், 'றியல்' பாரதிப் பெண்ணுக்கு ஒரு வரவில்லக்கணமாக வாழ்ந்து காட்டப்போறது நீங்கள் தான் பாரதி. 'அட்வான்ஸ்' ஆகவே எனது பாராட்டுக்கள்" என்றவாறே 'லயினைக்' 'கட' பண்ணி விட்டான் இவன்.

அன்றிரவு அறைக்குச் சென்றதும் ரஞ்சித்திடம் இது பற்றி இவனாகவே கதை எடுத்தான். சகலதையும் சுவரில் தொங்கிய சுகாசினியின் படத்தைப் பார்த்தவாறே கேட்டுக் கொண்டிருந்து விட்டு முடிவில் ரஞ்சித் எம்.ஆர். ராதாவின் குரலில் சொன்னான். "பஸ் மிஸ்ஸிங்."

"மச்சான், 'அட்வான்ஸ்' லெவல் பாஸ்' பண்ணிப்போட்டு 'வாசிற்றி' கிடைக்கும் எண்ட நம்பிக்கையிலை நான் ஊரிலை நிண்ட போது, கொஞ்ச நாள் கராட்டி. பழகிறதற்கு பருத்தித்துறை குட்டி மாஸ்ரரிட்டைப் போட்டு வந்தனான். . . . தெரியுமோ?" என்று இவன் கேட்டுத் திரும்பிய போது, ரஞ்சித்தின் கட்டிலில் மூன்று நான்கு நுளம்புகள் மட்டும் பறந்து கொண்டிருந்தன. அதே சமயம் 'பாதுஷிற்றி' இருந்து ஏதோ சத்தம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

இப்போதும் ஏதோ ஆரவாரச் சத்தம் கேட்டு இவன் நினைவு திரும்புகிறது. அருகே உள்ள விளையாட்டு மைதானத்தில் சிறுவர் சிலர் கிரிக்கெட் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். துடுப்பெடுத்தாடிக் கொண்டிருந்த ஒரு நோஞ்சான் பையன் 'சிக்கர்' 'வோர்' என விளாசி மைதானத்தையே ஒரு கலக்குக் கலக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

1987 தை மாதத்தில் ஒரு விடுமுறை நாள். பாரதி-மாறன் திருமணம், திருமணப்பதிவு காரியாலயத்தில் மிக எளிதாக நடைபெற்றது. தொழிற்சாலையிலிருந்து இவன் மட்டுமே அழைக்கப்பட்டிருந்தான். வேறும் ஒரு சில வெளியிடத்து நண்பர்களும் வந்திருந்தார்கள்.

திருமணம் முடிந்து கொஞ்ச நாட்களில் பாரதி தொழிற் சாலையை விட்டு விலகி வேறொரு நிறுவனத்தில் சேர்ந்து கொண்டாள். தம்பதிகளாக ஒரே இடத்தில் தொழில் புரிவதைத் தவிர்த்துக்கொள்ளவே இந்த நடவடிக்கையாம். தொழிற்சாலையை விட்டுச் சென்றாலும், ஆரம்ப நாட்களில் தொலைபேசி மூலமாக இவனுடன் தொடர்பு கொள்ள பாரதி தவறுவதில்லை. கதைகள் பற்றிய விமர்சனங்களுடன் ஒரு சில கடிதங்களும் வந்ததாக இவனுக்கு ஞாபகம்.

சில நாட்களின் பின் மாறனுக்கும் வேறெங்கோ தொழில் வாய்ப்புக் கிடைக்கவே, அவனும் தொழிற்சாலையிலிருந்து விலகிக் கொண்டான். அன்று ஒரு முப்பதாம் திகதி. தொழிற்சாலையில் தனது இறுதி நாள் என்று இவனையும், கூடப் பணிபுரிந்த தனது நண்பர்களான இஸ்மைல், லயனல், லியனகே மூவரையும் அழைத்துத் தனது வீட்டில் ஒரு விருந்து வைத்தான் மாறன். உபசாரங்களில் முழுகிப் போயிருந்த பாரதியுடன் அன்று இவனால் அவ்வளவுக்குக் கதைக்க முடியாது போய்விட்டது.

கடந்த சில நாட்களாக தனது காரியாலய தொலைபேசி 'அவுட் ஓவ் ஓடர்' ஆக இருப்பதாகச் சொல்லி, இதனால் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொள்ள முடியவில்லை எனப் பாரதி இவனுக்கு ஒரு கடிதம் போட்டிருந்தாள். அந்தக் கடிதம் கூட வந்து இன்று மூன்றோ நான்கு மாதங்களுக்கு மேல் இருக்கும்.

அண்மைக் காலங்களாகத் தொடராகப் பத்திரிகையில் வெளிவந்து பெரிதும் 'பரபரப்பை' ஏற்படுத்திய இவனது குறநாவல் பற்றிய எந்தவித அபிப்பிராயமும் பாரதியிடமிருந்து இன்று வரை வராதது பெரும் ஏமாற்றத்தை இவனுக்கு ஏற்படுத்தி விடவே, எப்படியாவது அவளை நேரில் சந்திக்க வேண்டும் என்ற அவா இவனுள் ஏற்பட்டது. அதன் பிரகாரமே இன்று பாரதி வீட்டுக்குச் செல்வதாக இவன் தீர்மானித்திருந்தான்.

பாரதியின் வீட்டுக்குப் போவதான தனது முடிவை இன்று காலை இவன் ரஞ்சித்திற்கு சொன்னபோது பதிவுக்கு அவன் சொன்னது, இப்போ இவனுள் ஒலித்துக் கொண்டது. பாரதியினரை 'ரெலிபோன்' மட்டுமல்ல, ஆளே இப்ப 'அவுட் ஒவ் ஓடர்' தான் என்கிற நான் நினைக்கிறேன். "இதுக்குள்ளை நீ அங்கை இப்ப போய் வர வேணு மெண்டு அங்கலாய்க்கிறது எனக்கெண்டால் அவ்வளவு நல்லதாகப் படேலை. கடவுளேயெண்டு உன்னை முகரையிலை லட்சணமா, உருப்படியா இருக்கிறது மூக்கு ஒண்டு மட்டும் தான் வேலோன், வீணா அதையும் அங்கை போய் உடைச்சுக் கொண்டு வராதே. நீ ஒரு எழுத்தாளன். உனக்கெல்லாம் 'அட்வைஸ்' பண்ண வேண்டிய அவசியம் எனக்கில்லை. ஏதோ நீ இனி யோச்சிச் செய்."

மைதானத்தைக் கடந்து குச்சொழுங்கைக்கு வந்தவனை முகப்பில் ஒரு பெட்டிக் கடை வரவேற்குமாப் போல் அமைந்திருந்தது. அதனையும் கடந்து வீட்டு இலக்கங்களை எண்ணியவாறே முன்னேறிக் கொண்டிருந்தான். முன்னர் ஒரு தடவை வந்திருந்ததாலும், வீட்டு இலக்கம் ஞாபகத்தில் இருந்ததாலும், இடத்தைக் கண்டு பிடிப்பதில் சிரமமேதும் இருக்கவில்லை. வீதியால் இறங்கி, வீட்டுக் கதவோரம் சென்று ஓரிரு தடவைகள் தட்டினான்.

"செண்பகமே . . . செண்பகமே" என தனக்கும் தமிழில் பாடத் தெரியும் என்பதைப் பாரதி வீட்டு வானொலியில் ஆஷா நிருபித்துக் கொண்டிருந்தான். இந்தப் பரிசோதனை முயற்சிகளால் பாழாய்ப் போவது என்னவோ தமிழ்த் திரையுலகம் தான் என இவன் நினைத்தவாறே, மீண்டும் கதவைத் தட்டினான்.

பாடல் சத்தம் தேய, இப்போ யன்னலருகே "யேஸ்" என்ற குரலோடு ஒரு பருவக்குமரி பளிச்சிட்டாள். தான் தட்டிய கதவு சரிநானா என

இவன் மீண்டும் ஒரு தடவை பார்த்தான். தலைகீழாகத்தான் என்றாவும் இலக்கம் சரியாகத்தான் இருந்தது. "ஐ வோன் ரு சீ மிஸிஸ் மாறன்" என்றான், குழம்பிப் போயிருந்த தன் தலைமயிரை கையால் கோதி விட்டவாறே.

அந்தப் பெண் சுதவைத் திறந்து இவனை 'ஹோலிற்குள்' வரவழைத்து, "ரேக் யுவர் சீற் றுறியர், சீ வில் கம்" என்று சொல்லியவாறே, "பாரதி ஏ விசீற்றர் வேர் யூ" எனச் சற்று உரக்கக் கூறிவிட்டு, முன்னறைக்குள் மறைந்து கொண்டாள்.

இந்தச் சீட்டு 'எயர் லங்கா' அல்லது வேறெங்காவது ஒரு நல்ல 'வேமில்' வரவேற்பாளராக வேலை செய்பவளாக இருக்கலாம் என்று எண்ணியவாறே, ஒரு வசதிக்காக முன்னறையை நோக்கியவாறே மூலையில் கிடந்த ஒரு கதிரையில் இவன் அமர்ந்து கொண்டான். வாரொலியில் பாடல் மீண்டும் மீண்டும் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது "செண்பகமே.. . . செண்பகமே." இவனது காற்சட்டைப் பொக்கெட்டிற்குள் இருந்த சீப்பு ஒரு தடவை வந்து தலையில் அமர்ந்துவிட்டு மீண்டும் மறைந்து கொண்டது.

"எட வேலோனே? 'விசீற்றர்' எண்டதும் இவரோடை 'பிறண்டஸ்' ஆரோ ஆக்குமெண்டு நான் நினைச்சன். என்ன கனகாலத்துக்குப் பிறகு இந்தப் பக்கம்?" என்ற குரல் கேட்டு இவன் நிமிர்ந்தான்.

பாரதி முன்னால் நின்றாள். இவனால் அவளை மட்டுப்படுத்தவே முடியவில்லை. இந்தக் குறுகிய காலத்துள் என்னவாக மாறிவிட்டாள்? சற்றுத் தடித்து, முகமெல்லாம் பூரித்து கொஞ்சம் நிறம் மாறி

"என்ன நான் கேக்கிறன், நீங்கள் பேசாமல் இருக்கிறியள்" என்றவாறே எதிரில் இருந்த கதிரையில் வந்து அமர்ந்தாள் பாரதி.

"இல்லைத் தெரியாதே நாட்டு நிலவரங்கள் அதுகள், இதுகளாலை 'விசீற்றிங்' எண்டு நான் இப்ப அவ்வளவா ஒரு இடமும் வெளிக்கிடுகிறதில்லை. அது சரி எங்கை மாறன் அண்ணாவைக் காணோலை?"

"அவரென்னும் வரேலை. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திலை வந்திருவார். முந்தி, ஒண்டாத்தான் வாறனாங்கள். இப்ப எனக்கு 'ஓவ்வீசலை' வேய்கிள் பரவைட் பண்ணுறதாலை நான் கொஞ்சம் நேரத்தோடை வந்திருவன்."

பாடல்கள் முடிந்து வானொலியில் செய்தி அறிக்கை ஆரம்பமாகிக் கொண்டிருந்தது.

"உங்கடை 'ஓவின் ரெலிபோன்' இன்னமும் 'அவுட் ஒவ் ஓடர்' தானோ?"

"ம்! என்னுடைய 'டிபெக்டட் லைன்' இன்னும் 'அவுட் ஒவ் ஓடர்'கத் தான் இருக்கு."

"இல்லை, என்றை குறுநாவல் ஒன்று தொடரா வந்திருந்தது. அதைப் பற்றிய விமர்சனம் ஒண்டும் நீங்கள் எனக்குச் சொல்லேல்லை. அது தான் கேட்டனான்."

இவன் சொல்லியும் பாரதி எதுவுமே பேசாதிருந்ததால், தான் சொன்னது அவளுக்குக் கேட்கவில்லையோ என்று நினைத்தவனாக, மறபடியும் சொன்னதையே சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

"இப்ப கொஞ்ச நாளா இவர் 'ஐலண்ட் பேப்பர்' தான் எடுத்துக் கொண்டு வாறார். அதனாலை தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் எதுவுமே எனக்கு வாசிக்கக் கிடைக்கிறதில்லை. சீ, நான் 'மிஸ்' பண்ணிட்டனே? எப்பிடி நல்லாச் செய்திருந்தியளோ?" தலைகுனிந்து இருந்தவாறே பாரதி கேட்டாள்.

"கதை தன்னுடைய மனதைத் தொட்டதாக தெனியான் விமர்சனம் எழுதியிருந்தார். கவனிப்பைப் பெறவேண்டிய எழுத்தாளர்களுள் இவரும் ஒருவர் எண்ட மாதிரி தெளிவத்தை ஜோசப் சொல்லியிருந்தார்."

"முன்னோடி எழுத்தாளர்கள் குறிப்பிட்டுச் சொல்வற அளவுக்குக் கதை இருந்திருக்கு எண்டால் அப்ப அது ஒரு வெற்றிப் படைப்பாகத்தான் இருந்திருக்கும். 'கட்டிங்ஸ்' இருந்தால் தாருங்கோவன். நாணம் ஒருக்கால் வாசிச்சுப் பாப்பம்."

"நாமிலை இருக்கு, வேணு மெண்டால் கொண்டுவந்து தாறன்."

"முந்தின மாதிரி இல்லை. உண்மையிலை இப்ப . . . இப்ப நான் வாசிக்கிறதே வவு குறைவு. 'வேக்காலை' வந்து, பிறகு வீட்டு வேலைகள் எண்டு எங்கை நேரம் கிடைக்குது? 'வீக் எண்டஸ்' வந்தால் 'விசிறிங்' அது, இது எண்டு இவர் எங்கையாவது இழுத்துக் கொண்டு போயிடுவார். தனிய வெளிக்கிட்டுப் பத்திரிகைகள், புத்தகங்கள் எண்டு ஒண்டுமே வாங்க முடியிறதில்லை. அவ்வளவு பிளி. இன் வைகற். . . . பழைய பாரதியாக இப்ப நான் இல்லை."

"கனத்தை பொது மயானத்தில் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டது. இத்தகவலை உற்றார், உறவினர்கள், நண்பர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொள்ளப்படுகின்றார்கள். மீண்டும் ஒரு தடவை அறியத் தருகிறேன்!" என வானொலியில் மரண அறிவித்தல் போய்க் கொண்டிருந்தது.

கடைசியில் தான் சொன்னது இவனுக்குக் கேட்டிருக்குமோ என்னவோ என்ற ஒரு சந்தேகத்தில் பாரதி மறுபடியும் சொன்னாள் "இன் வைகற் பழைய பாரதியாக இப்ப நான் இல்லை. ஒரே பிளி."

அப்போ கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்கவே பாரதி தான் மெல்ல எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்து விட்டாள். மாறன் வந்து நின்றான். "இங்கை பாருங்களண் ஆர் எண்டு." இவனைக் காட்டியவாறே பாரதி கணவனைப் பார்த்தாள்.

மாறன் இவனை நோக்கினான். பின் "ஹலோ மிஸ்டர் வேலோன், ஹெளவ் ஆர் யு" என்றவாறே சிரித்தான். சிரிப்பில் ஒரு வரட்சி தெரிந்தது.

இவணம் பதிலுக்கு "எப்படி." என்று கேட்டுக் கொண்டே வகுப்பில் வாத்தியார் நுழையும் போது மாணவர் எழுந்து பின் அமரும் பாணியில் ஒரு முறை செய்து கொண்டான். எதிரே மாறணம், அவனருகில் பாரதியுமாக அமர்ந்து கொண்டனர்.

"இங்கை, வற்ற 'சண்டே' ஒருக்கா இவருடைய 'றுழுக்குப்' போவமே?" பிடரி மயிரை விரலால் வருடியவாறே பாரதி ஒரு பக்கமாக மாறனைப் பார்த்தாள்.

"ஏன் ஏதேனும் விசேசமோ?" 'சேட்' மேல் பொத்தாணைக் கழற்றி விட்டு, கதிரையில் சாய்ந்தவாறே, மாறன் பார்வையை பாரதி பக்கமாகத் திருப்பினான்.

"இல்லையப்பா. இவருடைய 'ஸ்ரோறி' ஒண்டு இருக்காம். அதை ஒருக்கா வாங்கி வர வேணும்."

"எட அதுக்கே? நான் நினைச்சன் ஆளுக்கு 'வெடிங்கோ,' ஏதோ வாக்குமெண்டு. ம் 'சண்டே' தானே, பாப்பம்." தான் கொண்டு வந்த தோல்ப்பையினை பாரதியிடம் கொடுத்தவாறே, மாறன் இவனைப் பார்த்தான்.

"ரண்டு பேரும் கதைச்சுக் கொண்டிருங்கோ. நான் ஒருக்கா உள்ளை போயிட்டு வாறன்" என்றவாறே கணவன் கொடுத்த பையினைப் பத்திரமாக எடுத்துக் கொண்டு பாரதி உள்ளே சென்றாள்.

இஸ்மைல், லயனல், லியனகே போன்ற தொழிற்சாலையின் ஸ்ரோக் கீப்பஸ் நிலவரங்கள் பற்றிக் கேட்டறிந்து கொள்வதில் மாறன் ஆர்வங் காட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

லியனகேக்கு பேயி கிடைத்தது, இஸ்மைலின் சம்சாரம் மலுத்தாகிப் போனது, 'எக்கவுண்டனோடு' கொழுவுப்பட்டதாலை 'மனேஜ்மென்ற்' லயனலை வேலையிலிருந்து 'சஸ்பென்ட்' பண்ணியது உட்பட, சகல செய்திகளையும் இவன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். சிறிது நேரத்தில் "யஸ்ட் ஏ மினிட்" என்றவாறே மாறனும் உள்நோக்கிச் சென்றான்.

இப்போ இவனது பார்வை முன்னறைப் பக்கமாகத் திரும்பியது. கதவில் திரைச்சேலை ஓர் நிலையில் நிலலாது, முன் பின்னாக ஆடிக் கொண்டிருந்தது. "செண்பகமே. . . செண்பகமே" பாடல் மீண்டும் ஒருமுறை இவனுள் ஒலிப்பதைப் போல் உணர்வு! அப்போ கதவு தட்டப்படும் சத்தம்

கேட்கவே, திரைச்சேலையை விலக்கியவாறே ஓடிவந்த அந்தப் பெண் கதவைத் திறந்து விட்டாள். வந்தவன் ஒரு புன்சிரிப்புடன் அந்தப் பெண்ணிடம் தான் காவி வந்த பையினைக் கொடுத்துவிட்டு, வாசல் கதவை மீண்டும் தாளிட்டுக் கொண்டான். இருவருமாக முன்னறைக்குள் நுழைந்து கொண்டனர். அறையினுள் நுழைந்ததும் அவன் கதவை அடித்துச் சாத்தினான். கதவு இடைவெளிக்குள் திரைச்சேலை அகப்பட்டு கசங்கியபடி தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

"வெற்றிவேல் முருகனுக்கு அரோகரா" என்று உள்ளிருந்து வானொலியில் பெங்களூர் ரமணியம்மாளின் பக்திப் பாடல் ஒன்று மிக சத்தமாக ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. இப்போ இவனுக்கு இடம் மாறியிருக்க வேண்டும் போல ஒரு உணர்வு. அதே சமயம் தட்டில் தேநீருடன் பாரதி உள்ளறையிலிருந்து வந்துகொண்டிருந்தாள். தொடர்ந்து மாறணம் வந்து அமர்ந்து கொண்டான்.

வழமையாக மாறனின் முகத்தில் தெரியும் வெளிச்சம் இன்று இல்லாததைப் போல இவனுக்குத் தென்பட்டது 'ஆண்டாண்டு காலமாக நான் பாவிப்பது பனடோல்' என்ற விளம்பரப் 'போஸ்தரில்' உள்ளவனைப் போல் காணப்பட்டான்.

இப்போ பாரதி தனது காரியாலய நடப்புகள் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். தனக்குக் கீழ் வேலை செய்யும் உதவியாளர்கள் யாழ்ப்பாணம் போனால வேளை காலையுடன் திரும்பி வராத விடுவதனால் வேலைகள் எல்லாம் 'அறியேஸ்' ஆகி விடுவதாக அவள் குறைபட்டுக் கெரண்டிருந்தாள்.

வானொலியில் நிலைய வித்வான்கள் வயலின் வாசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மாறன் இன்னமும் வெளியில் எங்கோ வெறித்துப் பார்த்த படியே இருந்தான். உரையாடலில் பங்குபற்றுவதற்கான அறிதிறிகள் அவனில் தென்படுவதாக இல்லை. ஏழு மணியை அறிவிக்க வானொலி விட்டு விட்டு கூவிக் கொண்டிருந்தது.

"அப்ப நான் வரப் போறன்." எழுந்தவாறே இவன் கூறுகிறான்.

"பை த பை . . . வாற சண்டே இவருக்கு வேறை ஏதோ 'புறொகிறாம்' இருக்காம். அதனாலை நாங்கள் உங்களாட்டை வர வசதிப்படாது எண்டு நினைக்கிறம். அடுத்தடுத்த கிழமைகளிலை ஒரு நாளைக்கு வர 'றை' பண்ணறம்" கூறியவாறே பாரதி எழுந்து நின்றாள்.

"தறஸ் ஓகே." வழிந்து கொண்டிருந்த வியர்வையை கைக்குட்டையால் இவன் துடைத்துக் கொண்டான்.

"ஒருக்கால் வேலோனை சந்தியிலை கொண்டுபோய் விட்டுட்டு வாங்களன்." புருஷனைப் பார்த்து பாரதி சொல்கிறாள்.

"பரவாயில்லை, வந்து வந்து இப்ப எனக்கு இடம் நல்லாய் பிடிபட்டுட்டுதுதானே. . . . ஐ கான் மனேஜ்" என்றவாறே இவன் வீதிக்கு வருகிறான். "குட் பாய்." மூன்று குரல்கள் ஒலித்தன. மூன்றாவது குரல் சற்று உரமானதாக வெளிவந்தது.

குச்சொழுங்கையால் மிதந்து வேகமாகவே மைதான முன்றலுக்கு வந்து விட்டான். சன சந்தடியின்றி விளையாட்டு மைதானம் வெறிச்சோடிய் போய்க் கிடந்தது. விரைவாகக் கால்களை வைத்து முன்னேறிக் கொண்டிருந்தான். வழியை இடைமறிக்குமாப் போல் முன்னே பத்துப் பதினைந்து படிக்கட்டுக்கள் மேலே உயர்ந்து சென்று கொண்டிருந்தன.

படிகளில் ஏறும்போது இவன் எண்ணிக் கொண்டான். 'இனி என் மூக்கைப்பற்றிக் கவலைப்படும் அவசியம் ஏதும் ரஞ்சித்திற்கு இருக்காது'. இறுதிப்படி கால்களில் தட்டுப்பட்டது. ஒருமுறை வந்த வழியைத் திரும்பிப் பார்த்தான். அந்த மைதானம், குச்சொழுங்கை எதையுமே இனங்காண முடியாதவாறு சகலதுமே இருளில் மூழ்கிப்போய்க்கிடந்தது.

(மல்லிகை)

புதிய பயணம்

"செல்லத்தம்பி, நேரம் பதினொண்டரையாச்சு. 'நேசறி' விடுகிற நேரம் வந்திட்டுது. ஒருக்கால்ப் போய் திரையனைக் கூட்டிக் கொண்டு வாறியே?"-ஆழ்ந்த நித்திரையிலிருந்து அப்போது தான் பாயை விட்டெழுந்த என்னிடம் அக்கா வந்து கேட்டா.

"ம் . . . எனக்கு முதலிலை ஒல்வப்போலை தேத்தண்ணி போட்டுத் தா." என் பதில் கேட்டு அடுப்படிக்குள் செல்கிறா அக்கா.

கொழும்பிலிருந்து நேற்றுக் கருக்கலோடு புறப்பட்டு கொடிகாமம் வந்தடையப் பொழுது மைமலாகி விட்டது. வரணியில் கூட்டாளி ஒருவரது வீட்டில் தங்கிவிட்டு தட்டி வான் எடுத்துப் பின் ஊர் வந்து சேர காலை எட்டு மணியைத் தாண்டிவிட்டது. நெடு நாட்களாக என் ஒரே சொந்தமாக விளங்கும் உடன் பிறந்தவனைக் காணாமலிருந்த சோட்டை, அதிக நேரம் உரையாடிவிட்டு பிரயாண அசதியில் சற்று அயர்ந்து விட்டேன்.

"ஊருக்கு வந்து ஒரு வருடமாச்சு. அக்கா, உங்களை யெல்லாம் காண ஆசையாக இருக்கு. தீபாவளிக்கு வரட்டோ?" என்று சில மாதங்களுக்கு முன்பு அக்காவைக் கேட்டெழுதியிருந்தேன்.

'என்றை ராசா. . . இப்போதைக்கு உந்த எண்ணம் ஒண்டும் வேண்டாம். நிலவரங்கள் சரியில்லை. பிரயாணங்கள் செய்யிற நேரங்களிலை தான் வலு அவதானமா நடக்கவேணும். தை பிறக்கட்டும் பார்ப்பம்' என்று அக்கா மறுமொழி போட்டிருந்தா.

கொழும்பு வாழ்க்கையை நினைக்கும் போது எனக்கு விசராக இருக்கிறது. விடிந்ததும் காரியாலயம். பின் இருண்டதும் அந்த அறையில்

போயிருந்து தனிமையான சஞ்சாரம். மன அறுதலுக்கோ, அன்றி மனம் விட்டு உரிமையுடன் கதைக்கவோ எவருமே இல்லாத அலுத்துப் போன பிரமச்சாரிய வாழ்க்கை. காசைக் கொடுத்து உடம்பைக் கெடுத்துக் கொள்ளும் கடைச் சாப்பாடு. தாகம் வந்தால் குடிக்கத் தண்ணீரே போதியளவற்ற தலைநகர வாழ்க்கை. இருபது வயதிலிருந்து கடந்த ஏழு வருடங்களாக இதே சுவையற்ற சுழல் சம்பவங்கள். கொழும்பில் குடும்பமாக இருக்கும் என்னையொத்த வாலிபர்களைப் பார்க்கும் போது எனக்குப் பொல்லாத எரிச்சலாகவும், ஏக்கமாகவும் இருக்கும். நான் அப்படியாக ஒன்றும் அனாதையல்ல. பெற்றவராக நின்று என்னை வளர்த்து ஆளாக்கிய அக்காவும், குடும்பமும் இருக்கும் போது, அவர்களுடன் ஒன்றாகக் கூடி வாழ முடியாதபடி எங்களது தொழில் நிலவரங்கள், வரும்படிகள். அடிக்கடி ஊர் வந்து சென்றால் எந்தவித ஏக்கமும் இருக்காது தான். ஆனால், இது பாதுகாப்பாகப் பிரயாணம் கூடச் செய்ய முடியாதபடி நாட்டு நிலவரங்கள், போக்குவரத்து வசதிகள். கிழமைகள் தவறாது அக்காவின் கடிதங்கள் வரும். என் சுகம் விசாரித்து, எனக்காகப் பிரார்த்தித்து, ஆனாவும்?

"செல்லத்தம்பி, வெள்ளைச் சொல்ல அயத்துப் போனான். 'மொண்ட்சொறி' முன்னை மாதிரி நெசவுசாலைக் கட்டடத்திலை இல்லை. இப்ப சாமியாற்றை மடத்திலை." தேநீர்க் கோப்பையை நீட்டியவாறே அக்கா சொல்கிறா.

"ஏன் நெசவுசாலைக்கு என்ன நடந்தது?"

"கடற்கரை கல்வாரிகளிலை இப்ப 'ஆமிக் காம்ப்' இருக்கு. அதனாலை இப்ப ஊர்ப்பள்ளிக்கூடத்தோடை தான் கல்வாரியையும் சேர்த்திருக்கினம். கொட்டில்கள், கட்டிடங்கள் போதாதெண்டு நெசவுசாலை, சுருட்டுத் தொழிற்சாலை, பனங்கட்டித் தொழிற்சாலை எல்லாம் இப்ப வகுப்புகள் நடத்துகினம். பத்தாத்துக்கு கோயில் தீர்த்த மடத்திலையும், மகிழமரங்களுக்குக் கீழையும் கூட பொடியள் இருந்து படிக்குதுகள்."

இது எப்போதோ பத்திரிகையில் பார்த்த செய்தியும் கூட. இப்போதான் எனக்கு ஞாபகத்திற்கும் வந்தது.

"பிரயாண அவப்பு, நீயும் பஞ்சிப்படுகிறாய் போலைக் கிடக்கு. கொத்தானும் இண்டைக்குச் சுணங்கித் தான் வருவன் எண்டுட்டுப் போனவர். எனக்கும் ஏலாமல் கிடக்கு . . . அல்லாட்டி நானே பையப் பையப் போய் . . ." மிகவும் சங்கடப்பட்டு அக்கா விறாந்தையில் இருக்கின்றா.

அக்காவை உற்றுப் பார்க்கிறேன். "நாம் இருவர் நமக்கிருவர்" என வியாக்கியானம் சொல்லி வந்த அக்கா, இப்போ மீண்டும் தாய்மை யுற்றிருப்பது எனக்கு வியப்பாக இருந்தது.

"எனக்கு இரண்டு பிள்ளைகளும் போதும் எண்டு சொல்லி மும்முரமா குடும்பக் கட்டுப்பாட்டைக் கடைப்பிடிச்சு வந்தாய். . . இப்ப என்ன நடந்தது?" எனது மனதில் எழுந்த கேள்வியைக் கேட்டு முன்னதாகவே அக்கா சொல்கிறா. . . "இப்ப நாட்டிலை நடக்கிற முசுப்பாத்திகளைப் பார்க்கைக்குள்ளை குடும்பத்துக்கு இரண்டு பொடியங்களே போதாது போலைக் கிடக்கு. அதனாலை இனிமேல் குடும்பக் கட்டுப்பாடுகளைத் தீவிரமாக ஆதரிக்க வேண்டியதிலை நியாயம் இல்லை. எவ்வளவுக்கெவ்வளவு இனிக்குடும்பம் சடம்பமாக இருக்குதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அது எங்கடை சந்ததிகளுக்கு நல்லது." அக்காவின் கருத்து எனக்குப் புதிதாக இருந்தது. அது பிரச்சாரத்திற்குரியது போலவும் இருந்தது.

சுவர்க் கடிகாரம் பன்னிரண்டு அடித்து, ஓய்ந்தது.

"சுறுக்காய் போடா தம்பி. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திலை 'நேசுறீ' விட்டும். பொடியைக் கவனமாகக் கூட்டிக்கொண்டுவா. சரியான வெய்யிலாகவும் கிடக்கு. இணலான இடங்களாகப் பார்த்து வாருங்கோ." அக்காவின் அவசரமறிந்து இருக்கையை விட்டெழுந்து செல்கிறேன்.

பதினைந்து மாதங்களுக்குள் ஊர் மாறித்தான் போய் விட்டது. பாழடைந்து போயிருந்த பழைய வீடொன்று புதுப்பொலிவு பெற்று விளங்கியது. அந்த வீட்டினைச் சூழ மண்ணைப் பொட்டழிகளாக்கி மதில் போட்டிருந்தார்கள். உள்ளே சில புது முகங்கள். அந்த இளவட்டங்கள் என்னை வித்தியாசமாகப் பார்த்தார்கள், யார் இது பிறத்தியாள் போலக் கிடக்கு? என்பதைப் போல.

அவ்வப்போது ஊர் வந்து செல்லும் நண்பர்கள் மூலம் இவை பற்றி நான் கேள்விப்பட்டாலும், இப்போதான் நேரில் பார்க்கின்றேன்.

குச்சிராமுங்கைகளுக்கால் மிதந்து இப்போ நான் பிள்ளையார் கோவில் வீதிக்கு வந்து விட்டேன். முச்சந்தி மதகிலிருந்து ஓர் கிழவி முகத்தை மூடியிருந்த மூடலை எடுத்து விட்டு என்னைப் பார்த்தாள்.

"என்னை பெத்தாத்தை. அப்பிடிப் பார்க்கிறியள்?" நான் தான் குரல் கொடுத்தேன்.

"ஆரது. . . கண் வலுவா மங்கிப் போனதிலை அநனை மட்டுக் கட்டேலாமல் கிடக்கு."

"நான் தானனை."

என்னை உற்றுப் பார்த்த கிழவி, இனங்கண்ட பூரிப்பில் "எட எங்கடை கொத்திவளவில் உமையாத்தையின்றை மூத்தவளின்றை பொடியனே? தாயைத்தின்னி. அண்டைக்கு கொக்கை ராசேசு கறி வேண்ட வந்த இடத்திலே சொன்னவள் தம்பி வாற கிழமையளவிலே வாறானெண்டு. எப்பவடா மோனை வந்தனி?"

"காத்தாலைதானனை."

"என்னடா மோனை வலுவாக் கொட்டுப்பட்டுப் போனாய்? ஆளும் கறுத்து, கருவாடு போல. என்ன சங்கதி? சரியான கேவலமா இருக்கிறாய்?"

"தெரியாதேயனை கண்காணாத இடத்திலையிருக்கிறது, கடைச் சாப்பாடு திங்கிறது."

"காலாகாலத்திலை ஒண்டைப் பார்த்து கொழுவிப் போட்டாயெண்டால். . . . கொக்கை ராசேசுக்கும் அண்டைக்கு இதைப்பற்றி வொம்பரமாகச் சொன்னவான். ம் என்றை பேரணும் இருந்திருந்தானெண்டால் . . . இவ்வளவுக்கு."

"ஓமனை பெத்தாத்தை நானும் கேள்விப்பட்டு வலுவாகக் கவலைப்பட்டனான்."

"ஓ! அவனும் உன்னோட்டப் பொடியன்தானே? நாவ பெட்டையளுக்குப் பிறகு அருமை பெருமையாய்ப் பிறந்து, முட்டுப்பட்டு வளர்ந்து, கடைசியிலை இப்படியா வாழ்மானம் வந்திட்டிடுது."

"என்னனை செய்யிறது. எங்கடை பொடியள் சிலருக்கு இது ஒரு நியதியாப் போச்சு."

"பணையாலை விழுவாங்கள். பதறுவாங்கள். ஒரு ஈன இரக்கம் பார்க்கிறாங்களே? கடைசியிலை பொடியன்றை பிரேதத்தைக் கூட. . . ." கிழவியின் குரல் அடைத்து விட்டது.

"நெடுகவும் இப்பிடி அழிவு வருமெண்டில்லை. எதுக்கும் காலம் ஒரு நல்ல மறுமொழி சொல்லுமனை." தூரத்தே பல பாலகர்கள் மிக வேகமாக வருவது கண்டு என் மருமகனின் ஞாபகம் வந்தவனாக, கிழவியிடமிருந்து விடைபெற்று சாமியார் மடத்தை நோக்கிச் செல்கிறேன்.

கோவிலைத்தாண்டி மடத்தை அடைந்த போது அங்கு 'ரிச்சும்' சில பாலகர்களும் மட்டுமே எஞ்சியிருந்தனர். என்னைக் கண்டதும் எனது மருமகன் "ரிச்சர் போட்டுவாறன்" என்று 'ரிச்சருக்கு' கையைக் காட்டிவிட்டு ஓடி வந்து என் கையைப் பற்றுகிறான்.

"மாமா எப்ப வந்தனி?"

"காலமை தான் திரையன்"

"தம்பிக்கு என்ன கொணந்தனி?"

"அப்பனுக்கு அப்பிள், ஜாம், கேக், மள்ளாக் கொட்டை சுவீற், எல்லாங் கொண்டு வந்தனான்."

"ஹே . . . ?"

"வேறை. . . வேறை. . . தம்பி எழுதப் பேப்பர், பெஞ்சில், பேனை எல்லாங் கொணந்தனான்."

"அதை விட"

"அவ்வளவுதான் திரையனுக்கு. இனி அடுத்த முறை நீ கேக்கிறதெல்லாம் வாங்கி வருவன்"

"நீ அடுத்த முறை வர நான் பெருத்திடுவன், என்ன மாமா?" எனக்குச் சிரிப்பாகி விட்டது. நான் அருமையாக ஊர் வருவது இந்தப் பிஞ்சு உள்ளத்தன் கூட எவ்வளவு பாதிப்பை ஏற்படுத்தி இருக்கிறது.

"ஓமப்பன். நான் அடுத்த முறைக்கு வர தம்பி பள்ளிக் குடத்திலை படிப்பான்" என்கிறேன் பதிவக்கு நான்.

"அப்ப அது கொண்டு வருவியோ?"

"எது?"

"ஏ கே போட்டி செவன்"

எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. ஒருவாறு சமாளித்தவனாக, "என்னத்துக்கு ராசா உனக்கு அது?" என்றேன்.

"அது எதுக்கெண்டு உனக்குத் தெரியாதே?"

"தெரியும் . . . தெரியும் . . ."

எப்படி, எதைச் சொல்லி இக்கதையை மாற்றலாம் என்று எண்ணியவனாக, "அது சரி திரையனுக்கு இண்டைக்கு நேசறியிலே என்ன படிப்பீச்சுவ ரீச்சர்?" என்று கேட்டேன்.

"குண்டு போடுகிற போது, 'ஷெல்' அடிக்கிற போது எப்படி நடக்க வேணுமெண்டு ரீச்சர் சொல்லித் தந்தவ"

"அதைவிட வேறை என்ன படிச்சனீங்கள்?" மருமகனின் கையிலிருந்த புத்தகப் பையையும், தண்ணீர்ப் போத்தலையும் வாங்கி என் தோளில் போட்டவாறே நான் கேட்டுக் கொண்டு நடந்தேன்.

"அதுகளைப் பற்றித் தான் இண்டைக்கு, வேறையும் நாலைஞ்சு பொடியங்கள் வந்து செய்து காட்டினவங்கள்."

கோவில் தேர்முட்டியை அண்மித்துக் கொண்டிருந்தோம். தாரத்தே அந்தியேட்டி மடத்தில் சில முதியவர்கள் ஏதோ விளையாட்டில் ழழ்கிப் போயிருந்தார்கள்.

"மாமா அவை என்ன விளையாடியினம் தெரியுமோ?" என் கைகளை உலுப்பியவாரே மருமகன் கேட்டான்.

சற்றே உற்றுப் பார்த்து விட்டு, நான் சொல்கிறேன் . . . "நாயும் புலியும்."

மருமகனுக்குச் சிரிப்பு வந்து விட்டது. கைகளால் தன் வாயைப் பொத்தியவாரே அடக்கமுடியாத சிரிப்புடன் அவன் சொல்கிறான். "மாமா உனக்குச் சரியா ழுணை கலங்கிப்போச்சு. அது 'ஆமியும், புலியும்' விளையாட்டு மாமா."

எனக்கு வெட்கமாகப் போய்விட்டது. யாரும் வருகிறார்களா என்று திரும்பிப் பார்க்கிறேன். நல்லவேளை எவருமே இல்லை. முருகனிடம் கைகட்டி பாடம் கேட்கும் சிவனின் சிற்பம் கோவில் ராஜகோபுரத்திலிருந்து கம்பீரமாக . . . என் கண்களில் திரையிட்டது.

தாரத்தே. . . தீர்த்த மடத்திலும், கோவிலைச் சுற்றிய மகிழ் மரங்களுக்குக் கீழும் வகுப்புகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. ஆசன வசதிகள் இன்றி சிறுவர்கள் புற்றரையில் இருந்தவாரே பாடங்கள் பயின்று கொண்டிருந்தார்கள். இப்போ நாம் கோவிலைத் தாண்டி வீதிக்கு வந்துவிட்டோம்.

மருமகனைத் தமாஷ்படுத்த எண்ணியவனாக, "உனக்குத் தம்பியோ தங்கச்சியோ பிறக்க வேணும்?" என்று கேட்கிறேன்.

"எனக்குத் தம்பி தான் மாமா வேணும்."

"என்னடா முந்தித் தங்கச்சி பெத்துத் தா எண்டு அம்மாவை உபத்திரப்படுத்துவாய். இப்ப தம்பி தான் வேணு மெண்டு நாண்டு கொண்டு நிக்கிறாய். ஏன் என்ன சங்கதி?"

"தம்பி எண்டால் தான் மாமா சண்டை போடுவான்."

இனி இவனுடன் பேச்சுப் பறைச்சல் வைத்துக் கொள்வதில்லை எனத் தீர்மானித்துக் கொண்டேன். அப்படி ஏதாவது கதைத்துக் கொண்டால் என் அறியாமையால் நான் தான் நாற வேண்டி நேரிடும் என்ற பயப்பிராந்தியே தவிர, எனது மொனனத்திற்கு வேறு காரணங்கள் ஏதமில்லை.

அமைதியாக இருந்த வானத்தில் திடீரென ஒரு விமானம். "தம்பி, அங்கை பாரடா ஒரு பிளேன்." பூரிப்புடன் வாயெல்லாம் பற்களாக நான் மருமகனுக்கு ஆகாயத்தைக் காட்டுகிறேன்.

"மொக்கு. அது பிளேன் இல்லை. 'பொம்பர்,' குண்டு எறிஞ்சு எங்களைப் பச்சடி போடப் போறாங்கள் மாமா. வா கெதியா வீட்டை ஓடுவம்." மருமகன் முன் சென்று என்னை இழுத்துச் செல்கிறான்.

பாடசாலைகள், கடைகள், வாசிகசாலை யாவும் அமைதியாகின்றன. நாமிருவரும் இப்போ கோவில் வீதியைக் கடந்து கந்தமுருகேசனார் சிலையையும் தாண்டி முச்சந்தி ஊடாகக் குச்சொழுங்கைக்குள் இறங்கி விட்டோம்.

ஒன்று இரண்டாகி இப்போ மூன்று 'பொம்பர்'கள் மிக அண்மையாக, நாலு பனை உயரத்தில் வானில் வட்டமிடுகின்றன. எனக்கு நடுக்கம் பிடிக்க ஆரம்பித்து விட்டது. "தம்பி, இப்ப என்னடா செய்யிறது?" நான் மருமகனை வினவுகிறேன்.

"மாமா, குண்டு போடத் தொடங்கப் போறாங்கள். இஞ்சை வா. . . ஓடிவா எனக்குப் பின்னாலை." அவன் முன்னே ஓடுகிறான். பின்னால் நான் செல்கிறேன்.

அப்போது எம்மை விலத்திப் பல இளைஞர்கள் கனத்த ஆயுதங்களுடன் கோவில் வீதிப் பக்கமாக ஓடுகிறார்கள். வரும்போது அந்தப் பழைய வீட்டில் நான் பார்த்த அதே புதுமுகங்கள். மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனால் அவர்களுக்கு வயது இருபதுக்கு மேல் இருக்காது.

குச்சொழுங்கையில் உள்ள வீடொன்றின் பின்வளவால் மருமகன் என்னை அழைத்துச் செல்கிறான். வளவின் கோடிப்புறமாக ஒரு அகன்ற ஆழமான அகழி. அங்கே பெண்களும், பிள்ளைகளும், குழந்தைகளுமாகப் பலர். மருமகன் காட்டிய குழிக்குள் இறங்கி நாமும் பதுங்கிக் கொள்கிறோம். சூழ இருந்த சில பெண் பிள்ளைகள் என்னைப் பார்த்து ஏதோ முணு முணு ச்சிறார்கள். உடுத்திருந்த வெள்ளை வேட்டி அரையால் வழுகியதைப் போல இருந்தது எனக்கு. முகம் சுத்தமாகச் சிவந்து விட்டதை உணர்ந்து கொண்டேன்.

'டும். . . டும். . . 'வானைப் பிளக்கும் சத்தங்கள். "மாமா. . . சுடத் தொடங்கி விட்டார்கள், இனிப் பயப்பிடாதே, 'பொம்பர்' போய்விடும்." மருமகன் என் காதருகில் குச குசுத்தான்.

இப்போது தான் எனக்குத் தெம்பு வந்தது. எண்பத்தி முன்றின் ஆடிக் கலவரத்துக்குப் பின்பு இன்று தான் முதற்தடவையாக இப்படி உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு இருந்திருக்கிறேன். ஆடிக் கலவரம் அந்நிய மண்ணில், ஆனால் . . . இது எமது சொந்த மண்ணில், நாம் பிறந்த மண்ணில். இதற்கெல்லாம் ஒரு முடிவு கூட்ட.

"எழும்பு மாமா. 'பொம்பர்' போட்டுது, நாங்கள் இனிப் போவம். அம்மா பாவம் பயப்பிடப்போறா." மருமகன் ஏறி முன்னால் போக, நான் பின்னால் செல்கிறேன்.

உடுத்திருந்த அதே வீட்டுச் சேலையுடன் அக்கா எங்களை நோக்கி ஓடி வந்து கொண்டிருக்கிறாள். அவ்வின் இருப்பிலிருந்துவாறே இளையவன் பெருங்குரல் எழுப்புகிறான்.

"நான் பதறிப்போனன். என்னை ரண்டு பிள்ளையளவுக்கும் என்ன நடந்ததோ எண்டு. நான் சரியாப் பயந்து போனன்." இளைக்க இளைக்கத் திரையனின் முகத்தை தடவியவாறே அக்கா சொல்கிறா. சேலைத் தலைப்பால் எனது வியர்வையையும் துடைத்து வீடுகிறா.

"மாமா வந்தது நல்லதாப் போச்சு, என்ன திரையன்?" திரையனை அணைத்தவாறே அக்கா கேட்டா.

"அக்கா, உண்மையிலை திரையன் தான் என்னைப் பவுத் திரமாக் கூட்டிக் கொண்டு வந்து உன்னட்டைச் சேர்த்திருக்கிறான். நான் வெறும் உருப்படிக்குப் போனனே தவிர, எனக்கு எல்லாம் சொல்லித் தந்தது, வழி காட்டினது உன்னை மகன் தான், அக்கா. உண்மையிலை தம்பியட்டையிருந்து தான் நான் அறிய வேண்டிய சங்கதிகள் நிறைய இருக்கு. இவ்வளவு காலமும் பயணம் வந்து போயிருக்கிறன். ஆனால், இந்தப் பயணம் தான் எனக்கு ஒரு புதிய படிப்பினையைத் தந்திருக்கு அக்கா."

அக்காவின் கண்களில் நீர் பனித்தது.

இப்போ நான் முன்னால் சென்று கொண்டிருக்கிறேன்.

(மல்லிகை)

பிறந்த நாள்

கீன்று இவனது பிறந்த நாள்.

"நீர் கிறிஸ்மஸ் பேபியா? யூ ஆர் றியலி லக்கி போய்" என்று எல்லோருமே இவனைப் பார்த்துச் சொல்வார்கள். இவனுக்குச் சற்று பெருமையாகத் தான் இருக்கும்.

வெள்ளை 'பாண்ட்,' வெளுத்த 'சேட்,' சவரமிடப்பட்ட சுத்த முகம். இந்த 25 வயதிலேயும் ஒரு கல்வாரி மாணவனைப் போலவே கம்பீரத்துடன் இவன் காட்சியளித்தான்.

இன்று நத்தார் தினம். ஆனாலும், இன்றும் காரியாலயம் செல்ல வேண்டியதாக இவனது உத்தியோக அமைப்பு, 'சீ . . . இண்டைக்கு மெட்னி ஷோ போனினெண்டால் ஒரு கலக்குக் கலக்கலாந்தான்.' அதற்கு இவனுக்கு கொடுத்து வைக்கவில்லை. சுவர்க் கண்ணாடியில் சிகையலங்காரத்தை இறுகித் தடவையாகச் சரி செய்தவாறே 'றாம் மேற்'றிடம் விடை பெற்றவாறே, படியிறங்கித் தெருவுக்கு வருகிறான்.

"நம்பர் செவண்காரர் 'செக்ஸ்'லை கொஞ்சம் பலவீனமானவர்களாக இருப்பார்களாம்"-இவனது நண்பன் ஒருவன் சில நாட்களுக்கு முன்னதாக இவனுக்குச் சொன்னான். "அதைப் பற்றி எல்லாம் மச்சான் எனக்கொண்டுத் தெரியாது. ஆனால், அடியேன் அதிலை கொஞ்சம் 'வீக்'கானவன் அவ்வளவுதான்." என்று இவன் பதில் சொன்னான்.

'செக்ஸ்' என்பது மிகவும் புனிதமானது. அது வாழ்க்கையின் ஓர் அங்கம். அதை உரிய வயதிலேயே அறிவுப்பூர்வமாக அணுபவிக்க

வேண்டும். கல்யாணத்தை செய்ய வேண்டிய வயதிலேயே முடிக்க வேண்டும். காலந்தாழ்த்தினால் அதிலே சுவை இருக்காது. இப்படியாக ஒரு துணுக்கை அண்மையில் ஏதோ ஒரு சஞ்சிகையில் படித்த போது, இவனுக்குச் சிரிப்பாக இருந்தது.

இளமைக்கு வடிகால்களாக எத்தனையோ வழிமுறைகள் இருக்கும் போது, இந்த 25 வயதுகளில் கல்யாணத்தை முடித்து மாறடிக்க இவன் தயாராக இல்லை.

முச்சந்தியைத் தாண்டி இப்போ இவன் கால வீதிக்கு வந்து விட்டான். வழமைக்கு மாறாக வீதியில் சன நடமாட்டம் சற்றுக் குறைவாகவே இருந்தது. எந்தப் பெண்களையுமே காணவில்லை. 'என் அதிர்ஷ்டம் இன்று அவ்வளவு தான். சந்தி வரையாவது நடந்து பார்ப்போமே. . . ஏதாவது சந்திக்குதா எண்டு.' அங்கலாய்ப்பில் வெள்ளவத்தை சந்திப் பக்கமாக நடையைக் கட்ட ஆரம்பித்தான்.

நடந்து செல்லும் போதே இவனைத் தாண்டி சில மினிபஸ்கள் ஆறுதலாக சென்று கொண்டிருந்தன. சகல பஸ்களுமே ஆட்கள் இல்லாது! ஆரம்ப காலங்களில் ஐதான பஸ்களில் ஏறி கோணர் சீற்றில் அமர்ந்து ஊருலகம் பார்த்துப் போகும் பழக்கம் இவனிடம் இருந்திருந்தாலும் . . . இப்போதெல்லாம் நெருக்கடியாக வரும் பஸ்களையே இவன் விரும்புகிறான்.

"மச்சான், நெருக்கமாக, சன நெரிசலோடை வாற பஸ்களிலை ஏறினால்தான் இதம் பேசும். உரசல் சுகங்களும், பஸ் 'பிரேக்' போடும் இடங்களில் கிடைக்கும் உராய்வுகளும் அப்பப்பா. . . உண்மையில் குறைந்த செலவிலேயே சொர்க்கத்தை காணலாம்" என அண்மையில் நண்பன் ஒருவன் அளித்த 'அட்வைஸ்'களின் விளைவே. . . ஐதாக வரும் பஸ்களையெல்லாம் கோட்டை விடுத்து, நெரிசலாக வருகிற பஸ்களுக்காக மணிக்கணக்காக என்றாலும் பரவாயில்லை, இவன் காவல் நிற்க ஆரம்பித்தான்.

பெண்களில் ஒரு மர்மம், ஒரு கவர்ச்சி, ஒரு இனிமை இருப்பதாக, எங்கேயோ இவன் படித்திருக்கிறான். மர்மம் இருக்கிறதோ

என்னவோ, இவனைப் பொறுத்தவரை பெண்களில் கவர்ச்சி, இனிமை இவைகளே அதிகம் இருப்பதாக உணர்ந்தான்.

ஆனாலும் கூடப் பணிபுரியும் பெண்களில் இவன் ஒரு மதிப்பு வைத்தே பழகி வந்தான். சமயங்களில் அவர்களிடமும் தனது ரசனையை காட்ட தவறுவதில்லை. இப்படித்தான் . . . அண்மையில் சக 'ஸ்டாப்பாக' பணிபுரியும் ஒருத்தியிடம் "மிஸ் உங்களை இந்த 'ஸ்கேட், பிளவுசோடை,' பார்க்கக்கூடுங்கள் நகமா மாதிரி இருக்கு" என்று கூறி முறையாக வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டான். அதன் பிறகு எந்தப் பெண்களிடமுமே சற்று நிதானமாகவே பேசப் பழகக் கற்றுக்கொண்டான்.

நெல்சன் பிளேசையுந் தாண்டி வெள்ளவத்தை பஸ் நிலையத்தடிக்கு வந்தவன், காலை ஆகாரத்தை அருகில் இருந்த கடையில் முடித்துக் கொண்டு அன்றைய பத்திரிகை ஒன்றையும் வாங்கியவாறே மீண்டும் பஸ் நிலையத்தை வந்தடைந்தான்.

கடந்து செல்லும் சகல பஸ்களுமே ஐதாகவே சென்று கொண்டிருந்தன. பள்ளிக் கூட 'கிறவுட்' வேறில்லாதது, இவனுக்கு மேலும் எரிச்சலையூட்டியது.

நெருக்கமான பஸ்களில் மட்டுமல்லாது ஐதாக, சனங்களில்லாது வரும் பஸ்களிலும் சொர்க்கம் காணலாம் என இவனது 'துரோணாச்சாரியார்' சொல்லிக் கொடுத்த வழிமுறைகளும் இப்போது இவனது நினைவுக்கு வந்து மீண்டன. இன்று அதை அரங்கேற்றிப் பார்ப்போம் என்று அவாவுற்றவனாக, வந்த பஸ்ஸில் ஏறி நான்கு ரூபா ரிக்கட் எடுத்தவாறே பஸ்ஸை ஒருமுறை கண்களால் வலம் வந்தான்.

இரண்டாவது 'சீ'றில் ஓர் இளம் பெண் தனியாக இருந்தாள். வேகமாக முன்னேறி அருகில் சென்று அமர்ந்து கொண்டாள். இவன் இருந்தது தான் தாமதம், அப் பெண் எழுந்து 'பெல்' அடித்து பஸ் நின்றதும் இறங்கிச் சென்றாள்.

'சீ. . . இண்டைக்கு ஆற்றை முகத்திலை முழிச்சனோ?' பொல்லாத வயிற்றெரிச்சலாக இருந்தது இவனுக்கு. வெளியே பார்வையைப் படர விட்டான். வெள்ளவத்தைப் பாலத்தால் பஸ் சென்று கொண்டிருந்தது.

அடுத்த பஸ் நிலையத்தில் ஏறிய ஒரு முதியவர் கையில் குடையுடனும், வாயில் சுருட்டுடனுமாக இவனுக்கு அருகில் காலியாக இருந்த 'சீற்றில்' வந்தமர்ந்து கொண்டார். கிழவனின் வலது கையில் நான்கு ரூபா ரிக்கட் ஒன்று நீண்டு கிடந்தது.

இவனுக்குப் பற்றிக் கொண்டு வந்தது. 'இனி ஆமர் வீதி மட்டும் இதே கதிதானா?' பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தான். நான்கைந்து 'சீற்' தள்ளி ஒரு 'சீற்' காலியாக இருந்தது. சுருட்டுப் புகைக்கு சகிக்காதவனைப் போலப் பாசாங்கு செய்தவாறே . . . அந்த 'சீற்'றைவீட்டுத்து பின் 'சீற்'றை வந்தடைந்தான். பின்னையார் கோவிலைத் தாண்டி பஸ் வேகமாக முன்னேறுகிறது.

'இண்டைக்குப் பிறந்த நாளும் அதுவுமா அம்சமா ஒண்டையும் காணேல்லையே?' புலம்பியவனாக பத்திரிகை பார்ப்பதற்கும் முடியாதவனாக ழுன்று நான்கு பஸ் நிலையங்களைத் தாண்டிச் சென்று கொண்டிருந்தான்.

பம்பலப்பிட்டிச் சந்தியில் பஸ் வந்து நின்றது. சீலர் இறங்கினார்கள். பலர் ஏறினார்கள். இவன் எதிவும் லயிக்காதவனைப் போல 'மார்க்கட்' பக்கமாக வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். திடீரென இவனது மடியில் ஒரு சேலைத் தலைப்பு வந்து விழுந்தது. திடுக்குற்றவனாக திரும்பிப் பார்க்கிறான். ஒரு நடுத்தர வயதுப்பெண் இவன் அருகில் வந்தமர்ந்து கொண்டாள்.

ஓரக்கண்ணால் ஒரு கணம் பார்த்துக் கொண்டான். இவனை விட ஒரு எட்டுப் பத்து வயதாவது முதியவனாக இருக்கலாம். 'ஆபத்துக்குப் பாவமில்லை.' புதிய குலக்கலுடன் பஸ் பௌத்தலோக மாவத்தை வழியாகத் திரும்பி முன்னேறுகிறது.

தனது மடியில் வைத்திருந்த பத்திரிகையை எடுத்து விரித்தான். பத்திரிகையை விரிக்கும் போது பக்கத்துப் பெண்ணில் ஏற்பட்ட உரசலை தற்செயலானது என்பதைப் போலக் காட்டிக் கொண்டான். ஒரு பக்கத்திலேயே நில்லாது பத்திரிகையின் பக்கம் பக்கமாக. . . பதினாறு பக்கங்களையும் புரட்டிப் பார்த்தான். பஸ் பல்கலைக்கழகப் பக்கமாக சென்று கொண்டிருந்தது.

பத்திரிகையைப் புரட்டிப் பார்த்தது போதும் என்ற திருப்திபோல மடித்து மீண்டும் மடியில் வைத்துக் கொண்டான். 'கிளாஸ் ஹவுஸ்' நிலையத்தில் இவனது முன் 'சீற்'றில் வெற்றிடம் ஏற்பட்டது. விரும்பி இருந்தால் இவனது பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த பெண் அதில் சென்று இருந்திருக்கலாம். ஆனால், அவள் பக்கத்திலேயே இன்னமும் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

பஸ் திரும்பும் போது இவனும் மிகையாகவே திரும்பிக் கொண்டான். இதமாகத் தான் இருந்தது. இந்த வழிமுறைகளை சொல்லித் தந்த 'சூருநாதரை' மனதுள் பல முறையும் வாழ்த்திக் கொண்டான்.

பஸ்ஸில் பிரயாணஞ் செய்யும் ஆண்கள் தங்களைச் சட்ப்பொருளாக நினைத்துக் கொண்டு பழுகிறார்கள் என்ற சில வருடங்களுக்கு முன்னதாக ஒரு பெண் எழுத்தாளர் போர்க்கொடி தூக்கியதை இப்போ இவன் எண்ணிக் கொள்கிறான். 'எல்லாப் பெண்களுக்கும் அது பொருத்தமானதாக இல்லை. இதற்கு உடந்தையானவர்களும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள்.'

வெயில் சூடு பிடிக்க ஆரம்பித்தது. பஸ் சீறிக்கொண்டு செல்கிறது. ஏதாவது நாய், பூனை றோட்டுக்குக் குறுக்கே ஓடாதா என இவன் அங்கலாய்த்துக் கொண்டான். இவன் பிரார்த்தனை பலித்ததைப் போல கெம்பிக் கொண்டு ஓடி வந்த சூதிரை ஒன்றினால் விகாரமாக தேவி பூங்கா முடக்கில் மிகையான குலுக்கவடன் பஸ் 'பிரேக்' போட்டு நின்றது. இவன் சரிந்ததில் அந்தப் பெண்ணின் முந்தானை இவனது மடியில் வந்து விழுந்தது.

பஸ் சாரதியைத் திட்டுந் தோரணையில் நிமிர்ந்து இருந்தவாறே இவன் வெளியே பார்வையை திருப்பினான். நகரசபை மண்டபம் கம்பீரமாக நிமிர்ந்து நின்றது.

மீண்டும் பஸ் பயணத்தைத் தொடர்கிறது. ஓரக்கண்ணால் அருகில் இருந்த பெண்ணைப் பார்த்துக் கொள்கிறான்.

மஞ்சள் பூசிய மலர்ந்த முகம், உச்சிவகிவிட்டுத்து பின்னிவிட்ட கூந்தல், நெற்றியிலே குங்குமப் பொட்டு, கழுத்திலே தங்கச் சங்கிலி. நிச்சயம் இவள் ஒரு தமிழ்ப் பெண்ணாகத் தான் இருக்க வேண்டும்.

'பேச்சுக் கொடுத்துப் பார்த்தால் என்ன? என்னையும் ஒரு தமிழனாக இவள் இனங்கண்டிருப்பாள். கையில் இருந்த பத்திரிகை வேறு நான் ஒரு தமிழ்ப் பிரியன் என்பதைப் பறைசாற்றியிருக்கும் என்று எண்ணியவனாக கூற்றம் முற்றம் ஓர் தடவை பார்த்துக் கொண்டான்.

சலாக்கா, யுனியன் பிளேஸ் யாவையுந் தாண்டி பஸ் இப்போடார்லி நோட்டை வந்தடைந்து விட்டது. இனி அதிக 'திருப்பங்கள்' ஏதும் இருக்காது. கதைக்க நினைத்தவனாக திரும்பிய போது, அந்தப் பெண் நடத்துநரை அழைத்து தனது மீதிப் பணத்தை வாங்கிக் கொண்டாள். அவள் சரளமாக சிங்களத்தில் உரையாடியது இவனுக்குச் சங்கடமாக இருந்தது.

மக்கலம் வீதி சந்தியால் திரும்பி பஸ் மருதானையை நோக்கிக் கொண்டிருந்தது. நியூ ஒலிம்பியாவுக்கு முன்னால் பஸ் ஊஞ்சல் போல் ஆடி ஆடிச் சென்று கொண்டிருந்தது. பஸ்ஸுக்கு ஏற்றபடி இவனும் ஆடிக் கொண்டிருந்தான்.

சந்தியை அண்மித்து பஸ் பஞ்சிகாவத்தைப் பக்கமாக திரும்ப எத்தனித்த போது, அந்தப் பெண் சேலையைச் சரி செய்தவாறே எழும்ப ஆயத்தமானாள். "தம்பி" என்று ஒரு இனிய குரல். இவன் ஆடிப்போய் விட்டான். யார் அழைத்தது? அருகில் இருந்து வந்த அதே பெண் தான். இவன் திரும்பிப் பார்க்கிறான்.

"தம்பி. . . நானும் பம்பலப்பிட்டியிலையிருந்து உம்மடை விளையாட்டுக்களை பார்த்துக் கொண்டு தான் வரான். உமக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிக்க வேணு மெண்டுதான் இவ்வளவும் பக்கத்திலேயே இருந்து கொண்டு வந்தனான். நினைச்சிருந்தால் . . . ரவுண்ட்ஹோலடியிலேயே உமக்கு என்றை செருப்பாலை தந்திருப்பன். ஆனால். . . உம்மடை வயதிலை எனக்கும் ஒரு மகன் இருக்கிறதானை பேசாமல் வந்தனான். . ." இவனுக்கு மேற்கொண்டு எதுவுமே கேட்காததைப் போன்ற பிரமை.

அந்தப் பெண் இறங்க, பஸ் மீண்டும் புறப்பட்டு . . .
டவர்ஹோலை தாண்டிச் சென்று கொண்டிருந்த போது தான் இவனுக்கு
நினைவு மீண்டது.

பஸ் சென்று கொண்டிருக்கிறது. ஆனால், இப்போ குலுக்கல்கள்
இல்லை. திடீர் 'பிரேக்'சுகள் இல்லை. திருப்பங்களும் இல்லை. நேரான
பாதையில் வலு நிதானமாகவே ஆமர் வீதியை நோக்கி பஸ் சென்று
கொண்டிருக்கிறது.

(வீரகேசரி வாரவெளியீடு)

அறிமுக விழா

"அறிமுகமான ஆக்கள். அறு தருகினமாம். இனி வீடு வளவு தோட்டத்தறையள் போகப் பெடிச்சீக்கு நகைநட்டு. என்ன மோனை சொல்லறாய்?"

"அறு இலட்சமும் இந்த நாணாயிலை ஒரு காசே? என்னோடை வேலை செய்யிற வேந்தனுக்கு பத்துத் தாறம் எண்டு ஒரு சம்மந்தம் வந்ததாம். அவன் அதுக்கே ஓம்படேல்லை. நீ உதையும் ஒரு கதையெண்டு என்னைக் கேட்கிறியே?"

"காசையும் ஏறக் கேட்டு என்ன மோனை செய்யிறது? பெடிச்சீயும் படிச்சதாம். ஆளும் வலு இலட்சணமான தெண்டு கேள்வி. இதுகணையெல்லாம் பாக்கக்குள்ளை காசு....."

"விசர்க்கதை கதையாதையணை அம்மா. கடைசி பத்தோடை ஆறும் வந்து கேட்டால் சொல்லு. யோசிச்ச சொல்லறன். அதுக்குக் குறைய ஆறும் வந்து கேட்டதெண்டு இண்டு மேற்பட்டுச் சொன்னியோ. . . ."

அவள் படித்தவள். அழகானவள். யாவற்றிற்கும் மேலாக வசதிபடைத்தவள். இருந்த போதும் தனக்கு வரப்போகும் கணவன் எந்தவித சீதனத்தையும் விரும்பாதவனாகத் தன்னையே விரும்பி வருபவனாக வரவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறாள். தனத்தைத் தேடுபவர்கள் அவள் மனதைக் கவரவில்லை. தன் மனதைக் கவர்ந்தவனையே அவள் தேடுகிறாள்.

அருமையான கதை! இத் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ள முதலாவது சிறுகதை. இந்தக் கதையில் கதாசிரியரின் கற்பனாவாதத்தைவிட அவரது முற்போக்கான சிந்தனைகளே கதையின் வெற்றிக்கு வழி கோலுகின்றன.

சுற்றிவளைக்காது நேரடியாகச் சொல்ல வந்ததைச் சொல்லிவிட்டுத் தன்மை, கதாசிரியரது நுண்மையான காட்சித் திறமை, வாழ்க்கையைப் புரிந்துகொண்ட விதம், நடுநிலைமையாய் நின்று பொருளுணரும் பாங்கு யாவும் இக்கதை முழுக்க விரவியுள்ளன. நல்ல கதைகளை எவரும் எழுதிவிடலாம். ஆனால், அவை சமுதாயத்திற்கு எந்த வழியில் உதவுகின்றன? எவ்வகையில் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகின்றன? என்பதைப்பற்றியே நாம் சற்றுச் சிந்திக்கவேண்டும். இந்த வகையில் இந்தக்கதை ஆசிரியருக்கு மகத்தான வெற்றியையே தேடித்தந்துள்ளது.

வெறுமனே முற்போக்கான பாத்திரங்களை வலிந்து வரவழைத்து கதை மாந்தர்களாக உலவவிடாது, சமூகவியல் ரீதியில் சிந்தித்து செயலாற்றிய இந்த இளம் கலைஞர் அளையூரான் அவர்கட்கு ஒரு சபாஷ் போடத்தான் வேண்டும்.

"என்று மைமவூக்கை அரசடியூருக்கையிருந்து ஒரு சம்மந்தம் வந்தது மோனை. அரசடியூர் அப்புக்காத்து அருணாசலத்தாற்றை ஒரே மகளாம். பொம்பிளைப் பிள்ளையளீன்றை பள்ளிக்கூடத்திலை பெடிச்சி சங்கீதம் படிப்பிக்கிறதாம். பத்துப்பரப்பு வளவுக்கை மாடி வீடு, கரைச்சி வயல் நிலத்திலை இருபது ஏக்கர் போக எட்டுத் தருகினமாம். வாய்ச்ச சம்மந்தம் எல்லே மோனை? இதுக்கு என்ன சொல்வறாய்?"

"அப்புக்காத்து அருணாசலத்தார் எண்டால் அந்த நாளையிலே என்னோடை படிச்ச பொடியன்களே காறித்துப்புவாங்கள். அவன் மனுசன் என்ன சாதியெண்டு உனக்குத் தெரியுமே? வசதியாய்ச் சீதனங்கள் வாய்ச்சாப்போலை நல்ல சம்மந்தமே? விசர்க் கதையை விட்டுட்டு வேறை இடத்தைப் பார்."

"அது அப்புக்காத்தற்றை பெண்சாதி பகுதி எங்களைவிட ஒல்லப்போலை சாதி குறைவுதான். அதுக்காண்டி? இந்த நாளையிலை உதுகளையெல்லாம் பாக்க ஏலுமே மோனை?"

"அம்மா, எங்கடை அப்பு ஆத்தை அவையளீன்ரை குலங்கோத்திரமென்ன? இப்ப நீ கேட்கிற இடத்து நிலவரமென்ன? நாவகாசு சேந்தாப்போலை. . . நாலெழுத்துப் படிச்சாப்போலை. . . . பிறந்த குலங் கோத்திர மெல்லாம். . . . மறைஞ்சு போகுமோ? சீதனம் ஒரு சதமும் இல்லாமல் கட்டினாலும் கட்டுவனே ஒழிய ஒருக்காலும் இப்பேர்ப்பட்ட சம்மந்தத்திற்கு ஒத்துவர மாட்டன்! ஓ! சொல்லிப் போட்டன்!"

இப்பேர்ப்பட்ட கலப்பு மணங்கள் வரவேற்கப்பட வேண்டியவை. இவைகளால் தான் சாக்கடையாகிவிட்ட இந்த சமூகத்திற்குப் புத்தொளி பிறக்கும்! என மேடையில் முழங்குகிறான் அவளது அண்ணன். ஆனால். . அவளோ தாழ்ந்த சாதிக்காரனுடன் காதல் என்பதை அறிந்தபோது கொதித்தெழுகிறான்! "நாடகமென்கிறது வேறை. நடைமுறை என்கிறது வேறை" என்கிறான். அந்த வேடதாரியை இனங்கண்ட அவள், அண்ணனது வரட்டுக் கௌரவங்களை விரட்டி, அவனது முகமுடியைக் கிழித்துத் தான் காதலித்தவனையே கைப்பிடிக்கிறாள். பக்குவமான பாத்திர வார்ப்புகள். அருமையான களம். கதையை இலாவண்யமாக நகர்த்துவது கதையின் மொழி நடை. யாவற்றிற்கும் மேலாக கதையின் கருவே கதையின் வெற்றிக்கு வழிசமைக்கிறது.

முற்போக்கான சிந்தனை நம்மண்ணுள் உரமாகி நின்ற வேளைகளில் அம்மண்ணிலிருந்து வெடித்தெழுந்த எழுத்தாளர்களுள் நண்பர் அனையூரான் அவர்கள் குறிப்பிட்ட இடத்தில் நிற்பவர்.

வடமராட்சி பகைப்புலத்தினை வலு கச்சிதமாகத் தன் கதைகளில் படம்பிடித்திருக்கிறார் இவர். இத் தொகுதியில் இடம்பெற்ற அடுத்த சிறுகதையில் கதாசிரியரது பரந்த மனப்பாங்கையும் 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்கின்ற திராவிட மனப் பாங்கையும் நன்கு இனங்காண முடிகிறது!

"பொன்னுத்துரை மாமா தன்ரை பொடிச்சிக்கு ஆள்விட்டிருக்கிறார் மோனை. பொடிச்சியும் வாசிற்றியிலை படிச்சதெல்லே? அதுபோக கொம்மானீன்ரை சொத்துபத்துகளைப் பற்றி உனக்குத் தெரியாதே? வட்டிக் கடை நாகலிங்கத்தாற்றை ஒரே மோனைக் கட்டினவர்தானே கொம்மான். எப்பிடிப் பாத்தாவும் உன்ரை படிப்புக்கும் தகுதிக்கும் வேறை ஒரு

இடமும் இப்பிடிப் பொருந்தி வராது. இதுக்கு என்ன மோனை சொல்லுறாய்?"

"உனக்கென்னம்மா பைத்தியமே பிடிச்சிருக்கு? போயும் போயும் பொன்னுத்துரையற்றை பெட்டையைக் கட்டச் சொல்லுறியே? படிக்கைக்குள்ளை அந்தப் பெட்டை அங்கையொரு பெடியனோடை சினேகிதம் வைச்சிருந்ததெல்லே? அந்தப் பெடியன் எனக்குப் பழக்கமானவன். அவன் இவனைக் கூட்டிக்கொண்டு திரிஞ்சதைப் பற்றிக் கதைகதையாச் சொல்லுவான். அவன் 'மோட்டர் பைக் அக்சிடென்ரலை' செத்தாப் போலை. . . . அந்தக் கதையன் எல்லாம் மறைஞ்சு போமே? உதையும் ஒரு கதை எண்டு என்னைக் கேட்டனியே? பொடியன்கள் அறிஞ்சாவும் நையாண்டி பண்ணப் போறாங்கள்."

"அதினென் மோனை கட்டுப்பட்ட தோ? அல்லது கட்டிவிட்டதோ? உங்கை சில பொடியங்கள் வாழ்விழந்ததுகளுக்குக்கூட வாழ்வளிக்கிறாங்கள்! நீயும் ஒரு கதை!"

"அப்புக்காத்தர் வளவுக்கை செம்பெடுத்தாவும் எடுப்பனை தவிர, செத்தாவும், ஒருத்தனோடை 'உல்லாசமா' வாழ்ந்த அவனை மட்டும் கட்டுறதுக்கு ஓம் பட மாட்டன். முடிவாச் சொல்லிப்போட்டன்."

அவளோ பட்ட மரம். இந்தச் சமூகத்தைப் பொறுத்தமட்டில். அவள் வெள்ளைச் சேலை போர்த்தி ஒதுக்கப்பட்டவள். நடைப்பிணமான தருணத்தில்தான் அதில் படர ஒரு பச்சோந்தி அவாவுற்றது. வேலி என்பது அவளைப் பொறுத்த மட்டில் வேண்டப்படாத ஒன்று. ஆனால், இந்தச் சமூகத்தைப் பொறுத்தமட்டில். . . . ? இதை உணர்ந்தவளுக்கு வாழ்வளிக்கத் தலைப்பட்டான் ஒருவன். போலிக் கட்டுக்களாவும் முரட்டுப் பிடிவாதங்களாவும் பட்டுப் போன இச் சமூகத்தில் புரட்சிக் காற்றுக்களாவும், புத்தொளிகளாவும் ஏற்படும் 'தளிர்ப்பு' இத்தொகுதியின் மூன்றாவது கதையில் உணரவைக்கப்படுகிறது. குறியீடுகளும், கதையை நகர்த்தக் கையாண்ட யுக்தியும் கதையினை மெருகேற்றி நின்றாலும், சாதாரணமாக உலவ விடப்பட்ட முற்போக்கான பாத்திரங்களே மனதை நிறைக்கின்றன!

எழுபதுகளின் இறுதியில் எழுத ஆரம்பித்து என்பதுகளின் ஆரம்பப் படிகளிலேயே அளையூரான் பிரபலமாகி விட்டார் என்றால் அவர்

எழுதிய இப்பேர்ப்பட்ட கதைகள் தான் அதற்குக் காரணமோ. . . ? குறுகிய காலத்தில் வெறுமனே எண்ணிக்கைக்காகக் கதை பண்ணாது மன நிறைவைத் தரும் படைப்புக்களை அளித்து வந்தவர் அவர். அளையூரான் அவர்களுக்கு இத்தொகுதியில் இடம்பெற்ற இச் சிறுகதையே மிக வெற்றியளித்துள்ளது என்பது எனது தாழ்மையான அபிப்பிராயம். பரந்த நோக்கில் சிந்தித்துச் செயலாற்றும் நண்பர் அளையூரான் உண்மையிலேயே பாராட்டப்பட வேண்டியவர். மிகைக்காக நான் கூறவில்லை. அவரது இந்தச் சிறுகதை நற்சிந்தனையாக இச்சமூகத்திற்குப் போதிக்கப் பட வேண்டியது.

"எீத்துவான்ரை பெட்டைக்கெண்டு நேற்று வீரகத்தியார் வந்தார் மோனை. பெடிச்சியை உனக்கும் தெரியுந்தானே? அதுதான் அந்த நாளையிலிருந்து உன்னோடை கூடி பேப்பர்களிலை கதையள் எழுதித் திரிஞ்சுதே அதுக்குத்தான். சொத்துப்பத்துகள் அவ்வளவு இல்லாட்டிலும் உன்னைப்போல உலகம் அறிஞ்சு பெடிச்சி. நாவந் தெரிஞ்சு பெடிச்சி, என்ன மோனை சொல்லுறாய்?"

"என்ன நீ என்னோடை பகிட்யே விடுறாய்? இனி உப்பிட்யான சம்மந்தங்கள் பேசிக் கொண்டு வந்தாயெண்டால் பிள்ளையார் கோயில் பூங்கொல்லைக் கிணத்துக்கை தான் குதிப்பன். ஓ! சொல்லிப் போட்டன். அண்டைக்கும் அளையூர்ப் பள்ளிக்கூடத்திலை நடந்த மாதர் சங்க விழாவிலை பெட்டை மேடையிலை பேசிக்கதாம், எவன் ஒருவன் சீதனம் இல்லாமல் எனக்குத் தாலி கட்டுவானோ அவனுக்குத்தான் கழுத்தை நீட்டுவன் என்று எல்லாக் குமர்களும் வைராக்கியத்தோடை இருந்தால் தான் இந்த உலகம் திருந்துமெண்டு. அம்மாடி! உப்பிடி வீறாப்புப் பேசுறதுகளைக் கட்டிப் போட்டு என்னாலை மாறடிக்கேலாது. ஆளை விடு."

"நீ என்ன மோனை ? நாணுந்தான் கேட்க நினைச்சனான். நீயும் உதுகளைத்தானே சொல்லி ஊர் திருந்த வேணு மெண்டு இரவு பகலாக் கதையள் எழுதிறாய். கூட்டங்களிலை பேசிறாய். உப்பிட்யெல்லாஞ் செய்து போட்டு நீயே வாற ஒவ்வொரு சம்மந்தத்திலும் அதிலலை, இது குறைவு என்று குழப்பியடிக்கிறாய். உன்னைப் பெத்த என்னாலையே உன்னைப் பற்றி புரிஞ்சு கொள்ளலாமல் கிடக்கு."

"எண்ண அம்மா கதையன், நாடகங்கள், எல்லாம் பேர் புகழுக்காக எழுதிறது. அதுகளாலை ஒரு சல்லிக் காசு கூடச் சம்பாதிக்கேலாது. அதெல்லாம் வெறும் பேர் புகழோடை சரி. அதையே வாழ்க்கையிலை கடைப்பிடிச்சால் வாழ்க்கையும் நாங்கள் எழுதிற சோகக் கதையளாத்தான் அம்மா முடியும்."

சுபாஷ்! அருமையான கதை இது! மிகவும் அற்புதம்! சொல்வது ஒன்று செய்வது இன்னொன்று! இப்பேர்ப்பட்ட 'மாறுதல்களை'ச் செய்பவர்களை இந்தச் சமூகத்தால் மன்னிக்கவே முடியாது. இவர்கள் ஒதுக்கப்பட வேண்டியவர்கள். இந்தச் சமூகத்திலிருந்து விலக்கப்பட வேண்டியவர்கள். இந்த முகமுடி மனிதர்களை, விஷக் கிருமிகளை, நச்சுப் பாம்புகளை விரட்டியடிக்க சமுதாயத்தின் ஒவ்வொரு அங்கத்தவர்களும் தீட சங்கற்பம் புண வேண்டும். தொகுதியின் இறுதிக் கதையில் முடிவாக அணையூரான் வேண்டிக்கொள்வது வாசிப்போர் மனதையே தட்டி எழுப்பி விடுகிறது. இந்தக் கதையிலேயே, நூலிலேயே . . . நெஞ்சத்தைத் தொடும் உச்சக்கட்டம் இது.

"அப்ப, உன்னை முடிவுதான் என்ன? ஆரையாவது மனதிலை வைச்சிருக்கிறியோ? அந்த இழுவையாவது சொல்லித் தொலையன். இந்த வயது போன காலத்திலை இந்தக் காரியத்துக்காக நாணம் எவ்வளவு பங்கப்படுறன்? நான் கவுண்டு போக முன்னம் கடைசியாக உன்னைக் கலியாணக் கோலத்திலையாவது கண்டிட்டுப் போவம் எண்டு பாத்தால். . . நீ என்னடா வெண்டால்?"

"நான் எழுதின கதையளைத் தொகுத்து ஒரு புத்தகமாக வெளியிடப் போறன். அந்த வெளியீட்டு விழாவைப் பெரிய அறிமுக விழாவா அணையூர்ப் பள்ளிக்கூடத்திலை வைக்கப்போறன். அந்த அறிமுகவிழா என்றை புத்தகத்துக்கு இல்லை. என்றை பேருக்கு. என்றை புகழுக்கு. இப்ப "ஏழெட்டு" கேக்கிறவை அதுக்குப் பிறகு "பத்து", "இருபது" எண்டு கேப்பினம். இப்ப ரீச்சரையும், கிளறிக்கல் பொம்பிளையளையும் தாறவை அறிமுக விழாவுக்குப் பிறகு டாக்குத்தர், எஞ்சினியர், எக்கவுண்டன் பொம்பிளையளையே தர வெளிக்கிடுவினம். வேணு மெண்டால் நீ இருந்து பாரன்."

"இருந்துதான் பாக்கிறனோ அல்லது அதுக்கிடையிலை கவுண்டூதான் போறனோ அளையூர் விநாயகனுக்குத்தான் தெரியும். என்ன கூத்தெண்டாலும் செய்யிறதை கெதியாச் செய்து முடிச்சு நான் கண்ணை மூடுறதுக்கு முன்னாலையாவது கட்டிப்போடு."

"சம்பாத்தியத்தைப் பாத்துச் சீதனத்தை ஏத்திற இந்தச் சமுதாயம், பேராலை. . . புகழாலை. . . நான் சம்பாதிச்சதுக்கும் கூடுதலான ஒரு தொகையை ஒதுக்கிறதுக்குத்தான் ஊரளாவிய முறையிலை இந்த அறிமுகவிழாவை நான் நடத்தினன்."

கூப்பேர்ப்பட்ட முற்போக்குவாதியை, சிந்தனைச் சிற்பியை, இலக்கியச் சுடரைப் பெற்றதற்கு இந்த அளையூர் மட்டுமல்ல, வடமராட்சி மட்டுமல்ல, ஈழத்திருநாடே பெருமைப் பட வேண்டும்.

இந்த ஒரு படைப்பை மட்டுமல்ல-அளையூரான் மென்மேலும் நால்களை எழுதவேண்டும். அவையும் இதனைப்போல ஊரிற்கு. . . இந்தச் சமூகத்திற்குப் பயன்படும் உயர் பொக்கிஷங்களாக அமைய வேண்டுமென்று இளம் கலைஞர் நண்பர் அளையூராணை இந்த மேடையில் நான் பகிரங்கமாகவே கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இந்த அறிமுகவிழா சாதாரண ஒரு நால் அறிமுக விழா மட்டுமல்ல. இரண்டு தசாப்தங்களாக இலைமறை காயாக இலக்கிய உலகில் இருந்த ஒரு தரமான இலக்கியவாதியை, சிந்தனைச் சிற்பியை, ஒரு முற்போக்குவாதியை, மேலான ஒரு இலக்கியக் காவலனை அகில ஈழத்திற்குமே இனங்காட்டும் ஒரு மாபெரும் அறிமுக விழா எனக் கூறிக்கொண்டு, இதுவரை நேரமும் மிகவும் அமைதியாக இருந்து என் கருத்துக்களைக் கேட்ட உங்கள் அனைவருக்கும் நன்றிகூறி, இத்துடன் எனது சிற்றூரையை முடிக்கிறேன்.

வணக்கம்.

(வீரகேசரி வாரவெளியீடு)
(மறு பிரசுரம்-பெண்ணின் குரல்)

தம்புக் கணக்கு

இன்று எப்படியும் நான் அவளிற்று கூற நினைத்ததைக் கூறி விடவே வேண்டும்.

மேசை லாச்சிகளைத் திறந்து காசுப்புத்தகம் பேரேடு மற்றும் 'பைல்'களை எடுத்து மேசையில் அடுக்குகிறேன். 'பென்சில்,' 'பேனா,' 'கல்குலேட்டர்,' 'கோலிங் பெல்' என ஒவ்வொன்றாகப் பரப்புகிறேன். நேரம் ஒன்பது என்பதற்கு அறிகுறியாக அடுத்த தெரு 'பிளாஸ்டிக் கம்பனி' சங்கு ஒலித்தோய்கிறது. வழமையில் இந்நேரமெல்லாம் வந்து 'குட்மோனிங் சொல்லிவிட்டு 'பாத்ரூம்' பக்கம் சென்று விரும் அவளை இன்று மட்டும் இன்னமும் காணாமே?

நான் பணிபுரியும் இந்த ஸ்தாபனம் அப்படி ஒன்றும் பெரிதானதல்ல. எங்கள் 'பொஸ்', சகலதக்கும் பொறுப்பாக நான், எனக்கு உதவியாளராக 'புக்கீப்பரான' அவள், இன்னும் ஒரு 'டைப்பிஸ்ட் கிளார்க்' (அவளது பெயர் கௌசிகாவோ அல்லது கௌரிகாவோ என்பதில் எனக்குப் பலத்த சந்தேகம் இருப்பதால் பொதுவாக 'மிஸ்' என்றே அழைத்து வருகிறேன்) மற்றும் உள், வெளி வேலைகளைக் கவனிக்க செந்தில், உபாலி என இரு ஆபிஸ் பையன்கள். மொத்தம் ஐவருக்கும் மாதச் சம்பளமாக முப்பத்தோராம் திகதியோ, அல்லது முப்பதாம் திகதியோ 'பொஸ்' பதனையாயிரம் ரூபா காசோலையில் கையெழுத்திட்டு என்னிடம் தருமளவிற்கு, இவ்வளவுக்குள் தான் எங்கள் வட்டம்.

இந்த 'ரேடிங் கம்பனி'யின் காரியாலயத்திற்கு நான் பணிபுரிய வந்தது ஒரு இருபத்தைந்தாம் திகதி என்பது மட்டும் எனக்கு நல்ல ஞாபகம். ஆனால், அது மாசியிலா, பங்குனியிலா என்பது அவளைக் கேட்டுத்தான் உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில் இப்போப்பட்ட விவகாரங்கள்

உட்பட சகல விடயங்களிலும் சிறந்த ஞாபகசக்தி அவளிற்கே உண்டு. நான் பதவிக்கு வந்த முதல் நாள் நிகழ்ச்சி மட்டும் எனக்கு நல்ல ஞாபகமாக இருக்கிறது. என்னை தன் முன்னாலிருத்தி விட்டு 'பொஸ்' தனதறைக்கு இந்த நால்வரையும் அழைத்து ஒவ்வொருத்தராக எனக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். ஸ்தாபன நடைமுறைகளையும், தானில்லாத வேளைகளில் பொறுப்புகள் என் கைவசமே எனவும் கூறியவர் என்னை மணமகன் போல என் இருக்கை வரை அழைத்து வந்ததும், அவளை மட்டும் மீண்டும் அழைத்து "சில நாட்களுக்கு இவருக்கு ஹெல்ப் பண்ண வேண்டும்" எனக் கூறியதும் "ஓகே சேர்" என அவள் பல்வியமாக உரைத்ததும் என் கண்களில் மறக்கப்பட முடியாத திரைப்பட விருந்துகள்.

வாரத்தில் எமக்கு ஐந்தரை நாட்கள் வேலை. ஆனாலும் எனக்கு ஏறத்தாழ எல்லா நாட்களுமே வேலையிருக்கும். வேலையினைப் பொறுப்பேற்ற முதல் நான்கைந்து கிழமைகளும் அவளும் தனது லீவில் அரைநாளை எனக்காகத் தியாகம் பண்ணிவந்ததும், சீறாமல் சினக்காமல் சகல நடைமுறைகளையும் எனக்கு எடுத்தியம்பிய அவளது பண்பும், பாங்கும், எனக்கு அவள்மீது ஒரு மதிப்பை ஏற்படுத்தியது. மற்றைய மூவரையும் விட அவளுடனேயே நான் அதிகம் கதைக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருந்ததாம் அவள்மீது நான் அந்நியோன்னியமாகிவிட இன்னொரு காரணமாக அமைந்தது.

வேலைக்கு வந்த மூன்றாம் மாத முடிவிலாக இருக்க வேண்டும். "ஒரு மணியாச்சு சாப்பிடக் கூட போகாமல் அப்படி என்ன வேலை வேண்டிக்கிடக்கு!", "என்ன மூட அஷ்ட ஆக இருக்கிறீங்க சுகமில்லையா? பனடோல் தரட்டுமா?" என்றெல்லாம் கேட்குமளவிற்கு அவள் என்னுடன் பழக ஆரம்பித்து விட்டாள்.

"உங்களுக்கென்ன வீட்டிலை 'பேறன்ஸ்,' 'சிஸ்ரேஸ்,' 'பிறதேர்ஸ்' என குடும்பமே கொழும்போடையிருக்கு. எனக்கு அப்பிடியா?" என்பேன். "ஓ! கூட்டிக்கு அம்மா ஞாபகம் வந்திருச்சா?" என்பாள். "ஏன் உங்க அம்மாவையும், தங்கச்சியையும் கொழும்புக்கு 'கோல்' பண்ணுங்களேன்?" என்றாள் இன்னொரு நாள். "குடும்பத்தைக் கூப்பிட்டுட்டு கொழும்பிலை எங்கை கோட்டை றெயில்வே ஸ்ரேஷனிலையா இருப்பது?" என்றேன்.

அன்றொரு வெள்ளிக்கிழமை. "உங்களுக்கு லஞ்ச் இண்டைக்கு என்றை பொறுப்பு" என்றான். "ஏன் இண்டைக்கு உங்க பிறந்த நாளா" என்றேன். "அப்பிடி எதுவுமில்லை. . . நீண்ட நாளா கடையிலை சாப்பிடுறீங்களே. . . ஒரு 'சேஞ்சுக்கு' இண்டைக்கு எங்கட வீட்டு சாப்பாட்டையும் ஒருக்கா 'ரேஸ்ட்' பண்ணிப் பாருங்களேன். . ." என்று கூறினான்.

நாட்கள் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. "நீங்கள் என்ன நம்பர்" என்று கேட்டேன் நான் ஒருநாள். "என்ன நீங்கள் எண்டு எனக்கு பெரிய மரியாதை தரவேண்டியிருக்கு?" என்றான் பதிலாக! "அப்ப என்னடி என்று அழைக்கலாமா?" என்று கேட்டேன். "அது உங்க இஷ்டம்" என்றான்.

"என்ன கழுத்திலை சுழக்கா?" என்றான் இன்னொரு நாள். "எப்படி தெரியுது பார்க்க?" என்று கேட்டேன். "கண்ணாவியா இருக்கு" என்றவன் ஆபீஸ் பையன்களில் உபாலி என்பவனை அழைத்து ஏதோ ஒரு 'பிளாஸ்டர்' வாங்கி வரும்படி தனது 'ஹாண்ட் பாக்'கிலிருந்து ஒரு பத்து ரூபா தாளை எடுத்து நீட்டினான். "என்னுடலுக்கு ஒத்தடம் நீ தரலாம். என் உள்ளத்திற்கு ஒத்தடம் யார் தருவார்?" என்றேன். "பெரிய கண்ணதாசன் என்ற நினைப்பு" என்ற வசனம் பதிலாக வந்தது.

மற்றுமொரு நாள் அவள் இப்படிக் கேட்டாள். "மாசா மாசம் ஐயாயிரமோ ஆறாயிரமோ சம்பளம் எடுக்கிறீங்க. . . . இப்படிப் பாசமலர் பட பாணி 'றவுசரும்', 'பாட்டா சிலிப்பருமா' போடுவாங்க? செந்தில், உபாலியைக் கூடப் பாருங்க! எப்பிடி 'றெஸ்' பண்ணுறாங்க எண்டு." அதற்கு நான் "ஆக்களின்ரை பதவியும் அந்தஸ்தும் போடுகிற உட்ப்பிலையா இருக்கு? இது என்னோடை பாணி இதை மாற்ற வவராவும் முடியாது?" என்றேன். "என்னால் கூடவா?" என்றான் முகத்தை கோணலாக்கியவாறே.

அவளுடன் பழக ஆரம்பித்து ஆறு மாதங்களின் பின். . . அண்மையில் ஒருநாள் "எனக்கு இலங்கையை விட்டுச் செல்ல ஒரு சான்ஸ் சிடைச்சிருக்கு" என்றேன். "என்ன சொல்லுறியள்" என்றான். "விரைவில்லை எனக்கு நீ பிரியாவிலை தர வேண்டியிருக்கும்!" என்றேன் வேறொரு வழியாக. அவள் கண்களில் ஒரு நீர்ப்படலம் மிதந்து வந்தது. "என்ன நடந்தது உனக்கு?" என்றேன். "ஏனோ தெரியல்ல..... காலையிலை இருந்தே கண்கள் கலங்குது...."

தடிமன் குணமோ தெரியல்லை".. என்றவள், "ஏன் அப்பிடி எந்த நாட்டிற்குப் போகப்போறீங்க?" என்றாள். நான் மெளனமானேன். "அப்பிடி எதுவுமே செய்திடாதீங்க. அதுக்கப்பறம் எனக்கு விசரே வந்திடும்" என்றவள் தேநீர்க் குவளையுடன் 'பாத்ரூம்' பக்கம் சென்றுவிட்டாள்.

இந்தச் சம்பவம் நிகழ்ந்த இரண்டொரு நாட்களின் பின்.... நாமிருவர் மட்டுமே தனியாக இருந்த ஒரு காலைப் பொழுதில், "எங்கள் இரண்டு பேரிற்கு மிடையிலை எவ்வளவு ஒற்றுமை பார்த்தீர்களா?" என்றாள். "அப்படி என்ன பெரிய ஒற்றுமையைக் கண்டுவிட்டாய்?" என்றேன். "என் பெயர் காவேரி, மூன்றெழுத்து. உங்க பெயரும் மூன்றெழுத்து. அன்பு, பாசம், கருணை, நேசம் இவைகளும் மூன்றெழுத்து... இதைக் கவனித்தீர்களா?" என்று கேட்டாள், கையால் மெனசமீது கிடந்த காகிதத்தில் கோலமிட்டவாறே. "ஏன், பிரிவு, சோகம், அழிவு, நாசம் இவைகளுக்குக் கூடத்தான் மூன்றெழுத்து" என்றேன். "போடா விசரா" என்பது பதிலாக வந்தது.

இந்த சம்பவங்களின் பின்பு தான் இனியும் காலந் தாழ்த்தாது நானாவது முதலில் 'அதை' அவளிற்குக் கூற வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்து, இன்று எப்படியும் கூறியே விடவேண்டும் என்ற தீர்மானத்திற்கும் வந்திருக்கிறேன்.

நூரம் ஒன்பதரையைத் தாண்டி விட்டது. 'டைப்பிஸ்ட் கிளார்க்கைப் பார்த்தேன். கேள்விக்குறியொன்றுடன் அவவும் என்னை நோக்கினா. "என்ன இண்டைக்கு உங்கடை காயைக் காணேலை?" என்று கேட்குமாப் போலிருந்தது அந்தப் பார்வை. பின்னால் உபாலி எதையோ 'பைல்' பண்ணிக் கொண்டிருந்தான். முன்னால் செந்தில் 'பொஸ்'சின் 'றாமை' தப்புரவாக்கிக் கொண்டிருந்தான். மீண்டும் கடி காரத்தைப் பார்த்தேன். பத்துமணிக்கு பத்து நிமிடங்கள் மட்டுமே இருந்தன. "ஏன் மிஸ் இண்டைக்கு காவேரி வரமாட்டாவா?" என்றேன் 'டைப்பிஸ்ட்டை'ப் பார்த்தவாறே. "ஏன் உங்களுக்குத் தானே தெரிய வேணும்" என்பது பதிலாக வந்தது. கேட்காமலே விட்டிருக்கலாம் என்று நினைத்துக் கொண்டேன். வந்த எரிச்சலை எவர் மீதாவது கொட்டித் தீர்க்க வேண்டும் போலிருந்தது. தாசி துடைத்து முடித்து விட்டு வளமாக செந்தில் வந்து கொண்டிருந்தான். "என்னப்பா செந்தில் இன்னும் 'ரீ பிறிப்பயர்' பண்ணேலையா?" என்றேன். "ரீக்கு லக்ஸ்பிறே தீர்ந்து போச்சு. சேர்!" என்றான்.

'பெற்றிக்காஷில்' இருந்து எடுத்து ஒரு நாறு ரூபாத் தாளை நீட்டியவாறே, "ஏன் இதை முன்னமே சொல்லித் தொலைக்கக் கூடாதா?" என்றேன். "சேருக்கு இண்டைக்கு 'முட் அஷ்டு' போலை" என்று கதவுக்கு அப்பால் சென்று, அவன் 'முணு முணு' த்துக் கொண்டது 'டைப்பிஸ்டிற்கும்' கேட்டிருக்கலாம்.

வானொலி காலைத் தமிழ் வர்த்தக நிகழ்ச்சிகள் நிறைவுற்றதற் கான சாத்தியக் கூறுகள் அடுத்ததாயுள்ள 'கொமினிக்கேஷனிலிருந்து' ஒலித்தது. எவரோ கதவடியில் வரும் ஓசை கேட்டது. நிமிர்ந்து பார்க்கிறேன். அவள்தான். திருமணப் பெண்ணாக மெல்ல. . . மெல்ல. . . அடிபெயடுத்து காவேரியேதான் வந்து கொண்டிருந்தாள். என்னையறியாமலே என்னுள் ஒரு உற்சாகம் ஊற்றெடுத்தது. "குட்மோனிங்" என்றவாறே என்னைக் கடந்து பின் சென்றாள். "குட் ஆவ்ரநான்" என்றேன் என் கடிசாரத்தைப் பார்த்தவாறே. "கோயிலுக்குப் போட்டு வந்தன். அதுதான் கொஞ்சம் 'லேட்'டாப் போச்சு" என்று கூறிக் கொள்வதும், என் காதில் வந்து விழுந்தது.

"இனி ஈ தேவையில்லைத் தானே?" என்றான் பில்லையும் மீதிப்பணத்தையும் நீட்டியவாறே செந்தில். "என்ன நீ சொல்லுறாய்?" என்றேன். "இல்லை சேர் 'லஞ்ச் அவர்' ஆகுது அதுதான்" என்றவன், மேலும் என் கண்களில் படாது பின்பக்கமாகச் சென்றுவிட்டான்.

திரும்பி, "இங்கை ஒருக்கா வாங்கோ. இந்த 'காஷ்புளோ இஸ்ரேட்மெண்டை' ஒருக்கா 'பிறிப்பயர்' பண்ணித் தாங்கோ" என்றேன். பேனையும் 'பைலுமாக' வந்து என் முன் அமர்ந்து கொண்டாள். "அதுக்கு முன்னாடி ஒரு விசயம் சொல்லவேணும்" என்றேன். "நான் கூட ஒரு 'நியூஸ்' உங்களுக்குச் சொல்ல வேணும்" என்றாள். முதலில் சொல்வது யார்? ஒரு வேளை இவள் 'அதையே' சொல்ல வருகிறாளா? ஆண்டவா! அதற்குள் நான் முந்திக் கொள்ள வேண்டுமே?

"வயதுக்கு முத்தவன் நான். அதனாலை முதல்லை நான் சொல்லுறன். அப்புறம் நீ சொல்லு!" என்றேன். "நோ. . . நோ. . . முதல்லை நான் தான் சொல்ல வேணும். முதன் முதலா உங்களுக்குத்தான் சொல்லவும் வேணும்" என்று சிணுங்கினாள். "சரி சொல்லடி." என்றேன். என் நெஞ்சு 'படக்...படக்' கென்று அடிப்பது சத்தமாக அவளுக்கும்கேட்டுவீடும் போலிருந்தது.

"எனக்கு வற்ற 'சண்டே என்கேஜ்மிண்ட்!' அதுதான் இண்டைக்கு வர லேட்" என்றான் குனிந்தவாரே. "என்ன நீ சொல்லுறாய்?" என்றேன். சத்தமான என் குரல்கேட்டு 'டைப்பிங்' ஒரு தடவை தன் வேலையை நிறுத்திப் பின் தொடர்ந்தா. "எனக்கும் என்னோடை போய் பிரண்டிற்கும் வார சண்டே சிம்பிளா 'என்கேஜ்மிண்ட்' நடக்க இருக்கு எண்டு சொன்னன்" என்றான். "இதை ஏன் இவ்வளவு நாளும் எனக்குச் சொல்லேல்லை?" என்று கேட்டேன். "எதையும் முடிவானதுக்கு அப்புறம் தானே சொல்லவேணும்? அதுதான் இண்டைக்கு முதன் முதலா உங்களுக்கு சொல்லுறன்" என்றான் என்னைப் பார்த்தவாரே.

அப்ப நான் சொல்ல நினைத்தது.. . . ? நான் சொல்லத் துடித்தது. .. ? அதற்கு இனி அவசியமே இல்லை!

"ஓகே. . நீங்க என்ன சொல்ல வந்தீங்க," அவளது குரல் என்னை நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தது. 'அது. . .அது. . . எனக்கும் என்றை கசிள் சாந்திக்கும் மே மாசம் இருபத்தைந்தாம் திகதி 'றிஜிஸ்ட்ரேஷன்' நடக்க இருக்கு. அதைத்தான் 'அட்வான்ஸ்' ஆகவே உனக்குச் சொல்ல நினைச்சன்.' என்ற உண்மையை நான் சொல்ல நினைத்தாலும் எதையுமே கூறாது, கூற வேண்டிய அவசியங்கள் ஏதும் இல்லாது புரட்டிக் கொண்டிருந்த புதிய 'பைலை' எடுத்து அவள் முன்னால் போட்டேன்.

இரண்டு கப் ரீயை செந்தில் கொண்டு வந்து என் மேசைமீது வைத்துச் சென்றான். "என்ன சொல்லுங்களேன்!" என்றான், கால்களை நிலத்தில் அடித்தவாரே.

"ஆறேழு மாதங்களுக்கு முந்தி நாங்கள் கொள்முதல் செய்த பொருளொன்றை நீ 'விக்ஸ்ட் அசெட்ஸ்' ஆகப் பற்றுவைச்சாயோ எண்டு நான் போட்ட கணக்குத் தான் தப்பாயிட்டுது. நீ அதை 'கறண்ட் அசெட்ஸ்' ஆகச் சரியாத்தான் பற்றுவைச்சிருக்கிறாய் எண்டு இப்ப இந்த 'பைலைப்' புரட்டின போது தான் எனக்குப் புரியுது. . . ஒரு நிம்மதியாவும் இருக்கு!" என்றேன் நான். பருவத்தை உயர்த்தியவாரே, "என்ன நீங்கள் சொல்லுறீங்க?" என்று கேட்டாள்.

"ஒரு முறைதான் சொல்லமுடியும். நீ ஒரு 'குவாலிடைட் பக்கிங்ஸ்' எண்ட முறையிலை புரிஞ்சாய் புரிஞ்சு கொள்" என்றவாரே தேநீர்க் குவணையைக் காலியாக்குகிறேன்.

"அட் லீஸ்ட் நீங்க சொன்ன 'என்றி'யை 'லெட்'ஜரிஸையாவது, காட்டுங்களன்" என்றாள். "ஐ ஆம் வெறி சொறி மைடியர். இது லெட்ஜருக்கு வராத டபிள் என்றி" என்று நான் சொன்ன போது, முன்னால் வெளிச்சம் தெரிந்தது. தனது அறை 'ரியூப் லைட்டைப்' போட்டுவிட்டு 'பொஸ்'தான் தனது இருக்கையில் அமர்ந்து கொள்கிறார்.

"ஈயைக் குடிச்சிட்டு நீ ஸ்ரேட்மண்டைப் பிறிப்பியர் பண்ணு நான் பொஸ்ஸை ஒருக்கா பார்த்திட்டு வாறன்" என்ற போது, "இந்த 'ஸ்ரேட்மெண்டிற்கு' இப்ப என்ன அவசரம்? வழமையாக இருபது இருபத்தைந்தாந் தேதிகளிலைதானே 'பிறிப்பியர்' பண்ணிக் குடுப்பன். . . ஏன் இந்த மாசம் இப்பவே கேக்கிறீங்க?" என்றாள் வியார்க்கும் முகத்தை கைக்குட்டையால் துடைத்தவாறே.

"எதையும் முன்னரே செய்து வைச்சிட்டா அல்லது சொல்லி வைச்சிட்டால் . . . தப்பான கணக்குகள் உருவாக ஏது இருக்காது இல்லையா?" என்றேன்.

"புரியாத ஆள் தான். போங்க நீங்க" என்றவள் புதிய 'பைலைத்' திறந்து, அமைதியாகத் தன் வேலையை ஆரம்பித்தாள்.

'நான் மட்டுமா?' என்று சொல்ல நினைத்தாலும் எதையுமே கூறாது, கையொப்பமிடப்பட வேண்டிய காசோலை 'வெப்ச்சர்களை' எடுத்தவாறே, நான் 'பொஸ்'சின் அறைக்குச் செல்லத் தயாராகுகிறேன்.

(வீரகேசரி வாரவெளியீடு)

தேன் சிந்துமோ வானம்?

ஆலய தரிசனத்தை முடித்துக் கொண்டு கோவலின் வெளிவாசல் பக்கமாக செருப்புகள் வைத்த இடத்திற்கு வந்தபோது தான் என் பெயரை அழைத்த வாரே தாரத்தே எவரோ ஓடி வருவதை என்னால் அவதானிக்க முடிந்தது.

"எட சீலன்! கனகாலத்துக்குப் பிறகு." அண்மித்தவனைப் பார்த்துக் கூறியவாரே செருப்புகளைத் தேடிப் பிடித்து காலில் மாட்டிக் கொள்கிறேன்.

"உள் வீதியிலையே உன்னை நான் கண்டுட்டன். நீ கும்பிட்டு முடியக் கதைப்பம் எண்டிருந்தன், அதுக்கிடையிலை வெளிவீதிக்கு வந்திட்டாய்." முச்சிரைக்க சீலன் கூறுகிறான்.

"இவ்வளவு காலமா நீ எங்கை இருந்தனீ?" அவனது தோளில் கையைப் போட்டவாரே நான் கேட்கிறேன்.

"எயிறறித் தீநீ கலவரத்தோடை சவுதிக்குப் போய் போனமாதம் தான் திரும்பி வந்தனான்."

"ஓ! அப்ப நீ அதிஷ்டசாலி தான். இப்ப சில வருஷங்களா நாங்கள் பட்ட துன்ப துயரங்கள் எல்லாம் உனக்கு கதைகனாகத்தான் அங்கை வந்திருக்கும். இலங்கையில் நிகழ்ந்த நிகழ்வுகள் எல்லாத்தையும் நீ 'ரெலிஷ்ஷனிலை' தான் பார்த்திருப்பாய்."

"இன்னும் உன்னை சில குணங்கள் மாறேலை வேலோன்."

"கொண்டு பிறந்த கொள்கையும் குணங்களும் கட்டையிலை போகு மட்டும் மாறாது சீலன்."

"நீ என்ன என்னை 'றோட்'டுக்கு கூட்டிக் கொண்டு போறாய் போலை?" வாசலை அண்மித்துக் கொண்டிருந்த போது சீலன் கேட்டான்.

"பிறகுமென்ன கோயிலுக்குள்ளேயே தஞ்சம்? அந்த நிலை இப்ப எங்கடை சொந்த ஊர்களிலே தான்."

"நிகழ்காலங்களை பற்றி நீ சொல்லுகிறாய். என்றை நிலையைப் பற்றி நான் சொல்லுறன். கோயிலுக்குள்ளை அம்மாவும், 'சிஸ்ரேசம்' நிற்கினம். கொஞ்சம் பொறு. அடையாளம் வரட்டும்."

"அப்ப குடும்பமே கொழும்பிலை தானோ?"

"இரண்டு 'சிஸ்ரேஸ்' இங்கை 'வேக்' பண்ணு கினம். அதனாலை அம்மாவும் வந்து துணையாக நிக்கிறா. கொட்டகேனாவிலை 'அனெக்ஸ்' எடுத்து இருக்கிறம்."

நடந்து சென்ற நான் வாசலோடு அமைந்த இருக்கையில் அமர்கிறேன். அருகில் சீலன் வந்து இருந்தான். கல்லூரியில் பின்னர் கணக்கியல் நிறுவகத்தில் இவன் என்னருகே இருந்த அந்த நாட்கள் மின்னலாக ஒரு கணம் மனதில் ஒளிர்ந்தது. பருத்தித்துறை ஹாட்லிக் கல்லூரியில் 'அட்வான்ஸ் லெவல்' படித்தபோதே சீலனை நான் சந்தித்தேன். படிப்பு முடிந்து பின்னர் 'எக்கவுண்டன்சி' செய்வதற்காக கொழும்பிற்கு வந்த பின்பும் 'ரியூஷன் சென்ட்ரல்'களிலும் சில நாட்கள் இவனுடன் பழகியிருக்கிறேன். படிப்பை ஆரம்பித்த சில மாதங்களுக்குள்ளேயே கலவரம் வெடித்தது. பின்பு தொடர்புகளே இன்றி உறவுகள் விடுபட்டுப் போனது. ஐந்து வருடங்கள் கடந்து பொன்னம்பலவானேஸ்வரர் கோவிலில் இன்று.

"என்ன நீ செய்யிறாய்? 'எச்சாம்' ஏதாவது 'பாஸ்' பண்ணினியோ?"

"சாட்டெட்டினை பிறிமிமினெறி பாஸ் பண்ணி இப்ப

'ஸைசன்சியேட்' படிக்கிறன். அத்தோடை வேலையும் பாக்கிறன். அது சரி சவுதியிலை உன்றை முயற்சி என்ன மாதிரி?"

"ஹொட்டேல் ஒண்டிஸை 'நைந் ஓடிற்றா' இருந்தனான் மச்சான். ஐந்து வருஷத்திலை உறைச்சதிலை ஒரு மாதிரி நல்வாரிலை இரண்டு 'சிஸ்ரேசுக்கும்' வீடுகட்டி, சின்னவளுக்கும் அத்த்வாரம் போட்டுட்டன். அத்தோடை ஆளுக்கு இரண்டு லட்சம் 'பாங்கிலையும்' போட்டிருக்கிறன். இனித் திரும்பப் போய்த்தான் எச்ச சொச்சங்கள். அது சரி உன்றை 'ஸைவ்' எப்பிடி, வேலோன்?"

எண்பத்திமுன்று ஆவணியில் கொழும்புத் துறைமுகத்தில் நுந்து கப்பல் ஏறிப்போய் காங்கேசன்துறை மண்ணில் காலடி வைத்தது தொடர் எண்பத்தியேழு 'மே' யில் நடந்த வடமராட்சித் தாக்குதல் வரை என் வாழ்வில் நிகழ்ந்த மாறுதல்களை ஒன்றுமே விடாது இவனுக்கு ஒப்புவித்தேன்.

கதைகளைக் கேட்டதும் நண்பன் எனக்கு வாழ்த்துக் கூறும் தோரணையில் கைகொடுத்தான். "என்னடாப்பா? இன்னமும் உயிரோடை இருக்கிறதுக்கா கைகொடுக்கறாய்?" என்று நான் கேட்ட போது, அமைதியாகச் சிரித்தவாறே தனது சரிதையையும் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

கலவரத்தில் இவனது தந்தை தவறிப்போனது. அதனால் படிப்பைத்தொடர முடியாத நிலையில் தந்தையின் பொறுப்பை தான் ஏற்று அதை நிறைவு செய்யும் நோக்கிற்காக சவுதி சென்றது. இப்போ சகோதரிகளின் சங்கதிகளைப் பார்க்க லீவில் வந்திருப்பது.

"இவதான் அம்மா. இது வான்மதி. இவள் பாமினி. அம்மா நான் முந்தி அடிக்கடி சொல்லுவன் புலோலிப் பொடியன் ஒண்டு என்றை 'பிறண்ட்' எண்டு. அவன்தான் இவன்." பரஸ்பரம் நிகழ்ந்த அறிமுகங்களின் பின்னர் அமாந்திருந்த இருவரும் எழுந்து நின்றோம்.

ஆலய வளவை விட்டு வெளியேறி கொச்சிக்கடைச் சந்தியால் திரும்பி சீலனின் வீட்டை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தோம்.

எனது தொழில் நிலவரங்கள் பற்றி சீர்தையுடன் சீலனின் அம்மா கேட்டு அறிந்து கொண்டா. என் வயதை ஒத்த வங்களுள் வயயான்கள்

சீலரது பெயர்களைச் சொல்லி அவர்களது இனத்தவரா நான் என்றும் வினவினா. ஓரளவிற்கு அவவிற்குத் தெரிந்த ஒரு பொடியனின் பெயரை அடிப்படையில் வைத்து என் குடும்பத்தை இனங்காட்டினேன்.

"உம்மடை 'பிறண்ட்' சீலனாலை தான் நாங்கள் இப்ப தலை நிமிர்ந்து நடக்கிறம் தம்பி. பாருமன் இந்த முறை வந்து நிக்கிறதுக் கிடையிலேயே தன்ரை சகோதரிகளின்ரை அவுவலுகளையும் முடிச்சப்போட வேணு மெண்டு வலு பிரியப்படுகிறார். கடவுளே எண்டு இதுகளை இந்த முறை கரைசேர்த்துப் போட்டாரெண்டால் இனி 'ஜவ்னாக் கம்பஸ்சிலை' படிக்கிற இளைய பொடிச்சியின்ரை அவுவல் ஒண்டுந் தானே? அதை ஆறதலாகவும் முடிக்கலாந் தானே?"

இப்போ வாகன இரைச்சல்கள் சற்றுமே இல்லாத குச்சொழுங்கை வழியாக நாம் திரும்பிக் கொண்டிருந்தோம். பொழுது சற்று இருட்டிவிட்டிருப்பதைக் கூட இந்த ஒழுங்கைக்குள் வந்த பின்புதான் நான் உணர்ந்து கொண்டேன். குச்சொழுங்கை சிறிது தூரம் சென்றதும் ஓடையாக உருமாறியது. இரண்டு பக்கங்களிலும் சுவர்கள் நிமிர்ந்து நிற்க நிலத்தில் வலது பக்கமாக சாக்கடை ஒன்று நீண்டு சென்றது. மலசல வாகனை மிக்க தாராளமாகவே சாக்கடையிலிருந்து மிதந்து கொண்டிருந்தது. சீவப்புத் தகரக் 'கேற்றுகளில் வெள்ளை இலக்கங்கள் தம்மை வெவ்வேறு வீடுகளாக வேலி போட்டுக்கொண்டு வந்தன. ஏழாம் இலக்கம் 'ஐ' ப்பிரிவு என வந்ததும் எங்கள் குழுவின் வேகம் குறைந்தது. நீண்ட நேர மெளனத்தை சீலனின் அம்மாதான் முதலில் கலைத்தா. "தம்பி, நாங்கள் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே போறம். நீ போய் சந்திக்கடையிலே ஒரு 'பக்கெட்' பால் வாங்கி வா. நீங்கள் இரண்டு பேரும் போனால் இப்போதைக்கு வரமாட்டியள். இவர் நிக்கட்டும். நீ மட்டும் போட்டு ஓடிவா."

'கேற்றைத் திறந்து உள்ளே நுழைகிறோம். வாசல் கதவையும் திறந்த போது தான் அந்த 'அனெகஸ்' தன் அழகை அள்ளிக் கொட்டியது. ஒரு பெரிய 'ஹோல்' பின்பக்கமாக அறைக்கு வழி விட்டிருந்தது. அறையின் வாசலில் அழகான திரைச்சேலை ஒன்று தொங்கிக் கொண்டிருக்க, 'ஹோலின்' வலது பக்கமாக வானொலி, தொலைக்காட்சிப் பெட்டிகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. இடது புறத்தே 'சோக்கேஸ்,' குளிர்சாதனப் பெட்டி, மேசை, எதிரும் புதிருமாகக்

கதிரைகள். முன்பக்கத்தில் வட்டமாக நான்கு பெரிய நாற்காலிகள். நவீன ஓவியங்கள் சுவரை நிரப்ப, சுவர் ஓரங்களை "ஒக்கிடஸ்" செடிகள் அலங்கரித்தன.

முன்புறமாக இருந்த ஒரு நாற்காலியில் நான் அமர்ந்து கொண்டேன். பெண்கள் அனைவரும் உள் சென்றனர். சிறிது நேரத்தின் பின் சீலனின் அம்மா வந்தா. தொடர்ந்து வந்த பாமினி மூலையில் இருந்த ரெலிவிசனை 'ஓன்' பண்ணி, சத்தத்தைச் சரி செய்துவிட்டு, மீண்டும் உள் நுழைகிறாள். 'ரி.வி.' யில் விளம்பரங்கள் போய்க் கொண்டிருந்தன.

"இவ மகள் வான்மதி. 'வெற்றி சேஜன்ரா' மொரட்டுவவில் வேலை பார்க்கிறா. இனிச் சம்பளமும் ஆறுக்கு மேலை எடுக்கிறா. நாங்கள் 'டொக்டர்,' 'என்சினியர்' எண்ட 'லெவல்'களிலை எல்லாம் எதிர்பாக்கேலை. உமக்குத் தெரிஞ்ச இடமேதாவது இருந்தால்...."

எனது மூளைக்குள் 'சட்'டென எந்த இடமும் தட்டுப்படவே இல்லை. எனது வயதை ஒத்தவர்கள் இவளுக்கு தோதுவராது. இனி என்னை விட சற்று வயதில் கூடிய பலரும் குடியும், குடித்தனமுமாக இருப்பவர்கள். எஞ்சியிருப்பவர்கள் சிலருக்கும் அசைய முடியாத குடும்பப் பொறாப்பு. இந்த லட்சணத்தில் நான் யாரை என சிபார்சு செய்வது?

எதையுமே சொல்ல முடியாதவனாக நான் இருந்த போது, திரைச்சேலையை விலக்கியவாறே தட்டில் பிஸ்கட், பழங்கள் சகிதம் பாமினி வந்தாள். என் அருகிலிருந்த மேசையில் அவற்றை வைத்த போது ரி.வி.யில் அடுத்த விளம்பரம் ஒளிர்ந்தது.

"இவ சீலனுக்கு நாவு வயது இணையவ. 'கொம்பனியில்' 'எக்கவுண்ட் கிளார்க்கா' வேலை பார்க்கிறா. அத்தோடை இப்பத்தான் 'ஏ.ஏ.ரி' எண்டு 'எக்கவுண்ட்ஸ் கோஸ்' செய்ய ஆரம்பிச்சிருக்கிறா. 'அட்வான்ஸ் லெவலிலை கொமேஸ்' செய்ததாலை முதலாவது சோதனை எடுக்கத் தேவையில்லையாம். இப்ப இரண்டாவது சோதனைக்கு 'அப்பிளை' பண்ணியிருக்கிறா. 'எக்கவுண்ட்ஸை' கொஞ்சம் கஷ்டப்படுகிறாள் தம்பி. நீர் 'சாட்டெட்' தானே செய்யிறீர்! முடிஞ்சால் இடையிடை வந்து கொஞ்சம் ஹெல்ப் பண்ணு விரோ?"

"ஓ! யேஸ் எனக்குப் 'புறபுளம்' இல்லை. ஆனால், 'எக்சாம்' வரும் நேரங்களில்தான் கொஞ்சம் சீரமமாக இருக்கும். மற்றபடி வந்து சொல்லிக் குத்திடுறேன்." நான் சொன்னதை உள்வாங்கிய பாமினி ஒரு புன் சிரிப்புடன் உள்சென்று விடுகிறாள். வலது பக்க மூலையில்லிருந்த மின் விசிறி திடீரென சுழல ஆரம்பிக்கிறது. அப்போ சீலன் உள் நுழைந்தான். சீகிரெட் வாசனை அவனில் 'குப்' பென வீசியது. "அம்மா பக்கட் பால் முடிஞ்சு போச்சுதாம்."

"பரவாயில்லை, நேற்று உடைச்ச 'ரின் மில்க் பிற்சீ'சுக்குள்ள கிடக்கு. நான் போய் 'ரி' போட்டுக் கொண்டிரு வாறன். நீ உன்னை 'பிறண்டோடை' கதைச்சுக் கொண்டிரு. ஏன் தம்பி, நீ 'பிஸ்கட்' எடுக்கலையே? பழங்களும் இருக்கு. பார்த்து என்ம."

"ஓ, எதப்பம்.... என்ன அவசரம்?"

சீலன் மீண்டும் கதைக்க ஆரம்பித்தான். எனது மட்டுப் படுத்திய வடுமானத்தை வைத்து நான் வாழ்க்கை நடத்தும் விதம் இவனுக்கு வியப்பாக இருந்தது. இவனது வெளிநாட்டுப் பார்வையில் இது வில்லங்கமான விடயந்தான்.

"என்னடாப்பா வேலோன்? 'கொலிச்சீலை' எங்களோடை படிச்ச ஒரு பொடியங்கனையுமே இப்ப கொழும்பிலை கானோலை? நெட்டை ரவி, சடையப்பன், சிங்கன், முத்துலிங்கன், முத்தண்ணன், தவத்தான், ஏ.ஆர்.வி என்ற எங்கடை 'கிளிக்'கையே காணக் கிடைக்குதில்லையே!"

"ஒருத்தருமே இப்ப இங்கை இல்லை சீலன். இயக்கமெண்டு கொஞ்சப்பேர் போனாங்கள். வெளிநாட்டுக்கு சீலர் பறந்தாங்கள். கலவரங்களிலை சீலர் காணாமல் போயிட்டாங்கள். இப்ப என்னைப் போல ஒண்டு, ரெண்டு பேர் தான் மிஞ்சியிருக்கிறம். மேலும் நாங்களும் இருக்கப் போகிறதும் எத்தனை நாளைக்கெண்டதை நிச்சயமாக சொல்ல முடியாது. ஒரு வேளை நீ அடுத்த தடவை வரக்குள்ளை நான் கூட இல்லாமல் போய்விடலாம் சீலன்."

"ஏன் வேலோன் அப்பிடி. விரக்தியாகச் சொல்லறாய்? அதுபோக

நீயும் ஏன் வெளிநாடு போக 'றை' பண்ணக்கூடாது?"

"அதுக்குப் பல காரணங்கள் சீலன். ஆறு, ஏழு எண்டு கட்டி அகதிகளா வெளிநாட்டுக்குப் போறளவிற்கு எனக்கு வசதியில்லை. சவுதிப்பக்கம் போகிறது பற்றியதும் இன்னமும் தீர்மானிக்கேல்லை. கொஞ்சநாள் போகட்டும் பார்ப்பம். அதுசரி உன்னை 'சிஸ்ரேசின்ரை' பிரச்சினைகளை எப்படி நீ 'ரைகிள்' பண்ணப் போகிறாய்?"

"நானும் சிலோனுக்கு வந்து இண்டையோடை மூண்டு கிழமை முடியுது. சம்மந்தம் ஒண்டுதானும் பொருந்தி வருகுதில்லை. கடைசி வான்மதியின்ரை விஷயத்தையாவது முடிப்பெண்டு பார்த்தால், வார 'புறப்போசல்கள்' எல்லாம் பாதியோட போயிடுது."

"ஏன் என்ன பிரச்சனை?"

"சாதி, சாதகம், பதவி, அந்தஸ்து எண்டு நாங்களே 'கிறியேற்' பண்ணுகிற பிரச்சனைகள் தான். கலியாணத்தை முடிச்ச வைக்க வேண்டு மெண்டு அவசரங் காட்டுகிறாவே தவிர, அம்மா இன்னும் பழைய நணுக்கங் களை கைவிடுகிறாவே இல்லை" என்று சீலன் சொன்ன போது, சற்றே செருமியபடி தாயார் வந்து எதிரில் அமர்ந்தா.

'சட்'டென சீலன் எழுந்து உள்ளே செல்ல, தாயார் கதையை ஆரம்பித்தா. "தம்பி' என்ன கடைச்சாப்பாடு தானே? ஆணைப் பார்க்கத் தெரியுது. நாளைக்கு நீர் 'பிறீ' தானே? மத்தியானம் 'லஞ்சுக்கு' வாருமன்."

தாயை மறைத்த படி என்முன் பாமினி வந்த போது சற்று நிமிர்ந்து பார்த்தேன். முகங்களில் புன்சிரிப்பும், கைகளில் தேநீர்க் குவணையும் பரிமாறின.

தாய்க்குப் பதில் சொல்ல நான் வாயெடுத்த போது, சிகரெட்டும் கையுமாக இருமியபடி சீலன் உள்ளிருந்து வந்தான். 'ரி.வி.'யில் நிகழ்ச்சி ஒன்று மாறிக்கொண்டிருந்தது.

"அம்மா, நான் அப்போ சொல்லவே மறந்து போனன். இவனுக்கு போன மாதம் ஒரு பெண் குழந்தை கிடைச்சிருக்கு. மீரா என்று பெயர் வைச்சிருக்கிறான். தொடக்கு கழிய குழந்தையை கோயிலுக்குக் கொண்டு போக வேணு மாம். முப்பத்தொண்டுக்கும் போகேலாமல் போச்சுதாம். இரண்டுக்கும் பொதுவா நாளைக்கு காலமை ஊருக்குப் போகிறானாம்."

சிரிப்பும், கதையுமாக இருந்த சீலனின் அம்மாவின் முகம் திடீரென 'சீரியசான' பாவம் காட்டியது. ஒருசில விநாடிகள் மௌனம். பின் வார்த்தைகளைக் கூட்டிக் கதைக்க ஆரம்பித்தா. வார்த்தைகளில் ஒரு தொய்வு தெரிந்தது. "எட உமக்கு 'வெடிங்' முடிஞ்சுதே? அப்ப உன்ரை 'பிறண்ட்' பெரியாள் தான் சீலன்."

"சாந்தி எண்டு மாமன்ரை மகளைத் தான் 'மறி' பண்ணியிருக்கிறானாம். வடமராட்சி 'அற்றாக்'குள்ளை தான் ஆளுக்கு 'வெடிங்' நடந்ததாம். கலியாண வீடு நடந்த அடுத்த நாளே 'பங்கருக்குள்ளை' போக வேண்டி வந்துட்டுதாம்." சொல்லியவாறே சீலன் சிரித்தான். ஆனால், தாயோ பாமினியோ அதை ரசிக்கவில்லை. மூலையில் ஓளிரந்த 'ரெலிவிஷனை' 'ஓவ்' பண்ணிவிட்டு தாய் உள்ளே சென்றா. தொடர்ந்து பாமினியும் சென்றாள். சற்று நேரத்தில் சுழன்று கொண்டிருந்த மின் விசிறியும் ஓய்வுக்கு வருகிறது.

"போறதுக்கு இன்னும் கொஞ்ச நாள் தான் இருக்கு வேலோன். அதுக்கிடையிலை வான்மதியின்ரை விஷயத்தை எப்படித்தான் ஒப்பேற்றப் போகிறேனோ?" அமைதியைக் கலைத்தவாறே சீலன் தான் ஆரம்பித்தான். சிகரெட் புகை வளையம், வளையமாக வெளி வந்தது.

"கறண்ட் புறபுளம் இதுதான் மச்சான். வீடு 'ரெடி,' 'டவுர்' 'டொனேசன் ரெடி,' காணியூமி நகை நட்டு எல்லாமே 'ரெடி.' ஆனால், மாப்பிள்ளை தான் இல்லை. பொடியங்களின்ரை பற்றாக்குறையை நிகழ்ந்து போன அழிவுகளை இப்பத்தான் புரிய முடியுது சீலன்." காலியான தேநீர்க் குவளையை மேசையில் வைத்து விட்டு, சீலனின் முகத்தைப் பார்த்தவாறே நான் நிமிருகிறேன். இப்போ சற்று புழுங்க ஆரம்பிக்கிறது.

"திரைகடலோடி எல்லாம் திரவியங்களைத் தேடிக் கொள்ள

முடியுது. பொருளாதாரம் வசதிகளையெல்லாம் பெருக்கிக் கொள்ள முடியுது. ஆனால், எங்களாலை அக்கா தங்கைகளுக்கு ஏற்ற மாப்பிள்ளைகளைத் தேடிக் கொள்ளலாமல் இருக்கே?" நீண்ட பெருமூச்சொன்றுடன் சீலன் சொல்கிறான்.

"எங்கடை சமூகத்திலை வந்திருக்கிற இந்தச் சாபக்கேட்டிற்கெல்லாம் ஆர் சீலன் காரணம்? இதுகளுக்கெல்லாம் ஒரு முடிவு அருடைய கையிலை தங்கியிருக்கு?"

எதையும் பேசாமல் சீலன் எழுந்து உள் சென்று இன்னொரு சீகரெட்டினைப் பற்ற வைத்தபடி வருகிறான். மூலையில் கிடந்த 'கசெற் றெக்கோடர்' இப்போ இவனால் இயங்க ஆரம்பிக்கிறது.

"பழங்கள் எல்லாம் அப்படியே இருக்கு. நீ 'ரச்' பண்ணவே இல்லை போலை கிடக்கு?" என்று கேட்டவாறே, சீலன் இப்போ என்னருகே கதிரையை இழுத்துப் போட்டு அமர்ந்து கொள்கிறான்.

"பரவாயில்லை. இப்ப இதுகளை எடுத்தால் பிறகு இரவைக்குச் சாப்பிடலாது, மச்சான்."

'ரேப்பில்' மேளக் கச்சேரி ஒன்று மெதுவான சத்தத்தில் போய்க் கொண்டிருந்தது. என் குடும்ப வாழ்க்கை பற்றி, எதிர்காலத் திட்டங்கள் பற்றி இப்போ எமது உரையாடல் அமைந்திருந்தது. இது பற்றி நீண்ட நேரமாகவே நாம் மனம் விட்டு கதைத்துக் கொண்டிருந்தோம். உள்ளிருந்து சமையல் வாசனை இதமானதாக வெளி வந்து கொண்டிருந்தது.

"உன்ரை 'மறேச்' என்ன மாதிரி சீலன்?"

"உனக்கு விளக்குமாறு காவின் மூஞ்சூறுவின்ரை கதை தெரியுந்தானே?" கேட்டவாறே சீலன் சிரித்தான்.

"தம்பி, நீர் இங்கை எங்கை இருக்கிறீர்?" திரைச் சேலையை விலக்கியவாறே தாயார் வந்தா. இப்போ உள்ளிருந்து வந்த பொரியல் வாசனை மூக்கைத் துளைத்தது.

"வெள்ளவத்தையிலை."

"பிறகேன் மினக்கெடுநீர்? இந்த நாளையிலை வேளை காலையோடை வீட்டுக்குப் போயிட்டால் வீணான பிரச்சனைகளைத் தவித்துக் கொள்ளலாம். மற்றது நீர் வெள்ளவத்தையிலிருந்து இஞ்சை வந்த போறது உமக்கும் சிரமமாயிருக்கும். அதோடை நீரும் 'எக்சாம்' எடுக்கிறீர். இவ பாமினி தான் 'கிளாஸ்மேற்றோடை' 'கொம்பயின் ஸ்ரடி' போட்டு 'மனேஜ்' பண்ணு கிறாவாம்."

"அப்ப சரி... நான் போயிட்டு வாறன்." எழுந்தவாறே நான் செல்கிறேன்.

"இரு சாப்பிட்டுட்டுப் போகலாம்." என்றவாறே சீலன் தாயைப் பார்த்தான். "ஓம்... உமக்காகத்தான் இவ்வளவு அவசரப்பட்டு சமையல் முடிச்சனாங்கள். சாப்பிட்டுட்டுப் போம்." வார்த்தைகள் இழுபட்டன.

"நான் வரக்குள்ளை 'றாம் மேற்' ரஞ்சித்திட்டை எனக்கும் 'டினர்' எடுத்து வைக்கச் சொல்லிப் போட்டு வந்தனான். பிறகு அது வீணாப் போயிடும். பிறகு ஒரு நாளைக்கு வாறன்." சொல்லியவாறே நான் வாசல் கதவைத் தாண்டுகிறேன்.

"ஊருக்குப் போய் நீ எப்ப திரும்புகிறாய்?" வாசலைத் தாண்டி வந்து சீலன் வினவினான்.

"அடிக்கடி பிரயாணம் பண்ணுறதாலை அதிக நாட்கள் அங்கை நிக்கேலாது. அடுத்த கிழமைக்குள்ளை திரும்பி விடுவன்"மழை மெதுவாகத் தூறிக் கொண்டிருந்தது.

"அப்ப இனி அடுத்த சந்திப்பு எப்ப?"

"இனி நீ வெள்ளவத்தைப் பக்கம் வந்தால் என்றை 'றாமுக்கும்' ஒருக்கால் வந்து போவன்" என்று சொன்னபடி எனது முகவரியைக் கூறுகிறேன்.

மழைத் தூறலின் பாரம் சற்று அதிகரிக்கவே "சீயு" பரிமாறிக் கொண்டு, சீலனை விட்டு விலகுகிறேன்.

பேரிரைச்சுவடன் மழை பொழிய ஆரம்பிக்கிறது. அப்போ வெள்ளவத்தைக்கான பேருந்து ஒன்று வலு வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தது.

(வீரகேசரி வாரவெளியீடு)

ஒரு விடியலுக்கு முன்...!

மீனாபஸ்ஸின் வாசலில் குவிந்து நின்ற சனங்களை இடித்து, விலக்கி வெளியில் கால்களை வைத்த போது தோளில் தொங்கிய 'றவலிங் பாய்க்கை' உரசிக் கொண்டு "உர்ர், உர்ர்" என பஸ் தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்தது. சனநெரிசலால் விலகியிருந்த 'பெலிற்றையும்', 'றவுசரையும்' சரி செய்தவாறே கையை உயர்த்தி சுடிகாரத்தைப் பார்த்தான். நேரம் பத்து மணியைத் தாண்டியிருந்தது. பூட்டிய கடைகள் முன்னால் பழைய பேப்பர் விரித்து படுத்திருந்த பிச்சைக்காரர்களில் சிலர் பஸ்ஸின் இரைச்சலால் ஒரு முறை நெளிந்து, பின் திரும்பி மறு பக்கம் படுத்துக் கொண்டனர்.

வீதியைக் கடந்து கடல் பக்கமாக நடந்தான். கிரிக்கெட்டோ, கிரித்தட்டோ விளையாடலாம் போல விளையாட்டு மைதானமாக காலி வீதி ஒரே வெளியாய் ஓய்ந்து கிடந்தது. இவன் திரும்பும் குச்சொழுங்குகையின் பெயர்ப் பலகையுடன் பச்சையும், சிகப்புமாகப் பிணைந்து இருக்கும் தபால் பெட்டிகளின் பின் அரசியல்வாதிகளின் தொனியில் ஏதோ சதா பேசிக் கொண்டிருக்கும் அந்தப் பைத்தியக்காரன் கூட உடுத்திருந்த ஊத்தைச் சாரத்தினால் தன்னை ழுடி சுருண்டு படுத்து விட்டான்.

குச்சொழுங்குகையில் வெளிச்சம் கொஞ்சம் குறைவாகவே இருந்தது. நிதானமாக நடந்தும் ஒரு குழியில் காலை விட்டு நிரம்பியிருந்த தண்ணீரைத் தெறிக்க வைத்து ஒரு கணம் தன் 'பலன்னை' இழந்து திடீரென சுதாகரித்து மீண்டும் நடக்க ஆரம்பித்தான். இன்றும் அந்திமழை தன் சேவையை செவ்வனே நிறைவேற்றித்தான் இருக்கிறது. இவன் தங்கியிருக்கும் வீட்டின் முன்புறத்தே கிழக்குப்பக்கமாக ஓர் அறையில் மட்டும் வெளிச்சம் தெரிந்தது. 'கேஹ்' பூட்டி விட்டார்களோ? என்னவோ?

மதிலோரம் ஓட்டிய தொலைபேசிக் கம்பத்தைக் தேய்த்தவாறே வேகமாகச் சென்று 'கேற்றில்' கை வைத்தான். கொழுவித் தான் இருந்தது. ஓசைபடாது கொழுக்கியை எடுத்து உள்ளுழைந்து மீண்டும் கொழுவும் போது

இவனையும் மீறி "டொங்" எனச் சத்தம் கேட்டது. வாசலில் சுருண்டு படுத்திருந்த 'றெக்ஸி' திடீரென எழுந்து இவனை உச்சிமுதல் கால்வரை பார்த்துவிட்டு கழுத்தைத் திருப்பி, உடலை ஒருமுறை உதறி மீண்டும் முடங்கிக் கொண்டது.

முன்னறையில் இருந்து 'நியூஸ்பேப்பரும்,' மூக்குக் கண்ணாடியுமாக ஓடிவந்த முதியவர் "எட நீரே?" என்று விட்டு, கொஞ்ச நேர இடை வெளியின் பின், "பஸ்ஸோ, றெயினோ" என்று கேட்டார். "வவுனியா பஸ் கனகராஜன் குளத்தடியிலை 'செக்கிங்' காலை கொஞ்சம் 'டிஸ்யாப் போச்சு. 'றெயினை மிஸ்' பண்ணிட்டன். பிறகு அந்நராதபுரத்துக்கு வந்து வாறன் "என பாடமாக்கி வைத்த தேவாரமாக வார்த்தைகளை ஒப்புவித்துவிட்டு பதிவக்காகப் பார்த்திராதவனாக ஓடைப்புறத்தால் பின் வாசல் நோக்கி நகர்ந்தான்.

இப்போ 'றாமமேற்' ரஞ்சித் என்ன செய்கிறானோ? 'லங்கா புவத்'தின் ஆதார செய்திகளையும், பீ.பீ.சீ.யையும் கேட்டு விட்டு யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள தனது தாயாருக்கோ, அல்லது வேறு 'எவருக்காவதோ' கடிதம் எழுதிக் கொண்டிருக்கலாம். இல்லாவிடின் வானொலி ஒரு பக்கமாக சீகாழியின் குரலிலோ, அல்லது பெங்களூரின் குரலிலோ இரைந்து கொண்டிருக்க மறாபக்கமாக வளைந்து, குறட்டை விட்டுக் கொண்டிருக்கலாம்.

ஓடையால் மிதந்து பின் புறத்தை அடைந்தான். 'றாமில்' இன்னும் 'லைட்' எரிவதை கதவின் கீழ் இடைவெளி வீட்டுக்காரனுக்குக் கோள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. "மச்சான், இன்னும் படுக்கேல்லை!" என்று நினைத்தவனாக, மெலிதாக கதவில் "டொக் டொக்" எனச் செய்தான். ரஞ்சித் குதித்தெழுந்ததால் கட்டில் ராகமிசைத்தது. உள்புற பூட்டை அழுத்தி திறந்து கதவை இழுத்தான். உதறியபடி கதவு "ஆ" வெனத் திறந்து கொண்டது. "லபக்" என உள்ளு னைந்தவன் கதவைச் சாத்தியவாரே, ரஞ்சித்தின் முகத்தைப் பார்த்தான்.

"வருக! வருக! சாந்திமணாளனே வருக! என்ன புதன்கிழமை வேலைக்கு வாறனென்றுட்டுப் போனாய் இண்டைக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை யுமாச்சு. . ." கையில் வைத்திருந்த குமுதத்தையோ, விகடனையோ ஏதோ ஒன்றை தனது மேசையில் போட்டவாரே ரஞ்சித் கேட்டான்.

"என்னடாப்பா செய்யிறது? ஹர்த்தால், கடையடைப்பு எண்டு ரண்டு நாள் கழிஞ்சுது. 'கேவியூ' போட்டு 'றவுண்ட்டப்' பண்ணி கலாதிப்படுத்தினதிலை ரண்டு நாள் வெளிக்கிடேலோமல் போச்சுது. இண்டைக்குத் தான் ஓரளவுக்காவது நகர முடிஞ்சுது!" 'ரவலிங் பாய்க்' கை கட்டிலில் 'தொம்'மென வைத்தவன், தனது மேசை மீதிருந்த கடிதங்கள் மீது பார்வையைத் திருப்பினான்.

"ஓவ்வீசிலை இருந்து உனக்கு 'ரெலிகிராம்' வந்திருந்துது, வேலைக்கு வரச் சொல்லி. 'சிக் பெக் லீவ்' எண்டு வழமை போலை உணர 'பொஸ்' சில்வாவுக்கு 'றிப்ளை' பண்ணியிருக்கிறன்."

"எங்கடை பிரச்சினைகள், கஷ்டங்கள் அவங்களுக்கு எங்கை விளங்கப் போகுது? ஏதோ வேணு மெண்டு அங்கை படுத்துக் கிடக்கிறம் எண்ட மாதிரி அவங்களினரை நினைப்பு. நாட்டு நிலவரத்தை சாதகமாகக் கீவிக்கப் பாக்கிறம் எண்ட மாதிரி ஒரு சந்தேகம்."

"நாங்கள் இப்படியே 'சவர்' பண்ண வேண்டியது தான். அது போக மகள் மீரா எப்பிடி?"

"சீ ஸ் ஒன்றயிற். உடம்பு பிரள ஆரம்பிச்சிருக்கிறாள். பத்து நாளும் அவளை மடியிலை வைச்சிருந்துது தான் உருப்படியாக நான் செய்த ஒரே வேலை."

"அப்ப நான் நினைச்சதுக்கு மாறாக சாந்திக்கு பெரிய ஆறுதல்தான் குடுத்திட்டு வந்திருக்கிறாய்" என்று கூறிச் சிரிந்தவாறே நண்பன் இவனது மேசை விளக்கினை ஒளிரவிட்டு, அறை விளக்கினை அணைத்துவிட்டு படுக்கையில் சென்று விழுந்தான்.

வானொலியில் இனிய புல்லாங்குழல் இசை ஒலிபரப்பாகிக் கொண்டிருந்துது. ரி.ஆர். மகாலிங்கமோ, அல்லது வேறொரு தமிழ்நாட்டு கலைஞனோ வாசித்ததாக இருக்கலாம்.

இவனது பார்வை மீண்டும் மேசைப் பக்கமாகத் திரும்பியது. மேசைவிளக்கில் சிலந்தி வலை பின்னியிருந்துது. ஒட்டடையும், தாசியும்

மேசையினை மொத்தமாகக் குத்தகை எடுத்திருந்தது. சப்பாத்துத் துடைக்கும் பழைய 'பெனியனை' எடுத்து எல்லாவற்றையும் துடைத்தெடுக்க வேண்டுமெனத் தான் நினைத்தான். ஆனால், எழும்ப முடியாதவாறு தோள்முட்டு "விண் விண்" என வலித்தது. முதுகெவம்பு, இடுப்பு யாவும் உடைந்துவிட்டதோ போன்ற ஒரு உணர்வு.

கட்டிலில் இருந்தவாறே எட்டி மேசை மீது கடிதங்களை இழுத்தெடுத்தான். மேசை மீது படிந்திருந்த தாசியில் கோடிட்டவாறே கடிதக் கோவைகள் கட்டிலில் வந்து விழுந்தன. காரியாலயத்திலிருந்து வந்த தந்தி, மக்கள் வங்கியின் மாதாந்தக் கூற்று, சவுதியிலிருந்து வந்த நண்பன் சீலனின் கடிதம், அந்த மாதத்துக்கான மல்லிகை இதழ், வழமையாக வரும் தாய் மாமனார் கடிதம் ஆக ஒவ்வொன்றும் தம்மை இனங்காட்டிக் கொண்டன.

புல்லாங்குழல் இசைக்கு போட்டியாக ரஞ்சித் "குர், குர்" என குறட்டை வாசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

போட்டிருந்த 'ரிசேட்' 'பிசு, பிசு'ப்பாக உடலோடு ஓட்டி ஒரே அரியண்டமாக இருந்தது. பதினாறு மணித்தியால வியர்வை அல்லவா? கட்டிலை ஊன்றி மெல்லென எழுந்து, உட்புக்களை கணைய ஆரம்பித்தான். கொடியில் தொங்கிய சாரத்தை உருவி எடுத்து, உடுத்துக் கொண்டான்.

'குளிப்பு ஒன்று அடிச்சால் நல்லாத்தான் இருக்கும். ஆனால் தண்ணீர் சத்தம் கேட்டு வீட்டுக்காரன் எழுந்துவிட்டால்?' முகமாவது கழுவி வரலாம் என குளிந்து கட்டிவக்கடியில் இருந்த 'சோப் கேசை' இழுத்தான். இழுத்த இழுவையில் 'கேஸ்' மூடி வந்து இவன் காலடியில் விழுந்தது. ஐம்பது சத நாணயமளவில், அல்லது அதற்கு சற்று குறைவானதாக மூன்று, நான்கு துண்டுகள் மட்டும் மூக்குச்சளியாக பெட்டிக்குள் இழுபட்டன. ஊருக்குப் போன போது பெட்டிக்குள் புதிதாக 'சோப்' வேண்டிப் போட வேண்டுமென எண்ணிக் கொண்டது இப்போ தான் நினைவுக்கு வந்தது.

உட்புகளுக்கும் தேய்க்கும் சவர்க்காரத்தையும், கருவாடாகக் காய்ந்து வரண்டு சொந்த நிறமே தெரியாது மங்கிப்போன தனது தவாயையும் எடுத்தவாறே 'பாத்தும்' போனான். ஏறத்தாழ வீட்டின் எல்லா அறைகளிலிருந்தும் "குர், குர்" சத்தம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

'பைப்'பினைத் திறந்து விட்டு, அதன் கீழ் குந்தியிருந்தான். மெல்லிய சூடாக வந்த தண்ணீர் உடலுக்கு இதமாக இருந்தது. 'இந்தச் சத்தம் வீட்டுக்காரனுக்கு அதுதான் 'பீரீஸ் மாத்தயாவுக்கு' எங்கே கேட்கப் போகிறது?' என்ற தைரியத்தில், உடல் சூடு தணியு மட்டும் குளித்தான். உடலில் வழுவழுத்த எண்ணெய் தன்மையை உப்புச் சவர்க்காரம் சுத்தமாக எடுத்திருந்தது.

மீண்டும் அறைக்கு வந்த போது வானொலி 'நமோ, நமோ' இசைத்துக் கொண்டிருந்தது. அதை 'ஓவ்' பண்ணி நண்பனின் மேசையில் வைத்துவிட்டு கொண்டு வந்த 'டர்வெலிங் பாய்க்கை 'கிளியர்' பண்ணினான். மனைவி சாந்தி 'அயன்' போட்டு வைத்த இவனது உடுப்புகள், "ஓவ்வீசாலை வந்து 'ரி' போட்டுக் குடிக்கைக்குள்ளே இதுகளிலையும் ஒவ்வொண்டு எடுத்தியள் எண்டால் பசியும் அடங்கும். உடம்பும் உறுதியாகும்", என்ற முன்னுரையுடன் வைக்கப்பட்ட பருத்தித்துறைவடை, பொரி விராங்காய், புளுக்கொடியல் பார்சல்கள், யாவற்றையும் எடுத்து உரிய இடங்களில் அடுக்கி வைத்தவன் அடியில் கிடந்த ஒரு கட்டு கடிதங்களை எடுத்து மேசையில் போட்டான். வெளிநாட்டிலிருக்கும் தனது மகனுக்காக பக்கத்து வீட்டு தங்கம் மாமி தந்த கடிதம் உட்பட கொழும்பு, பண்டாரவளை என உள்ளநாட்டுக்குரிய கடிதங்களுமாக ஏறத்தாழ இரண்டு டசின் அதில் இருந்தது.

வெறுமையாகி விட்ட 'டர்வெலிங் பாய்க்கை சுவரில் நீண்டிருந்த ஆணியில் கொழுவிவிட்டு குனிந்த போது காரியாலயத்திலிருந்து வந்த தந்தி கட்டிலில் கிடந்து மீண்டும் பயம் காட்டியது. அதை எடுத்து கசக்கி மூலையில் போட்டதில் மனதில் 'ரென்ஷன்' கொஞ்சம் குறைந்ததைப் போல் இருந்தது.

மின்விளக்கில் தொங்கிக் கொண்டு தந்தி மீட்டிங் கொண்டிருந்த சிலந்தி வலையும் மேசையை ஒட்டி ஆக்கிரமித்திருந்த ஒட்டடை, தாசியும் மனதுக்கு என்னவோ செய்தது. ஓசைபடாது மேசைப் பொருட்களை எடுத்து கட்டிலில் வைத்து மேசையைச் சுத்தம் பண்ணி பின்னர் கட்டிலையும் சுத்தமாக்கி பொருட்களை அடுக்கி விட்டு நிமிர்ந்த போது வீட்டின் பின்புற வாசல் பூட்டு திறபடும் சத்தம் கேட்டது. கையிலிருந்த பழைய பெணியனை சடாரென தாரத்தே போட்டுவிட்டு, எட்டி மேசை விளக்கினை அணைத்தான்.

இவன் எதிர்பார்த்ததை உறுதிப்படுத்துமாப் போலவே, பீறிஸ் மாத்தயாதான் காறித் துப்பும் சத்தம் வெளியில் கேட்டது.

கட்டில் மேல் மெதுவாக இருந்து பின் மெள்ள மெள்ளமாக சரிய ஆரம்பித்தான். தனக்கென காத்துக் கிடந்த கடிதங்கள், மாதத்துக்கான 'மல்லிகை' எவற்றையுமே பிரிக்கக் கூட முடியாத தன் தூர்அதிஷ்டத்தை எண்ணினான். இன்னும் ஒரு பத்து நிமிடமோ, அல்லது கால் மணித்தியாலமோ அவகாசம் இருந்திருந்தால் மேலோட்டமாகவாவது சகலதையுமே பார்த்திருக்கலாம் தான். அதற்குள் இந்த வீட்டுக்காரன்?

காலி வீதி வழியே இரைந்து செல்லும் வாகனச் சத்தம் இடையிடையே கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. காலி, மாத்தறை போன்ற வெளியிடங்களிலிருந்து கொழும்புக்கு வந்து சேரும் மினி பஸ்களாகவோ, அல்லது பொலிஸ் ஜீப்புகளாகவோ அவை இருக்கலாம்.

படுக்கும் போது நேரம் பார்க்கக் கூட மறந்து போன தன்னை நொந்து கொண்டான். நேற்று இந்நேரம் மனைவியின் அருகாமையில் உறங்கியதும், மகளுக்காக மாட்டப்பட்டிருந்த அந்த மங்கிய மின்னொளியின் அருகில் கடிசாரத்தைப் பிடித்து அடிக்கடி நேரம் பார்த்துக் கொண்டதும் நினைவுக்கு வந்தது. அதிகாலை மூன்று மணிக்கெல்லாம் எழுந்து சோற்றுடன், உருளைக்கிழங்குப் பிரட்டல், பருப்பு என இவனுக்குப் பிடித்தமானதெல்லாம் சமைத்து பகலுக்கும், இரவுக்குமென இரு 'பார்சல்'களாக பொலித்தீன் தாள் போட்டு பழுதுபடாத வாறெல்லாம் கட்டித் தந்த சாந்தியின் கடமை உணர்ச்சியை வியந்து கொண்டான். பத்து நாட்களும் வேளைக்குச் சாப்பாடும் மகளுக்குப் பராக்குமாக நேரம் போனதே தெரியவில்லை. உள்நாட்டில் நிகழும் பதற்ற நிகழ்வுகள் போக, உணவுக்காகவோ அன்றி வேறு எவற்றுக்காகவாமோ மனதைப் போட்டு அலைக்கடிக்க வேண்டாத சீவியம். ஆனால் இனி?

காலையில் அம்மர்வீதி சைவக் கடைகளில் ஒன்றில் நான்கு ஐந்து இடியப்பம், மத்தியானம் காரியாலயத்திற்கு வரும், 'பொல் சம்பல்,' ஈரப்பலாக்காய் கறியோடு அரைவயிற்றை மட்டும் நிரப்பிக் கொள்ளும் அவிந்தது பாதி அவியாதது மீதியுமான சம்பா அரிசிச் சோறு, இரவில் பாணம் பட்டரோ முட்டையோ ஏதோ ஒன்று, இதற்குள் 'கண்டபடி முட்டை

எடாதையுங்கோ பிறசர் வரும். ரீயுக்கு சீனி குறைவாய் போடுங்கோ. பிறகு உய்பிற்றிக் வந்தால் ஒண்டுஞ் செய்யேலாத்." என வாரந் தவறாது கடிதங்கள் மூலம் சாந்தியின் அட்டவைஸ் வேறு.

வவுனியா பஸ்ஸை பிடிப்பதற்கென பருத்தித்துறை 'டிப்போ'விற்கு கொண்டு சென்று இவனைச் சேர்ப்பிப்பதற்காக, அதிகாலை ஐந்து மணிக்கு 'கேற்றடியில் வந்து நின்று இவனது மருமகன்திரையன் சைக்கிள் 'பெல்'லடித்த போது, 'ரெடி'யாகி வெளிக்கிட்டு வந்தவனை வாசல் வரை வந்து வழியனுப்புகையில் "ஐடென்ரிக் காட் பொக்கெற்றுக்குள்ளை தானே?" என்ற வார்த்தையை மட்டும் சாந்தி இறுதியாகச் சொல்லிக் கொண்டாள். 'இந்த அடையாள அட்டையிலை மூன்று உயிர் தங்கியிருக்கு' என அப்போ இவன் நினைத்துக் கொண்டான்.

இன்று உடம்பு பிரட்டி. எக்காளமிட்டுச் சிரித்து, முத்தந் தந்த மீரா அடுத்த முறை இவன் செல்வம் போது தவழ்ந்து வரலாம். ஒருவேளை வண்டிலை உருட்டி நடையும் பயிலலாம். கடந்த முறைக்கும், இந்த முறைக்கும் குழந்தையில் தான் எத்தனை வித்தியாசம்? இந்த வளர்ச்சி, பூரியு எல்லாவற்றையுமே அடிக்கடி பார்த்து மகிழ இவனுக்குக் கொடுத்த வைக்கவில்லையே.

இவன் சிறுவனாகப் புற்றளைப் பள்ளியில் சின்ன முதலோ, பெரிய முதலோ படித்த போது கிழமை தவறாது கொழும்பிலிருந்து வந்து சென்ற தனது தகப்பனாரை எண்ணிக் கொண்டான். வெள்ளிக்கிழமை இரவுகளில் இடியப்பமும், முருங்கைக்காய் சொதியோ, தக்காளிப் பழக் குழம்போ சமைத்துவிட்டு அம்மா பத்து மணி வரை ஐயாவுக்காகத் தாங்கி வழிந்தது, இவன் மனதில் புற்றளைப் பள்ளி மாதிரியே இன்னமும் அழியாதிருக்கிறது. அப்போ சனி, ஞாயிறுகளில் ஐயாவோடு தான் இவன் இருப்பான், உண்பான், உறங்குவான்.

ஆனால், இப்போ? வெள்ளி இரவு பஸ் எடுத்தால் கூட சனி பகலில் தான் ஊர் செல்ல முடிகிறது. அதற்குள் இடை வழியில் கண்ணிவெடி, ஊரடங்கு, ஹர்த்தால் என்று ஏதாவது நிகழ்ந்தால், வவுனியா ஆச்சிரமமோ, அல்லது வரணியில் யாராவது தெரிந்தவர்கள் வீடோ கதியெனக் கிடந்துவிட்டு செவ்வாயோ, புதனோ தான் வீடு செல்ல முடிகிறது. போய் அடுத்த சனியோ,

ஞாயிறோ சந்தர்ப்பம் பார்த்து இங்கு வந்து சேர வழமை போல் காரியாலயத்திலிருந்து தந்தி வந்து மேசையில் கிடக்கும். இனி மூன்றோ, நான்கோ மாதங்கள் பொறுத்துத் தான் அடுத்த பயணம் பற்றி அதிகாரியுடன் 'பேச்சுவார்த்தை' நடத்த முடியும். அதுவும் மனைவிக்கு உடல் நலக் குறைவென்றோ, அல்லது குழந்தைக்கு சோறுதீத்து, காது குத்து என்றோ காதகுத்தி சமயங்களில் அம்மா ஐயாவுக்கு வலு 'சீரியஸ்' என்பது போல முகாரி ராகத்தில் முசத்தை வைத்திருந்து. . . ., சீவாஜி கணேசனது பழைய படங்கள் பெருமளவில் பார்த்து வைத்திருந்ததில் இவனுக்கு அநெல்லாம் அத்துபடி.

நாளைக்கு காரியாலயத்தில் நடப்பதை கூட இவனால் தீர்க்க தரிசனம் பண்ண முடிகிறது. எட்டரைக்கு மட்டுமட்டாக 'அற்றண்டென் சீற்றில்' கையெழுத்து வைத்துவிட்டு இருக்கையில் இருந்ததுமே இவனது பெயர் சத்தமாக அழைக்கப்படும். கண்ணாடிக் கதவைத் திறந்து உள்ளுழைந்ததும் அதிகாரியின் கடுகடுப்பான முகம் தலைகீழாக இவன் விழ்த்திரையில் விழும். "வட் ஹபன்ட் ரு யு?" என்பதே ஒரே கேள்வியாய் அமையும். இனி நடந்த வற்றை ஆங்கிலப்படுத்தி, அதிகாரிக்குப் புரியவைத்து, அவரது அபிப்பிராயங்க ளையும், 'அட்வைஸ்'களையும் 'சீவனே' எனக் கேட்டுக் கொண்டிருந்து விட்டு இறுதியாக, அரோகராப் பரியாரியாரின் 'மெடிக்கல் சேட்டிபிக்கட்டை' 'சப்மீற்' பண்ணி 'லீவ் சீற்றில்' கையெழுத்தும் வாங்கி மேசைக்கு வர 'லஞ்ச் பார்சல்' இவனுக்காகக் காவலிருக்கும்.

பின்னர் தான் புத்தகங்களைத் திறந்து 'அரியேஸ்' வேலை பற்றி சிந்திக்க வேண்டும். அவற்றினைச் செய்து முடித்து, வழமைக்குத் திரும்ப நாட்களை 'அலோக்கேற்' பண்ண வேண்டும்.

பால் விநியோகிக்கும் லொறி பெருஞ் சத்தத்துடன் காலி வீதியில் சென்று கொண்டிருந்தது. இப்போ மணி பன்னிரண்டரையாகவோ, அல்லது ஒருமணியாகவோ ஆகியிருக்கும். மூன்று மணிக்கெல்லாம் எழுந்து குளிக்கும் 'ஐயா' என அங்கு தங்கியிருப்பவர்களால் அழைக்கப்படும் முன்னறை முதியவர் இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் 'பாத்தூமில்' தண்ணீரை நிரப்ப தகரத்தை நிமிர்த்தலாம்.

இவனுக்கு நித்திரை இன்னும் வருவதாக இல்லை. பயணம் வந்த இரவில் இப்படிப் படுத்துப் புரண்டு சிந்திப்பதும், இனி அடுத்த பயணம்

பண்ணை எத்தனை மாதங்கள் செல்லுமோ என அங்கலாய்ப்பதும், திருமணமான பின் இவன் வாழ்வில் இன்றொரு பதினாறாவதோ, பதினேழாவதோ தடவையாக நிகழ்கிறது. 'இந்த பஸ், ரெயின் எல்லாம் ஒழங்காக ஓடி கொடிகாமத்தில் போய் பிரதி வெள்ளி இரவுகளும் இறங்கும் நாள் வரும் போது மன அலைச்சல், உடல் அலைச்சல் இன்றி எப்படியாக நிம்மதியாக வாழலாம்?' என்று கூட, சற்று மிகையான எதிர்பார்ப்புத் தான் ஆனாலும் முடிவில் இவன் எண்ணத் தவறுவதில்லை.

வடக்குத் திசையில் ஜன்னலாடே வெகு உயரத்தில் ஏதோ வெளிச்சம் தோன்றி, மறைந்தது போல இவன் உணர்ந்தான்.

"கூ . . . கூ . . ." இரவைக் கிழித்துக் கொண்டு எரிபொருள் 'றெயினோ,' சரக்கு 'றெயினோ' ஏதோ ஒன்று தெற்கிலிருந்து வடக்கு நோக்கி சென்று கொண்டிருப்பது, மிக அண்மித்ததாகவே இப்போ இவனுக்குக் கேட்கிறது.

வடக்கில் அதே வெளிச்சம் இன்னொரு தடவை மிக அருகாமையில் தோன்றி மறைந்தது.

(வீரகேசரி)

இத் தொகுதி ஆசிரியரைப் பற்றி.....

நான் சந்தித்த பல எழுத்தாளர்களில், தம்பி இரத்தின வேலோனிடம் கண்ட நேர்மை, இவரை ஒரு உண்மையான எழுத்தாளனாக நினைக்க என்னைத் தாண்டியது. இந்த நேர்மையும் சொல் தவறாமையும் எப்போதும் நிலைக்க வாழ்த்துகிறேன்!

17.11.1995

-கனகா மகேந்திரன்.

The name Pulolyoor reminded me of another Tamil story writer, anyway, Pulolyoor A.Ratna velone. He successfully depicts the expectations of an inexperienced young man.

-K.S. Sivakumaran.
(Le Roy Robinson in Conversation
on Aspects of culture in Sri Lanka)

தம்பி இரத்தின வேலோனின் எழுத்துக்களில் மென்மையை அதேவேளை வண்மையை, எளிமையை அதேவேளை கனகாத்திரத்தை, தெளிவை அதேவேளை தீம்சுவையைச் சுவைக்கலாம். அனைத்திற்கும் மேலாக கருத்தாழத்தைத் தரிசிக்கலாம். இவரின் எழுத்து வகை மாதிரிக்கு நல்லதொரு அத்தாட்சி 'புதிய பயணம்' எனும் இந்நூல்.

30.03.1996

-சுவல் அமுதன்.

மென்மையான சம்பவங்களைக் கதைகளாகப் பிரசவிக்கும்
இரத்தின வேலோனின் ஆற்றல் வியக்கவைக்கிறது. வாழ்க! வளர்க!

-ஸி. முருகபூபதி

வடமராட்சி மண் நல்ல பல படைப்பாளிகளைத் தமிழ்
இலக்கியத்திற்குத் தந்துள்ளது. அந்த வரிசையில் இரத்தின வேலோன்
நமக்கு நன்கு அறிமுகமாகியுள்ளார். அவரது படைப்புகள் இலங்கைத்
தமிழ் இலக்கியத்திற்கு வளம் சேர்க்க வேண்டும்!

அந்தனி கீவா

1977 முதல் இன்று வரை கருக்கொண்ட, தன் இதயத்தைத்
தொட்டு அழுத்திய, நெஞ்சில் தைத்த நிகழ்வுகளை, அவற்றின் சுவை
குன்றாது, வடமராட்சி பிரதேச மண்வாசனை மிளிர் எழுத முயன்று அதில்
வெற்றியும் கண்டுள்ளார், நண்பர் புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்.

-கண. மகேஸ்வரன்

இலக்கிய உலகு நமக்களித்த சில இளம் முத்துக்களில்.....
இரத்தின வேலோன் ஒரு நல் முத்து ஆவார்.

அர்.

19.01.1986ல் 'அறிமுக விழா' நூலின்
அறிமுக விழாவில்

சும்பி இரத்தின வேலோனது படைப்புக்களில் வடமராட்சி மண்ணின் உயிரைக் காண்கின்றேன். அந்தப் பண்பு மேலும் சிறந்து விளங்க எனது ஆசிகள்!

செனாயான்

எனது குடும்பத்தில் இன்னொரு எழுத்தாளன். நன்றாகவே எழுதுகின்றான் எனது மருகன். நிச்சயம் இவன் இலக்கிய உலகின் கவனிப்பைப் பெறுவான்.

டாக்டர் புலோலியூர் க. சதாசீவம்

கலை நயமும், வடமராட்சி பேச்சு வழக்கும் நிறைந்த புலோலியூர் இரத்தின வேலோனது படைப்புகளின் ரசிகன் நான். இலக்கியத் துறையில் பெரும் சாதனைகள் புரிய என் வாழ்த்துக்கள்!

டாக்டர் எம்.கே. முருகானந்தன்.

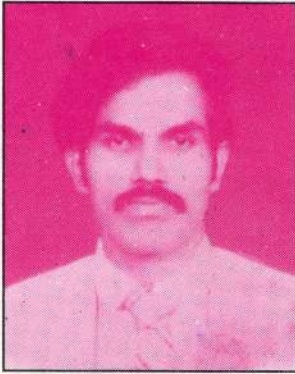

இரத்தின வேலோன் எதிர்காலத்தில் சிறந்த எழுத்தாளராகத் திகழ்வார் என்பது நிச்சயம். மண்வாசனை, அழகான கதை வளர்ப்பு உத்தி முறை என்பவற்றை இவரது கதைகளில் காண்கிறேன்.

அமரர் நெல்லை க. பேரன்.

புலோலியூர் ஆ. இரத்தின வேலோன் இலக்கியத்தை மறையாத உள்ளுணர்வாகக் கொண்ட ஒரு இளைஞன். அவர் இதயத் துடிப்பெல்லாம் இலக்கியத் துடிப்போடு கலந்தவை. அதனால் அவர் இலக்கியப் படைப்புகளிலும் அவ்வப் போது சத்தியா வேசமான காற்று வீசிக் கொண்டிருப்பதைக் காணலாம்.

இலக்கியம் என்பது வெறும் இரசனை இலக்கியமாக இல்லாது வாழ்வின் எய்துகோளில் அது மிக முக்கிய பங்கினை வகிக்க வேண்டு மென்பதில் இரத்தின வேலோனுக்கு மிகுந்த நம்பிக்கை உண்டு.

அவர் இலக்கியத் துடிப்பு புதுப்புதுப் பரிசோதனைகளுக்கும் சுகமான பார்வைக்கும் ஒரு நெறி சார்ந்த படைப்பமைதிக்கும் தொடர்ந்தும் அவரை இட்டுச் செல்லவேண்டும் என்பது எனது பேரவா!

பொன். ராஜகோபால்
ஆசிரியர் - வீரகேசரி வாரவெளியீடு.

Designed, Typeset and Printed by
Print Graphics, 4. Nelson place, Colombo- 6. Tele :-596312